

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

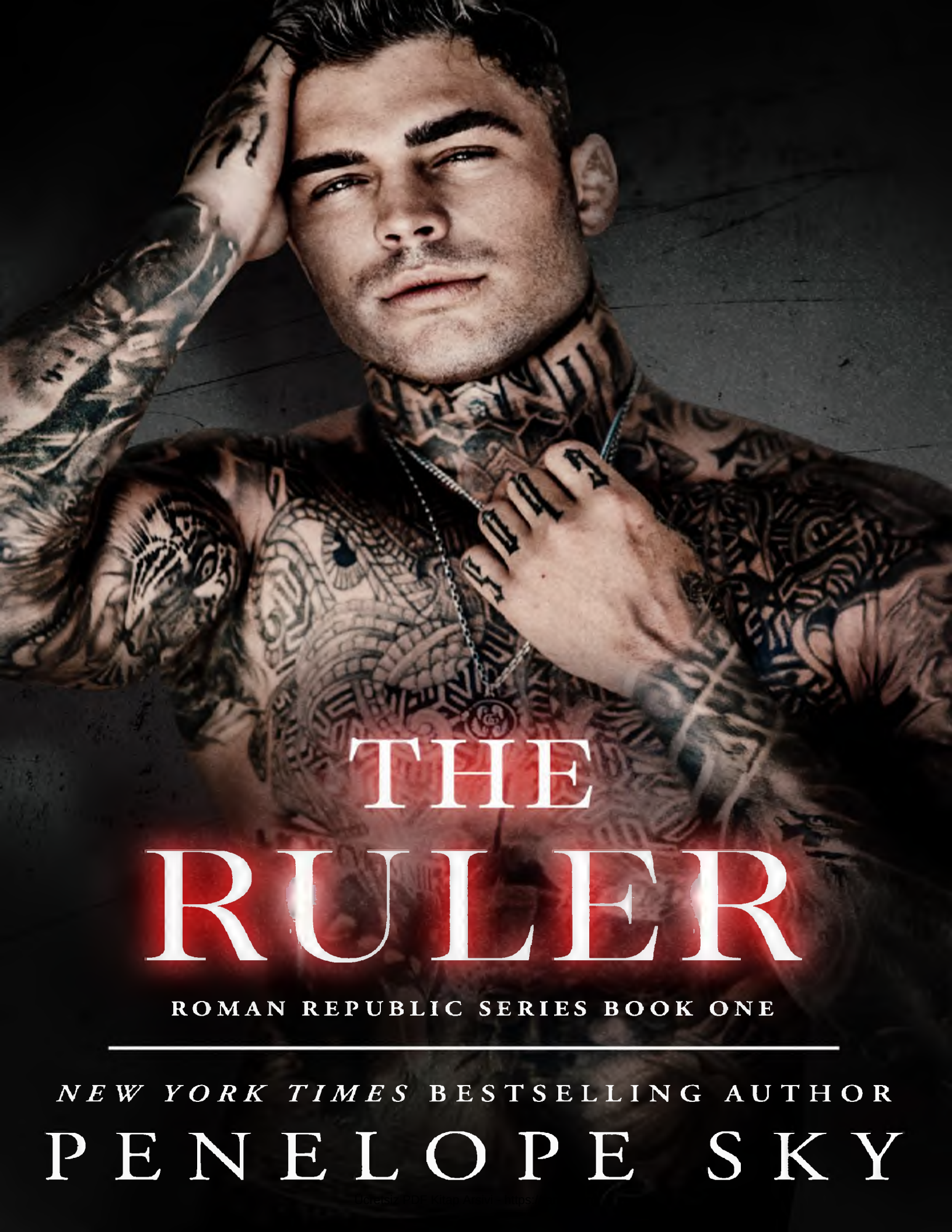
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up portrait of a man with extensive tattoos covering his arms, neck, and chest. He has a serious expression and is looking slightly to the side. His right hand is raised to his forehead, and his left hand is near his chest. He is wearing a chain necklace with a circular pendant. The background is dark and textured.

THE RULER

ROMAN REPUBLIC SERIES BOOK ONE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
PENELOPE SKY

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

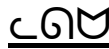
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

YÜKSEK YÖNETİCİ

THE RULER

ROMAN REPUBLIC SERIES BOOK ONE

P E N E L O P E S K Y

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Bunun dışında, gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2026 Penelope Sky
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya aktarılamaz.

Montlake, Seattle tarafından yayınlanmıştır.
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı şirketlerinin ticari markalarıdır.

AB ürün güvenliği iletişim bilgileri:
Amazon Media EU S. à r.l.
38, avenue John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg_
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662539237 (ciltsiz)
ISBN-13: 9781662539220 (dijital)

Kapak tasarımı: Caroline Teagle Johnson
Kapak görseli: © Michelle Lancaster PTY LTD

İçindekiler

Bölüm 1: AURELIA

Bölüm 2: AURELIA

Bölüm 3: AURELIA

Bölüm 4: AURELIA

Bölüm 5: AURELIA

Bölüm 6: CONSTANTINE

Bölüm 7: AURELIA

Bölüm 8: AURELIA

Bölüm 9: CONSTANTINE

Bölüm 10: CONSTANTINE

Bölüm 11: AURELIA

Bölüm 12: AURELIA

Bölüm 13: AURELIA

Bölüm 14: CONSTANTINE

15. Bölüm: AURELIA

Bölüm 16: CONSTANTINE

Bölüm 17: AURELIA

Bölüm 18: AURELIA

Bölüm 19: CONSTANTINE

Bölüm 20: AURELIA

Bölüm 21: CONSTANTINE

Bölüm 22: AURELIA

Bölüm 23: AURELIA

Bölüm 24: AURELIA

PENELOPE SKY'IN DİĞER ESERLERİ

PENELOPE SKY, PENELOPE BARSETTİ ADIYLA YAZDIĞI ESERLER
Yazar Hakkında

HÜKÜMDAR HÜKÜMDAR

1. Bölüm

AURELIA

Roma'dan Katanya'ya bir saatlik uçuşun ardından, havaalanından bir saatlik araba yolculuğuyla, küçük sokaklara açılan arnavut kaldırımli yollarıyla, nesillerdir aynı ailelerin işlettiği deniz ürünleri restoranlarını, taze pişmiş focaccia ekmeği satan sandviç dükkanlarını ve Napoliten pizzası sunan küçük mekanları ortaya çıkaran, tipik bir İtalyan kasabası olan Taormina'ya vardık.

Cennet.

Bu geziyi beş ay önce planlamıştık ve sonunda bu anın geldiğine inanmak zordu. Şaraphaneleri, aktif Etna yanardağını, Yunan tiyatrosunu ziyaret etmek, bolca cannoli ve granita yemekle dolu yoğun bir programla, bu unutulmaz bir gezi olacaktı.

Ve buna her zamankinden daha çok ihtiyacımız vardı.

Son birkaç aydır Enzo gözle görülür şekilde içine kapanmıştı. Başlangıçta ufak tefek şeylerdi, mesela bana eskisi gibi ilgi göstermiyor, zihni başka yerde olduğu için söylediklerimi kaçırıyordu. Durum giderek kötüleşti ve artık dinliyormuş gibi yapmaya bile zahmet etmiyordu. Sonra başka şeyler de oldu...

Eskiden arkamdan gizlice girip duşa benimle birlikte girerdi. Orada hiç seks yapmadık, yer yoktu, fayanslar kaygandı ve daha önce bir kez düşmüştüm, ama yatağa geçip çarşafı ıslatmadan önce her zaman harika bir ön sevişme görevi görürdü. Ama bunu yapmayı bıraktı ve ben onun yanına gittiğimde, yüzünde bir anlık hayal kırıklığı gördüm. Hemen sakladı ama ben bunu fark etmemek için yeterince hızlı değildi.

Akşam yemeğinde yaptığımız sohbetler sıkıcı ve zoraki hale gelmişti. İş yerinde veya arkadaşlarıyla dışarıda daha fazla zaman geçiriyordu. Eskiden beni de kendisi ve arkadaşlarının yanına davet ederdi, ama bu davetler kesildi.

Ne zaman ona bunu sorsam, işte stresli olduğunu, aptalca bir

tartışma yüzünden bir arkadaşıyla kavga ettiğini, baş dönmesinin şiddetli bir şekilde geri döndüğünü... her zaman bir bahane vardı.

Aptal değilim, bu yüzden her kadının vardığı sonuca vardım.

Başka biri vardı.

Yaptıklarımın gurur duymuyordum, kendimden biraz nefret ediyordum, ama yine de telefonunu karıştırıp mesajlarını kontrol ettim. Hiç şifre kullanmazdı ve ben bunu tam bir şeffaflık göstergesi olarak algıladım.

Hiçbir şey bulamadım.

İş partilerine gittim ve tüm iş arkadaşlarını tanıdım. Finans sektöründe çalışıyordu, bu yüzden çoğu erkekti ve Enzo bana eşcinsel bir erkek gibi gelmiyordu. Patronu bir kadındı, ama ondan yaklaşık yedi yaş büyüktü, bir kocası ve iki çocuğu vardı.

Yani bu yol çıkmazdı.

Bu da son bir olasılığa yol açtı... ve bu, açık ara en kötüsüydü.

Beni sevmeyi bırakmış olması.

Bunun gerçekleşmesini izlemiştim, sevginin ve arzunun kalbinden yavaşça kayboluşunu izlemiştim, gözlerindeki ışığın sönüşünü izlemiştim. Eskiden bana baktıklarında sevgi ve ilgiyle parıldarlardı, ama şimdi orada hiçbir şey kalmamıştı.

Ve sorduğumda bunu kabul etmemesi, davranışını açıklamak için her zaman bir bahane bulması, bana bunu düzeltmek istemediğini gösteriyordu. Bunun için mücadele etmek istemiyordu. Kökleri kuruyana ve geri dönüşü kalmayana kadar ağacımızın solmasına izin vermek istiyordu.

Hatta geziyi iptal etmeye bile çalıştı, iş yerinde çok fazla projesi olduğunu söyledi, ama otel depozitomuzun iade edilemez olduğunu söylediği için sonunda razı oldu.

Belki bu gezi bizim için bir dönüm noktası olurdu. Belki güneş ışığı, sıcak kumsallar ve mum ışığında lüks akşam yemekleri, kışın ortasında sönmüş olan ateşe yeniden kıvılcım çakardı. Kırık kemiklerimize yeniden güç, kalplerimize yeniden kan getirirdi.

Bir yanımda, benim için mücadele etmeye zahmet etmeyen bir adam için neden mücadele etmeye devam ettiğimi merak ediyordu. İki yıldır erkek arkadaşım ve ilişkimizin ilk üç ayında

birlikte yaşamaya başlamıştık çünkü bu bize çok doğru gelmişti. Fırtınalı bir aşktı; sadece ikimizin anlayabildiği şakalara karşı kontrol edilemeyen kahkahalar, çarşafı ateşe veren yakıcı bir kimya, başka hiçbir erkekte hissetmediğim bir bağ.

Sanırım bunu parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermek çok acı vericiydi.

Yolculuk sessizlik içinde geçti, ikimiz arka koltukta oturuyorduk, Enzo sürekli telefonuyla uğraşıyordu. Bir mesaj atıp telefonu bir kenara koyuyordu, ama sonra anında gelen bir cevapla telefon titriyordu ve o da tekrar yazmaya başlıyordu. Bu, biriyle tam anlamıyla sohbet ettiği anlamına geliyordu.

Bakışlarımı hissettiğinde bana bir göz attı ve o anda telefonunu bir kenara koydu ve birkaç kez daha titrediğinde onu görmezden geldi. Dikkatimi ona verdiğimi bildiği halde, bakışlarını pencereden dışarıya çevirdi ve mesajlar hakkında bir açıklama yapmadı.

Taormina kasabasına vardığımızda, şoför bizi dar sokaklardan geçerek küçük butik otel Villa Fiorita'ya götürdü. Otel, kasabanın merkezine kısa bir yürüyüş mesafesindeydi ve çatısında bir havuz vardı. Beş yıldızlı bir deneyim değildi, ama sadece yetişkinlere açık bir oteldi, yani sessiz olacağı anlamına geliyordu.

Koridorun karşısındaki odaya bakan odamıza yerleştik. Odada, on yıl önce değiştirilmesi gereken bir halının üzerinde bir çift kişilik yatak vardı. Banyoda duşakabin yoktu, sadece bakınca bile kaygan olduğu belli olan bir küvette duş vardı ve lavabonun başında kavga etmemiz gereken tek bir lavabo vardı.

Ama en azından buradaydık.

Bagajları rafa koyar koymaz, telefonunu çıkardı ve daha önce yaptığı konuşmaya devam etti.

Ona birkaç dakika rahat verip tek koltuğa oturdum, eski mesajları gözden geçirdim ve sosyal medyada gezindim. Bu seyahat için programımı tamamen boşaltmış olduğumdan cevaplayacak hiçbir şey olmayacağını bilsem de e-postalarımı kontrol ettim. Tüm müşterilerimin fotoğraflarını aldığından emin olmuş ve hiçbir şeyle uğraşmak zorunda kalmamak için tüm işleri halletmişim.

Tüm eğlence seçeneklerini tükettiğimde, parmakları hızla tuşlara basarken şifonyere yaslanmış halde ona bakakaldım. O yazıp yazarken ben de bakıp durdum. Sonunda sabrım

bana galip geldi ve patladım. “Öğle yemeği rezervasyonunu iki kişilik yaptım, üç kişilik değil. Arayıp değiştireyim mi?”

Gözleri nihayet telefonundan ayrıldı ve bana yöneldi.

"Biliyorsun, sen, ben ve lanet olası telefonun için." Bu geziyi, ilişkimizin bozuk parçalarını yeniden birleştirmek için kullanmak istemiştim, ama bunun yerine sesim bir kral kobranın zehrinden bile daha zehirliydi.

Utanmış gibi görünmeye bile zahmet etmedi. Telefonunu cebine koymadan önce sessizce içini çekti. “İş yerinde çok projem olduğunu söylemiştim...”

“Evet, evet, evet.” Çantamın askısını sıkılaştırdım ve kapıya doğru yürüdüm. “Rezervasyonumuzu kaçırmadan gidelim.” Alması zor olan bir rezervasyon. Bu lanet olası gezi için yaptığım diğer tüm rezervasyonlar gibi.

Sonraki birkaç gün boyunca telefonunu daha iyi görmezden geldi, ama yine de akıllı saatini takıyordu ve ekranı sürekli yanıyordu. Fark edilmeden bir göz atabildiğimde, ekranda Luna'nın adını gördüm; patronu.

Yani iş konusunda doğruyu söylüyordu galiba.

Bir yandan kendimi kötü hissettim, ama bir yandan da hissetmedim.

Öğle yemeği için, arancini'leriyle ünlü bir mekan olan Rosticceria Da Cristina'yı denemeye karar verdik. Sicilya, granita, cannoli ve tabii ki arancini gibi bazı dahice mutfak yaratımlarının doğum yeri idi. Roma'da da buna benzer bir şey yemiştik, adı supplì idi, bu kadar kızartılmamıştı ve kıvamı farklıydı. Her çeşitten birer tane aldık: parmesan, bezelye ve mozzarella ile ragu ve ardından fıstık pesto, pişmiş jambon, mozzarella ve fıstık taneleri içeren fıstıklı olanı. Birkaç seçenek daha vardı, ama her arancini topu avucum kadar büyüktü, bu yüzden bir tane daha seçtik, patlıcanlı olanı, ve sonra restoranda yemek yerine paket servisini tercih ettiğimiz için açık hava terasındaki masalara oturduk.

Benim bar taburesi restorana bakarken, Enzo'nunki ters yöne dönmüştü; aramızdaki ince bar masasının üzerinde duran tabak

diğerlerinin de kullanabilmesi için sonuna kadar uzanıyordu.

Enzo ilk ısırığı aldı ve tadını çıkarırken, ne düşündüğünü düşünmeye başladı. "Güzelmış." Koyu saçlı ve yeşil gözlü, hoş bir gülümsemesi olan yakışıklı bir İtalyan erkeğiydi. Aynı odada olduğumuz anda onu fark etmiştim. Ve birlikte dışarı çıktığımızda birçok kadın onu fark ediyordu. Eskiden bu beni hiç rahatsız etmezdi, ama şimdi çok daha fazla rahatsız ediyordu çünkü gemiyi denize geri döndürmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ilişkimiz kayalıklara çarpmış gibi görünüyordu.

Fıstıklı olanı denedim ve lezzetlerin kombinasyonuna bayıldım, özellikle de pirinç, pesto ve jambondan oluşan güveç benzeri karışımın aksine dışının ne kadar çıtır çıtır olduğuna. "Ooh, bu kadar övülmeye değer."

Farklı lezzetleri birlikte denedik, her birine puan verdik ve bir an için her şey yeniden normal hissettirdi. İkimiz bir maceranın içindeydik, tek endişemiz önümüzdeki otantik yemekleri derecelendirmektir, iş, projeler ya da bu an dışında başka hiçbir şey için endişelenmiyorduk.

Elim, onun kaslı uyluğuna gitti; dalgın ve refleks gibi bir sevgi gösterisiydi, eskiden bana yaptığı ama aylar önce bıraktığı bir şeydi.

Dokunuşuma tepki vermedi, elimi fark etmemiş gibi arancini'den bir ısırık daha aldı — ya da sahiplenme eylemi artık onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Ya da belki de güvensizlikle dolu olduğum için yaptığı her küçük şeyi haksız bir şekilde aşırı analiz ediyordum.

Artık kendimi tanıyamıyordum. Onun onayına muhtaçtım. Onun tarafında herhangi bir arzu belirtisi arıyordum. Onun vermek istemediği bir şeye ihtiyacım vardı. Bir gün içinde onun yerine geçecek birini bulabilecek güzel bir kadındım, ama onun yanında en istenmeyen kadın gibi hissediyordum. İstenmeyen. Değersiz. Sıradan.

Elim onun uyluğunda, cebinde telefonunun defalarca titrediğini hissedebiliyordum. Saati de çalışıyordu — ekranda Luna'nın adı yazıyordu.

Hızla peçeteyle ellerini sildi. "Üzgünüm, bunu cevaplamam lazım."

Elimi çektim. “Sorun değil, anlıyorum.” Geçen gün ona sert çıkmıştım, bu yüzden nazik davranmaya çalıştım. O tartışma hakkında hiç konuşmadık ve sessizlik içinde bir şekilde unutuldu. Onu doğrudan aldatmakla suçlamamıştım, ama dolaylı olarak suçlamıştım. Sonra da telefonunu karıştırmıştım, ki bu konuda hâlâ suçluluk duyuyordum. Suçluluk duyuyordum çünkü işin onu çok yorduğunu söylediğinde doğruyu söylüyordu.

Oturduğu yerden telefona cevap vermesini bekliyordum, ama bar taburesinden kalkıp Rosticceria Da Cristina'nın önünden geçerek sokağa çıktı ve sanki beni görmesini ya da duymamı istemiyormuş gibi başka bir sokağa saptı.

İçimde bir şüphe dalgası yükseldi, midemi kemirdi ve sonra bir tsunami gibi hissettiren bir öfke dalgası hissettim. Ama nefes aldım, öfkemi yuttum ve kendime, işler istediğim gibi gitmediği için mantıksız ve kindar davrandığımı söyledim.

İştahım kaçmış olsa da, önümdeki arancini tabağına baktım ve bir lokma daha aldım. Ağzımdaki kırıntıları sildim ve Enzo'nun tekrar ortaya çıkmasını bekleyerek yokuş yukarı giden geçide baktım.

Ama onun yerine, başka bir sokaktan bir adamın dönüp restorana doğru yokuş aşağı yürümeye başladığını gördüm. Koyu mürekkeple kaplı kalın kollarını sıkan siyah bir tişört ve dar kalçalarında aşağı sarkan koyu renkli kot pantolonuyla, tabelanın altındaki yan kapıya doğru, kararlı bir hızla ilerledi. Koyu renkli kısa saçları, espresso rengi gözleri ve çene hattındaki belirgin gölgesiyle, Amalfi sahili yakınlarındaki bir yatta, cildi seks kokan güneş kremiyle kaplı, Tom Ford için güneş gözlüğü satan bir İtalyan manken gibi görünüyordu. Açık kapıdan geçip tezgaha yaklaşmadan önce bileğinde bir saatin parladığını gördüm.

Mutfakta duvarlara yaslanmış fırınlar ve ortada, dilim dilim sipariş edilip anında ısıtılabilen farklı çeşitlerdeki dikkörtgen pizzalarla kaplı bir masa vardı. Ve orada çalışan tüm erkekler, sanki az önce içeri giren adamı tanıyormuş gibi heyecanla yüksek sesle bağırdılar. Alkışladılar ve tezahürat ettiler, ve o yakışıklı adam

tezgahın önünden geçip fırınların yanına gitti. Gülümsedi ve yemin ederim ki tüm vücudum titredi.

Erkekler, ellerini birbirine vurup sonra birbirlerini sırtlarına bir şaplak atmak için kendilerine doğru çekerken, erkeklerin yaptığı o kucaklaşmalarla birbirlerini selamladılar. Yakışıklı adam en uzun boylu ve en kaslı olanıydı, süt ineklerinin arasında dolaşan lanet bir boğa gibiydi. Gürültülü kahkahalar eşliğinde sözler sarf edildi.

Aralarındaki ilişkinin ne olduğunu ya da neden umursadığımı bilemiyordum. Belki eskiden orada çalışıyordu. Belki de ziyarete uğramıştı? Ama orada çalışmış olsa bile, sanki orada bulunmaya her türlü hakkı varmış gibi mutfağa girip kendine hizmet etmesi biraz küstahçaydı.

Tezgaha yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve o aynı çekici gülümsemeyle adamlarla konuştu. Birbirimizden uzaktaydık ve aramızda bir pencere vardı, ama yine de gözlerindeki keskinliği görebiliyordum, sanki dikkatli, zeki ve kendinden eminmiş gibi.

Sadece görünüşüne dayanarak pek çok varsayımda bulunmuştum, ama ona baktıkça daha fazlasını keşfediyordum. Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam olarak tanımlayabileceğim bu erkeğin büyüüne tamamen kapılmıştım, gözlerimi ondan ayıramıyordum. Sanki çekim açısı, ışıklandırma ya da pozuyla çekiciliği daha da artmış, ödüllü bir fotoğrafın konusuymuş gibi beni büyülemişti; bakışlarımı ondan ayıramıyordum.

Ama bu mesafeden bile olsa bakışlarımı hissetmiş olmalı ki, aniden gözlerini bana çevirdi.

Sadece bakışları bile ciğerlerimdeki nefesimi kesmişti. Böyle garip bir an yaşandığında, birinin bana biraz fazla sert baktığını fark ettiğimde ya da bakışlarımı birine gerekenden daha uzun süre tuttuğumda, sanki hiçbir şey olmamış gibi gözlerimi başka yöne çevirirdim. Ama bakışlarındaki emir o kadar güçlüydü ki, kendi bedenimi kontrol etme yeteneğimi kaybettim. Felç olmuştum, inanılmaz derecede kendinden emin ama asla kibir eşiğine gelmeyen bir bakışın merhametine kalmıştım. Bazıları bunu düşmanca olarak yorumlayabilirdi, ama ben yoğunluk hissettim. Güneşten gelseydi, gözlerinizi yakıp kör edecek türden bir yoğunluk.

Saniyelerce sürdü, ama o saniyelerin her biri bir dakika gibi geldi ve tüm o anın birikimi sanki

bir ömür gibi

Çocuklardan biri onun dikkatini çekmek için bir şey söyledi ve gözleri benimkilerden ayrıldı. Söylenen her neyse ona gülümsedi ve diğer odaya geçmeden önce tezgahdan ayrıldı.

Gözümün önünden kaybolduğunda tarif edilemez bir hayal kırıklığı dalgası içimi kapladı. Tanımadığım birinin kaybının yasını tuttum. Hiç yaşamadığım bir hayatın ölümüne yas tuttum. Sadece bir bakıştı, bir an bile değildi, daha çok bir saniyenin kesriydi, ama Enzo'nun aylardır bana verdiği her şeyden daha fazlasıydı. Tamamen bana odaklanmış ilgi, görülmüş hissetmek... istenmek.

Enzo'nun sandalyesine döndüğünü fark etmedim bile. Gözlerim hâlâ o güzel adamın kaybolduğu pencereye dikili olduğu için geri geldiğini fark etmedim. Ama Enzo, dikkatimin başka yerde olduğunu fark etmemiş gibiydi çünkü o da benim o yabancıya odaklandığım kadar arancini'ye odaklanmıştı.

Bölüm 2

AURELIA

Enzo'nun telefonu hiç çalmadı, ama o bir şekilde daha da kötüydü.

Çok daha mesafeli, çok daha sinirliydi, doğrudan onunla konuşsam bile bana zar zor bakıyordu. Dünyanın en güzel yerindeydik, ama sanki bir mezarlıkta gibiydik. Garip ve gergin bir ortam vardı, sanki her hücresi benimle aynı mekânda bulunmak istemiyormuş gibi.

Bunun sebebi birkaç gün önce ona sert çıkmış olmam mıydı? Yoksa patronu işlerin çok yoğun olduğunu söylediği halde izin aldığı için kovulmuş mu olmuştu? Sebep ne olursa olsun, bana bir şeyden dolayı kızgın gibiydi.

Aylar öncesinden rezervasyon yaptırdığım bir restoranda akşam yemeğinde birlikte oturduk, ama ikimizin de iştahının olmadığı belliydi. Suyun manzarasını gören bir balkonda oturduk, ama karanlıkta okyanus görünmüyordu. Masamızda küçük bir mum vardı ve rüzgar her estiğinde titriyordu. Birkaç kez neredeyse söniyordu, ama bir şekilde sönmekten durmayı başardı.

Tıpkı bizim zar zor ayakta kalmamız gibi.

Enzo bakışlarını başka yere çevirmiş, elini şarap kadehine dayamış, vücudundan dalgalar halinde gerginlik sızıyordu.

Artık resmen bıktım. "Ben bittim."

O akşam ilk kez gözleri bana kaydı. Ve bu sözüm karşısında şaşkınmış gibi davranma cüretini gösterdi.

"Buradasın, ama *aslında* burada değilsin. Senin mesafeli tavırlarınla ilgili her yüzleştiğimde, her zaman bir bahane buluyorsun. Artık bahanelerden bıktım, Enzo." Garsonun siparişimizi almak için masamıza yaklaştığını fark ettim, ama sözlerimi duymuş olmalı ki, garip bir şekilde arkasını dönüp başka bir masaya yöneldi. "Peki senin sorunun ne lan?"

"Sesini alçaltabilir misin..."

"Erkek gibi davranıp bana gerçeği söyleyebilir misin?"

Sandalyede yavaşça dikleşti, elini şarap kadehinin sapından çekip kollarını karnının altında kavuşturdu. Bir duraklama oldu, daha önce hiç söylemediği onca şeyin ağırlığı altında ağır bir duraklama. Söylemek üzere olduğu kelimeleri düzenlerken gözlerini başka yöne çevirdi. “Bunu bitirme zamanı geldi.”

“Tabii ki, Enzo.” Bunu gerçekten yaptığında, beni gerçekten terk ettiğinde, göğsümde hafif bir sızı hissettim. İcip, sevişip, plajdaki şezlonglarda uyuyakalarak güneş yanığı olacağımız pahalı bir tatilde. “Ama nedenini bilmek istiyorum. Çünkü aylardır böylesin. Sürekli işinle, arkadaşlarınla ya da aklına gelen her türlü saçmalıkla bahaneler uyduruyorsun. Gerçeği bilmek istiyorum, Enzo.”

Gözlerini tekrar indirdi, hesaplı bir cevap bulmaya çalışıyordu.

“Düşünme,” diye bağırdım. “Sadece söyle. Çünkü bir gün öyle olana kadar gerçekten çok mutluyduk. Ve değişen ben değildim. Bir gün kapıdan farklı bir insan olarak giren ben değildim. O sendin.”

“Sesini alçalt...”

Sesimi alçaltım, o istediği için değil, insanlar dönüp bize bakmaya başladığı için ve benim tatilim boktan bir hale geldi diye onların romantik tatilini mahvettiğim için kendimi suçlu hissettiğim için. “Sözde sevdiğin kadından çok, restorandaki yabancılarla daha çok ilgileniyorsun.”

Garsonu aradı ve sonra eliyle bir hareket yaparak hesabı istedi.

Bu beni bir şekilde daha da kızdırdı, sanki sorun benmişim gibi benden uzaklaşmak istemesi. Sanki tüm bunlara neden olan mantıksız bir kaltakmışım gibi. “Bana ne olduğunu anlat.”

Orada, sandalyesine çökmüş, benden başka her şeye bakarak oturdu. “Ciddi misin?”

“Ne dememi istiyorsun?” diye sordu, sabrının sonuna gelmiş gibi, öfkeyle dolu bir sesle. Sanki benimle birlikte olmak o kadar korkunç bir şeymiş gibi. Sanki ben, tanıştığı en iğrenç kaltakmışım gibi.

“Beni terk etmek için seyahate çıkmamızı mı bekledin? Bu mantıklı değil, Enzo.”

“Gelmek istemediğimi söylemiştim...”

“Neden?”

“İş yerinde başım çok dertte demiştim.”

“Yine lanet bir bahane. Başka biri mi var? Erkek ol da söyle. Zaten her şey cehennem gibi, biraz daha yakıt eklemek ateşi daha da alevlendirmeyecek.”

Tepki vermedi, bana bakmadı.

“Senin neyin var lan...”

“Bitti,” dedi, sakın görünmeye çalışarak. “Hadi yemeğin parasını ödeyip eve gidelim.”

“Otelde on gün daha kalmak için ödeme yaptık. Ve plaj kulüpleri...”

“Umurumda değil. Sadece gitmek istiyorum.”

“Yani benden ayrılmak mı?” Sesim ilk kez gerçekten sakindi. Aylarca gerçeke yüz yüze geldikten sonra, sessiz bir kabullenme hissi beni sardı. İlişkimizi neyin tehlikeye attığı önemli değildi, başka biri miydi yoksa gerçeke benden vazgeçmiş miydi, bana karşı artık çekici gelmiyor muydu? Bu adam için hiçbir anlamım yoktu. Ve ne zaman ağzımı açsam, ne zaman bir açıklama isteyip onurumu korumaya çalışsam, onu daha da sinirlendiriyordum. Onu benden daha da uzaklaştırıyordum.

Keşke bana başka biriyle yattığını söyleyip affımı dileseydi. Keşke bana yalan söylediğini söyleyip güvenimi geri kazanacağına söz verseydi. Ama bu kayıtsızlık, bu sinirlilik, bu inkar edilemez ayrılma ve bir daha beni asla düşünmeme dürtüsü... çok acımasızdı.

Özellikle de nedenini bilmediğim için. Ve nedenini asla bilemeyecektim.

Garsonun hesabı getirmesini beklerken birbirimize bakmadık.

Hayatımın en kötü anlarından biriydi, göğsüm tarif edilemez bir acıyla sıkışmıştı. Bu ıstırap, ilişkinin bitmesinden kaynaklanmıyordu. Bana bakışından kaynaklanıyordu — ya da bana bakmamasından, çünkü eskiden nasıl olduğunu hâlâ hatırlıyordum. Arkadaşlarıyla konuşurken, bir gün benimle evlenebileceğini söylediğini duymuştum. Üç çocuğumuz olacağından bahsederdi. Doğum günümde bana anahtarlarından birini vererek yanına taşınmamı istemişti. Beni bir kaideye koymuştu.

Ve sonra beni oradan bir anda indirdi.

Otele döndüğümüzde, eşyalarını aceleyle topladı. Her şeyi ayırım yapmadan çantaya attı. Tıraş bıçağını blazerinin üstüne attı ve üzerine ayakkabılarını yığdı. Diş fırçasını çantanın yan tarafına sıkıştırdı. Açılmış bir diş macunu tüpünü rastgele bir cebe tıktırdı ve bu muhtemelen uçuş sırasında bir sürü giysisini mahvedecekti.

Ama umurunda bile değildi.

"Burada mı kalacaksın?" diye sordu, çantanın fermuarını kapatırken.

Onunla aynı uçağa binmeyecektim. Paylaştığımız daireye geri dönmeyecektim. Bundan sonra ne yapacağıma dair bir planım yoktu ve bu tatile zaten ciddi miktarda para harcamıştım. Bunu ve hayatımın son iki yılını boşa harcamayacaktım. "Evet."

"Eşyalarını toplayayım." Valizini yere koydu ve tekerleklerini açmak için tutamağını çıkardı. "Almaya hazır olduğunda haber ver, ben de çıkmış olurum."

"Yani daireyi kendin alacağını mı varsayıyorsun?" diye sordum alaycı bir şekilde. Kapının yanında durdu ve bana baktı. "Bana taşındın, yani evet."

Ne kadar da centilmen. "Peki o zaman."

Sanki ilk kez bir şey söylemesi gerektiğini hissetmiş gibi kapının eşiğinde oyalanıyordu. Birkaç veda sözü, bir tür kapanış.

Elbisem ve topuklu ayakkabılarımla yatağın kenarına oturdum. "Git artık, Enzo." Tamamen yenilmiş hissediyordum, artık savaşılan bir savaşım olmadığı için biraz da rahatlamıştım. Aramızda ne olacağını merak etmeme gerek yoktu çünkü filmin son jeneriğini izlemiştim.

Kapıyı açıp koridora çıkmadan önce bir an daha tereddüt etti. O gider gitmez arkasındaki ağır kapı kapandı.

Pencerenin perdeleri açıldı ve karanlıkta pek bir şey göremiyordum, sadece caddenin karşısındaki ağaçların yapraklarına vuran sokak lambalarının ışığını görebiliyordum.

açık ve odanın köşelerine gölgeler düşürüyordu. O anda yalnızlığımın ağırlığını hissettim, ama Enzo valizlerini toplayıp evden çıkmadan çok önce, uzun zamandır yalnız olduğumu fark ettim.

Gözlerim yaşlarla dolana kadar en az bir saat orada oturdum. Acı dalgaları, dolunayda okyanus dalgaları gibi üzerime çöküyordu. Neden bu duruma bu kadar uzun süre katlandım? Beni bu kadar istenmeyen biri yapan ne yaptım? Birinin gözünde bu kadar değersiz olmak için ne yapmış olabilirdim?

Nasıl olur da beni sevdiğini söyleyip... sonra da kendimi bu kadar istenmeyen hissettirebilirdi?

Bir açıklama bir yana, özür bile dilemeden hayatımdan çıkıp gitmişti. Görünüşe göre ben de buna değmezmişim.

Ertesi gün otel odamdan çıkmadım. Yatakta kaldım. Telefonuma bakmadım — onun aramasını ya da mesaj atmasını beklediğimden değil. Ne olduğunu anlatmak için hiçbir arkadaşşıma ulaşmadım. Sonun yaklaştığını bilsem de, bunun ne kadar acımasız olduğunu anlatmaya hala hazır değildim.

İştahım yoktu, bu yüzden oda servisi sipariş etmedim ya da granita ve brioche yemeye çıkmadım. Perdeleri kapalı tuttuğum için karanlıkta cihazımdan dizi izledim. Ertesi gün duş alıp şehre indim, ama bir restoranda tek başıma oturma fikri durumu çok gerçekçi hissettirdi, bu yüzden çeşmenin yanındaki merdivenlere oturup saatlerce insanları izledim. Herkes tatilinde harika vakit geçiriyor gibi görünüyordu, oysa ben hayatımın en karanlık anlarından birini yaşıyordum.

Üçüncü gün, dışarı çıkmaya hazırdım.

Kameramı yanıma alıp kasabanın fotoğraflarını çektim. Plaja gittim, kayalıklara tırmandım ve fotoğraf çekmek için Isola Bella'ya gittim. Ben profesyonel bir fotoğrafçıydım ve sanata dalmak, sahip olduğum tek başa çıkma mekanizmasıydı.

Güneş battığında duş aldım ve akşam için hazırlanarak yolun ilerisindeki ünlü oteli ziyaret etmeye karar verdim. Burası bir cinayet gizemi dizisinin çekildiği yerdi ve dizi yayınlanmaya başladığından beri Taormina'yı ziyaret eden herkes için popüler bir cazibe merkezi haline gelmişti. Aslında en başından beri orada kalmak istemiştım, ama bütçemin çok ötesindeydi. Orada tek bir gece kalmak, diğer otelde bir haftalık konaklamaya denk geliyordu. Buna değeceğinden emindim, ama param yoktu.

Ancak herkes bara gidebilirdi, bu yüzden siyah bir elbise ve topuklu ayakkabılar giydim ve parke taşlı yürüyüş yollarına ve dik merdivenlere cesaretle çıktım; yolculuktan sonra popom biraz daha dolgunlaşmıştı.

Otele girdiğim anda, avludaki müzisyenin çaldığı piyanonun yumuşak sesini duydum. Alan, döner koltuklar ve kanepelerle doluydu; hepsi de otel misafirleri ya da benim gibi orada kalmaya parası yetmeyen diğer insanlarla doluydu. Saksı ağaçları ve çiçeklerle dolu bu alan, otelin ortasında bir vaha gibiydi. Boş yer de yoktu, bu yüzden ışıkların loş ve masaların çoğunun boş olduğu kapalı bara yöneldim. Tavanlar altın deniz kabuklarıyla süslenmiş kasetliydi ve aşağı sarkan modern avizeler aydınlatmayı sadece biraz artırıyordu. Barın arkasındaki aynalı raflar altı metre yüksekliğindeydi ve birinin sipariş edebileceği her türlü içki ile doluydu. Barda bir piyano da vardı, ama onu çalacak bir müzisyen yoktu. Bunun yerine, garsonlar dolaşırken hoparlörlerden müzik çalıyordu. Masalarda oturan birkaç çift vardı, ama barda çoğunlukla tek başına oturan erkekler vardı.

İki sandalyeli bir masa buldum ve oturdum. Masanın ortasında bir menü kitapçığı ve sönmek üzere olan bir mum vardı, ben de sayfaları çevirip tapas çeşitlerini ve kokteylleri inceledim. Menüde mezcal ile yapılan baharatlı bir margarita vardı; ben tekiladan çok mezcalı tercih ettiğim için, garson hemen yanıma geldiğinde onu sipariş ettim.

Bir yudum aldım, telefonum bardağın yanındaki masanın üzerindeydi. Orada garip bir şekilde oturmak yerine sosyal medyayı gezmeli ya da okuyacak bir makale bulmalıydım, ama hayatımın bu anında, ne kadar uygunsuz görüldüğüm umurumda değildi.

İçki otuz beş avroydu ve ödediğinizin karşılığını alıyordunuz, çünkü *çok* sertti. O kadar sertti ki, otel misafiri olmayanlar için geçerli olan en az iki içki siparişi şartını yerine getirmekte zorlanırdım.

Bir hareket gözüme çarptı ve bakışlarım sola, otel odalarının bulunduğu yöne doğru olduğunu tahmin ettiğim ikinci oturma alanına kaydı. Düğmeli yakalı gömleğinin kolları dirseklerine kadar sıyrılmış halde, oturan herkesin dikkatini çeken bir havayla bara girdi. Barda oturan erkekler bile aynadan ona bir göz attı.

Odanın tam karşımda iki kişilik boş bir masa vardı ve o, telefonunu çıkarırken sandalyelerden birine oturdu. Bu loş ışıktaki siyah gibi görünen koyu kahverengi saçları ve gece yarısı rengi gözleriyle, birkaç gün önce Rosticceria Da Cristina'nın önünde gördüğüm o mükemmel erkekle aynıydı. Koyu renk kot pantolon giymişti, dizlerini iyice açmış, dirseklerini kolçaklara dayamış, telefonunda hızlıca yazıyordu. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı, sanki mesajlaştığı kişi onu eğlendirecek bir şey söylemiş gibi. Belki flört ettiği bir kadındı. Belki de restorandaki aynı adamlardı. Bardağımı parmaklarımla kavrayıp, müzik tanrısı Apollon'un tüm heykellerinden daha güzel olan bu adama bakmaktan başka bir şey yapmadım. Roma'daki tüm imparator heykellerinden daha güzel. Canlı bir varlık olamayacak kadar mükemmel, cansız bir sanat eseri gibi bir adam.

Eğer otelde kalıyorsa, bu burada yaşamadığı anlamına geliyordu. Başka bir yerden gelmiş olmalıydı. Tüm özellikleri belirgin bir şekilde İtalyan'dı, bu yüzden benim gibi anakaradan geldiğini varsaydım. Model olacak biriydi, belki de Milano'dandı. Karşımdaki güzelliğe o kadar büyülenmişim ki, sadece bakakalabiliyordum.

Bu, aldığım ilk mola idi. Bana ıstırap getirmeyen bir şey tarafından tüketilmek.

Dört kızdan oluşan bir grup bara girdi ve yanımdan geçti; hepsinin

yavaşlayarak başlarını onun yönüne çevirmelerinden anlaşıldığı kadarıyla.

O telefonuyla meşgul olduğu için hayran kulübünü fark etmedi.

Daha ilerideki bir masaya geçtiler, hepsini alabilecek tek boş masa orasıydı.

Garson yanına geldiğinde mesajını yazmayı bitirmişti. Ne istediğini zaten bildiği için menüye bakmadı ve siparişini verdi. Telefonunu masanın üzerine koydu ve kaslı vücudunu sandalyeye yaslayarak rahatladı.

Garson uzaklaştı.

İlk başta adam karşısındaki duvara baktı, sanki orada asılı olan büyük tablolardan birini hayranlıkla incelermişçesine gözlerini yukarı doğru kaldırdı. Bir süre öylece kaldıktan sonra gözleri barı taradı, bakışları bana doğru geldiğinde herkesi hızlıca süzdü.

Gözlerimi kaçırıp bakışlarımı saklamak için kısa bir fırsatım vardı, ama onun görünüşü beni karşı koyamayacağım bir boğuşma içine sokmuştu. Yerimde donakalmış, gözlerinin bir projektör gibi üzerime düştüğünü hissettim, beni sahnenin ortasına yerleştiren bir parıltıyla kapladı.

Bakışları benden geçip bara ya da başka bir tabloya yönelmedi. Gözleri olduğu yerde sabit kaldı, bakışları yavaşça sertleşerek restorandaki pencereden bana attığı bakışla aynı hale geldi. O kadar şiddetli bir yoğunluk vardı ki, neredeyse kızgın görünüyordu.

Tahminimin kanıtı yoktu, ama beni hatırladığını *biliyordum*. Benim onu hatırladığım kadar o da beni hatırlıyordu.

Yabancılar için bu bakış çok uzun sürdü, ama ikimiz de ilk önce gözlerimizi kaçırmadık. Müzik çalmaya devam ediyordu ve farklı masalarda ve barda yapılan konuşmaları bastırıyordu, ama kafamın içinde sessizlik hissediyordum. Telefonuna bir mesaj geldi, ekranın ışığı yanağından birine vurdu, ama o buna bakmadı bile.

Garson içkisini getirip bardak altlığına koyduğunda bile, adam göz teması kurmayı kesmedi. Garsona “teşekkür ederim” dediğini dudak hareketlerinden anlayabiliyordum. Dirseklerinden biri kol dayama yerindeydi; bu yüzden kapalı yumruğunu çenesinin altına kaydırdı, parmakları çene hattındaki gölgeye, muhtemelen uyluklarımın iç kısmına değdiğinde keskin bir his verecek olan o sert kıllara hafifçe dokunuyordu.

Vay canına, gerçekten o kadar ileri mi gittim?

Birkaç gün önce iki yıllık bir ilişkiden çıkmıştım ve barın diğer ucundaki bu adamla göz teması kuruyordum. Beş dakika önce bile mutsuzdum, ama şimdi vücudumun her kasında belirgin bir gerginlik hissediyordum. Bahçedeki kelebekler yerine, ateş püskürten ejderhaların karnımın etrafında uçtuğunu hissediyordum.

Gerginlik çok fazla olduğu için gözlerimi ilk çeviren bendim. Boynumda bir kızarıklık hissettim, bunun yanaklarıma kadar uzandığını biliyordum. Uzun zamandır kimseyle birlikte değildim ve bekar olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyordum. Ayağa kalkmaya çalıştığımda dizlerim titrerken nasıl soğukkanlı davranacağımı bilmiyordum. Kendime güvenim kalmamıştı ve onun neden bana öyle baktığını tam olarak bilmiyordum, bu yüzden düşünmek için onun boğucu bakışlarından bir anlığına kurtulmam gerekiyordu.

Oraya gidebilirdim, ama sonra ne olacaktı?

Böyle bir adama ne diyecektim ki?

Yakışıklı erkeklerle payımı almıştım, ama bu adam... bambaşkaydı. En az 1,93 metre boyunda olmalıydı. Kollarında, gövdesinde ve bacaklarında en az 45 kilo kas olmalıydı. Eminim çıplak elleriyle bir karpuzu ezebilirdi.

Benden ışık yılları kadar uzaktaydı.

Şarkı bittiğinde müzikte bir duraklama oldu. O anda masalarındaki kız grubunu duydum.

"Kızım, sen atıl yoksa ben atılırım. Bu masadan biri bu gece o aletle yatacak."

"Muhtemelen evlidir ya da bir kız arkadaşı vardır," dedi bir diğeri.

Onları dinlerken gözlerim içkimin üzerindeydi, ama yemin ederim ki onun bakışlarını hâlâ hissedebiliyordum. Barda, onların bahsettiği tek bir adam olduğunu biliyordum ve o, benim de istediğim adamdı.

Kadınlar yanımdan geçerken nasıl göründüklerini hatırlayamıyordum. Sadece şık giyinmiş ve topuklu ayakkabı giymiş olduklarını biliyordum. O şekilde konuşacak kadar kendilerine güveniyorlarsa, muhtemelen çekiciydiler.

"O tür erkeklerin karısı ya da kız arkadaşı olmaz. Kırk yaşına gelene kadar kadınlarla oynarlar, sonra da yirmi beş yaşında biriyle evlenirler," dedi kızlardan biri. "Yani, kimse itiraz etmezse ben denemeye karar verdim?"

Göğsümde aniden kalp çarpıntısı hissettim. Adam bir yabancıydı, ama birdenbire onu

—o benim bile değildi. Gözlerim tekrar onun masasına kaydı.

Hâlâ bana bakıyordu.

Bir sonraki şarkı çalmaya başladı, ama kızlardan biri ayağa kalkarken sandalyenin parke zemine sürtünme sesini net bir şekilde duydum.

Bu, onu geçmek istiyorsam acele etmem gerektiği anlamına geliyordu. Bu acı verecek kadar yakışıklı adama sahip çıkmak istiyorsam.

Tam harekete geçmek üzereyken, kimsenin göremediği bir dalga beni yere devirdi. İhmal edildiğimi, unutulduğumu ve sonra terk edildiğimi acı bir şekilde hatırlatarak kıcımların üstüne düşürdü. Ve barın karşısındaki adam Enzo'dan milyon kat daha iyiydi, bu yüzden muhtemelen o da aynı derecede hayal kırıklığına uğrayacaktı. Sadece otel odasında geçireceğimiz bir gece olsa bile, onun standartlarına uymayacağımı ve her şeyin son derece garip bir şekilde biteceğini biliyordum.

İçkime baktım ve onu ona bıraktım.

Gözlerim içkimi getiren garsonu aradı ve hızlıca bir hareketle hesabı istedim. Oradan çıkmak istedim çünkü onun başka biriyle odasına gitmesini izlemek istemiyordum. Ona içki ısmarlamasını, gülüşmelerini, yakınlaşmalarını izlemek istemiyordum. İkinci kokteylin parasını ödeyip içmeden buradan daha çabuk çıkmak istedim.

Otele geri dönüp uykuya dalana kadar izleyecek bir şeyler bulacaktım.

Garsonun küçük deri bir klasörde hesabımı getirmesi birkaç dakika sürdü. Telefonumu kullanarak kendimi oyaladım, orada olmayacağını bildiğim e-postaları aradım, arkadaşlarımla ne yaptığını görmek için sosyal medyaya baktım. Geçen gün çektiğim onca fotoğrafa rağmen, seyahatimle ilgili hiç fotoğraf paylaşmamıştım.

Kartımı klasöre koydum ve garsonun almasını bekledim, oradan çıkıp güzel yan sokaklardan birinden eve yürümek, temiz havayı solumak ve yanımdan geçtiğim restoranlardan gelen akşam yemeği kokusunu içime çekmek için can atıyordum.

Sadece bakışlarıyla bile derimi yakmış olan o adamı unutmaya çalışmak için.

Garson geri döndü ve klasöre bıraktığım kredi kartını almak yerine, diğer sandalyeyi çekip oturdu.

Sonra onun garson olmadığını fark ettim... O, oydu.

Çenemi kaldırdım ve barda ve terastaki pencereden incelediğim o gözlere baktım. Ona hiç bu kadar yaklaşmamıştım ve bu yakınlıkta, onun heybetli havasının manyetik çekiciliği daha da güçlüydü.

Karnımdaki ateş püskürten ejderhalar içimdeki her şeyi yakmaya başladı. Boynuma kadar yayılan kızarıklık, daha da şiddetli bir şekilde geri döndü. Masasına gelen kadına ne olduğunu bilmiyordum çünkü izlememiştim ve müzik, konuşmalarını bastırıyordu, ama tek bir şey varsayabilirdim.

O beni seçmişti.

Bölüm 3

AURELIA

Odanın diğer ucunda gösterdiği aynı yoğun bakışla, beni demir gibi sert bakışlarıyla sardı. Sessiz bir özgüvenle, Roma imparatorlarına rakip olacak bir otoriteyle, o kadar belirgin bir havası vardı ki, kendimi bir başkanın ya da kraliyet ailesinden birinin, çok önemli birinin huzurunda gibi hissettim.

Avcının görüş alanına yakalanmış bir av gibi, tek yapabileceğim hareketsiz kalmak ve onun bir sonraki hamlesini beklemektir.

Bir süre daha sessizlikten sonra konuştu. "Constantine." Tek bir kelimeydi, ama bariton sesinin derinliği bir şarkı gibiydi. Son derece erkeksi, hafifçe tiz, biraz da ürkütücüydü. Sesini birkaç oktav yükseltseydi, otelin tüm duvarları titrerdi.

Orada öylece oturup ona bakmaya devam edemeyeceğimi bilerek yutkundum. Bana yaptığı büyüü bozup oyuna katılmam gerekiyordu. "Aurelia."

Hafifçe başını salladı. "Güzel bir isim. Sana yakışıyor."

"Öyle mi?" diye sordum.

"Altın kaplı, altın anlamına geliyor. Yani evet, bence yakışıyor."

Bu nefes kesici güzellikteki adam, kolay bir seks partneri yerine beni seçmişti... ve bana altın demişti. Beni neredeyse öldürecek olan hastalığım için bir ilaca, şu anda olduğundan daha fazla ihtiyacım olmamıştı. Benim için ne yaptığının, kendimi içine atmış olduğum çamurdan çıkardığının farkında değildi ve asla da bilmeyecekti.

Günlerdir değil, haftalardır, hatta muhtemelen aylardır ilk kez gülümsedim. Omuzlarımdan yirmi tonluk görünmez bir yükün kalktığını ve beni özgür kıldığını hissettim. Gülümsemem bir buluttan daha hafifti, çok doğal ve samimiydi, boynumdaki kızarıklık yanaklarımı sonsuz kışım da hiç hissetmediğim bir sıcaklıkla doldurdu.

Bakışları hafifçe kaydı, gülümsememdeki bir şey dikkatini çekmiş gibi, gözlerime dönmeden önce ağızma indi.

"Constantine de sana yakışıyor. Bir Roma imparatorunun adını almış." Hafifçe sırttı. "Tarihini biliyorsun."

"Ben Romalıyım, bu yüzden bu işin bir parçası sayılır." Sırtımı düzelttim, göğüslerimi dikleştirdim, bardağı aldım ve pipetten bir yudum içtim. Mezcalın ısısı midemi anında yaktı.

İçkisini diğer masada bırakmıştı ama garson sessizce yenisini getirip bardak altlığına koydu. Ayrıca masaya koyduğum hesabı aldı ama kredi kartımı bırakıp uzaklaştı.

Kafam karışmış olsa da, hiçbir soru sormadım. "Bu otelde mi kalıyorsun?"

"Tanrım, hayır," dedim ve hızlıca güldüm. "Burası için OnlyFans hesabı açmam gerekirdi."

Ağızındaki gülümseme anında belirdi ve gözlerine kadar uzandı. O yakıcı bakışını takındığında çok yakışıklıydı, ama öyle gülümsediğinde... muhteşemdi. Kısa sürdü, ama hafif bir sırtışa dönüşmeden önce samimiydi. "Hiç vakit kaybetmeden başkanlık süitinde kalırdın."

"Sen de abonelerimden biri olur muydun?" En az bir yıldır böyle bir özgüvenim ya da cesaretim olmamıştı, ama bu bana ikinci bir doğa gibi geri geldi, eski ben nihayet yüzeye çıktı ve ilk nefesini aldı.

O sırttı. "Canlı gösteriyi tercih ederim."

Midemdeki gerginlik o kadar güçlüydü ki, görünmez bir elin beni kavradığını ve sıkıldığını hissettim. "Şanslısın, çünkü sanırım bir sonraki gösterim çok yakında."

O alaycı gülümseme hâlâ oradaydı, gözlerinde belirgin bir şakacılık vardı. "Ne kadar yakında?"

Bardağımı alıp bir yudum içtim. "Bir saat kadar sonra." Kendimi hiç tanıyamıyordum; istediği herkesi elde edebilecek bu adamla flört ediyor, tek bildiğim şeyin adı olduğu halde onu yatmaya davet ediyordum. Ama o masama geldiğinde ilgisini açıkça belli etmişti ve ben de ilgimi aynı şekilde belli etmek istedim. Onunla geçireceğim bir gece, egomu hiç olmadığı kadar şişirecekti. Yürüyüşüme yeniden bir havalı hava katacaktı. Bana daireden eşyalarımı

ve çıkarken Enzo'ya orta parmağımı gösterecek gücü verecekti. Sorunun ben değil, o olduğunu bana hatırlatacaktı.

"Bunu kaçırmayacağım." Bardağına uzanıp bir yudum aldı. Amber rengindeydi ve buzluysa, bu yüzden viski ve kola mı, buzlu viski mi yoksa cin mi olduğundan emin olamadım. Ama her neyse, oldukça sert bir içkiydi.

"Burada mı kalıyorsun?"

Hafifçe başını salladı.

"Başkanlık süiti mi?" diye alay ettim.

Dudaklarında asılı kalan sırtış nihayet kayboldu. "Yakında öğreneceksin." Son derece ciddiydi, bakışlarında yeniden o yoğunluk vardı ve başka hiçbir erkeğin yapamayacağı bir şeyi —hem de hiç çaba harcamadan.

Tanrıya şükür bugün tıraş olmuştum. "Taormina'ya ne işiniz var?" Konuyu değiştirdim çünkü yapacağımız tüm o sevişmelerden bahsetmeye devam edersek, içkimi bitiremeyecektim.

"Aile."

"Yani Taormina'lı mısınız?"

"Orada doğdum ve büyüdüm."

"Peki neden böyle güzel bir yerden ayrıldın?" Her yere yürüyerek gidebileceğin, dünyanın en iyi granita ve brioche'sini yiyebileceğin, Amalfi sahillerine rakip plajları görebileceğin bir yerden.

"İş."

"Ne iş yapıyorsun?" Böyle bir yeri karşılayabiliyorsa, parası olduğunu artık biliyordum. Bu da ilginç bir kariyeri olduğu anlamına geliyordu, belki bir iş sahibi, bir doktor ya da bir avukattı. Ama havası bu mesleklerin hiçbirine uymuyordu.

Cevap vermeden önce uzun bir duraklama oldu, bu kadar basit bir soruya pek yakışmayan bir duraklama. Gözleri bir an uzaklara kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Özel güvenlik."

Güvenlik. Bu ona tam uyuyordu. Ses tonundan, başka soruların hoş karşılanmayacağını anlayabiliyordum. Bunun ne anlama gelebileceğini merak ettim, belki de başkanın ya da hatta papanın güvenlik ekibinin bir parçasıydı. Bu, servetini, sert tavrını ve kaslı vücudunu açıklardı.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Bilirsin, OnlyFans kariyerim havalanana kadar." Yine sırtıttı.

Böyle gülümsediğinde... oh lanet olsun, yumurtalıklarım. O gülümseme beni neredeyse çıldırtıyordu, lanet olası barın ortasında ona doğru eğilip onu öpmeme neden oluyordu. Nasıl bu kadar kolay ciddiyetten şakacılığa geçebiliyordu?

Sırtışı kaybolup yakışıklı yüzüne o yoğun ifade geri döndüğünde, bana bir soru sorduğunu hatırladım.

"Ben fotoğrafçıyım."

"Ne tür bir fotoğrafçı?"

"Her şeyden biraz yapıyorum. Yeni işletmeler veya oteller için fotoğraf ve video çekiyorum. Ayrıca düğünler ve kurumsal etkinlikler de çekiyorum. Tutkum güzel sanatlar fotoğrafçılığı, ama bu şekilde geçinmek zor."

"Güzel sanatlar fotoğrafçılığı nedir?" diye sordu, gözlerindeki sertlik samimi bir ilgiyi gösteriyordu.

"Temelde, konuyu değil, bir vizyonu yakalamaya çalıştığınız yaratıcı bir fotoğrafçılık türüdür. Bunu en iyi şekilde tarif edebileceğim şekliyle, kamera ile resim yapmaya çalışmak gibidir. Gerçeklikle sanat yaratmaya çalışmak. Bir ressam istediği her şeyi yapma yeteneğine sahiptir; gökyüzünü maviden yağmur bulutlarına çevirebilir, konunun özelliklerini mutludan üzgüne değiştirebilir, uyandırmaya çalıştığı duyguyu sergilemek için serbestçe hareket edebilir. Ancak bir fotoğrafçı olarak ben gerçekliğin merhametine kalmış durumdayım. Bu yüzden bunu yapmak çok zor."

Gözleri benimkilerde kaldı ve cevabıma dalmış gibiydi. Beni kesip ek sorular sormadı. Sadece dinledi. "Peki bu tür fotoğrafçılar nasıl para kazanıyor?"

"Fotoğraflarını galerilerde ve sanat sergilerinde satarlar. En iyilerin en iyileri, fotoğraflarını tıpkı tablolar gibi satar ve fotoğraf başına on binlerce euro kazanır. Diğerleri ise seri üretime yönelir, böylece restoranlar ve diğer mekanlar kopyalarını satın alıp duvarlarına asabilir. Ama o zaman her yerde aynı fotoğrafı görürsünüz."

"Ve sen ilkin tercih edersin."

"Evet." Bu benim tutkumdu, ilk kez elime kamera aldığımdan beri istediğim bir şeydi. Resim yapmak ya da

heykeltıraşlık yapmak için yeteneğim ya da gözüm yoktu, ama bir kamerayla sihir yaratabiliyordum. Asıl soru şuydu: diğer herkes de aynı fikirde miydi?

“Denemeye devam et.”

“Deniyorum,” dedim. “Hayatımda yapmak istediğim tek şey bu, o yüzden ya başaracağım... ya da ölene kadar denemeye devam edeceğim.”

Kocaman göğsünün üzerinde kollarını kavuşturdu ve hafifçe gülümsedi. “Bu tavrını beğendim.”

“Ben adanmış ya da hırslı biri değilim. Bu sadece ölmeyen bir tutku.”

“Ve çok az insan herhangi bir şeye bu kadar tutkulu olur.” Bardağını alıp bir yudum daha içti; kokladığım buharın tadına bakılırsa, adeta dizel yakıt içiyordu.

Enzo başlangıçta fotoğraflarıma biraz ilgi göstermişti, ama bu merak kısa sürmüştü. Ona fotoğraflarımı gösterdiğimde, güzel olduklarını söylerdi ama aslında hiç bakmazdı. Benim izleyicilerin sanatımı bakmasını istediğim şekilde bakmazdı. Finans sektöründe çalışıyordu, bu yüzden sanat eserlerine karşı bir gözü olmadığını biliyordum, bu yüzden bunu mazur gördüm. Ama Constantine gerçekten ilgileniyor gibiydi, özellikle de beni o gece yatağına almayı başardığı için.

Risk alıp, belki de sormamam gereken bir soru sordum. “Neden tutkulu olduğun bir şey var mı?”

Bardağının üstünden görünen buzu salladı, sonra kollarını tekrar kavuşturdu. Stoik bir ifadeyle soruyu düşündü, ama o anda bile yakışıklı görünüyordu. Derin düşüncelere dalmış, kaşları hafifçe çatılmış halde, soruyu iyice sindirdi. “Yemek. Aile. Ve ülkem.” Cevabını bitirdiğinde bana tekrar baktı.

Aile, beklenen bir cevaptı, ama diğer ikisi sürprizdi. “Bunu biraz daha açar mısın?”

“Yemek ve aile o kadar yakındır ki, pratikte aynı şeydir.”

“Sen pek de... bilirsin... yemekten hoşlanan birine benzemiyorsun.” Gözlerim, ancak yoğun bir disiplinle oluşturulabilecek sert vücudunda dolaştı. Her gün ağır ağırlık kaldırmak. Çok özel bir diyet. Gözlerim tekrar onun gözlerine takıldığında, beni incelerken izlediği belliydi.

“Ailem Rosticceria Da Cristina’nın sahibi. Ben doğmadan önce de ailemize aitti. Okul hayatım boyunca orada çalıştım. Teyzem o restorana tutkuyla bağlıydı ve bunu gerçekleştiremeden durmadı. *Büyükannesinden* büyükannesine aktarılan tüm tarifleri kullandı. Uzun bir günün ardından geceleri hâlâ akşam yemeği pişirirdi, elleri ağrıyorsa bile her pazar aile yemekleri düzenlerdi. Bizim için yemek ve aile aynı şeydir.”

Artık o gün neden orada olduğunu anlıyordum. Şehre yeni gelmiş olmalı ve restoranda arkadaşlarını ve ailesini görmek için uğramıştı. “O zaman o arancini'yi yapmayı biliyorsun demektir.”

Gülümsedi. “Diğer her şeyi de.”

Yemek yapabilen yakışıklı bir adam... Vay canına. “Bu oldukça seksi.”

Gülümseme dudaklarında kaldı, sanki bu iltifat onun için bir anlam ifade ediyormuş gibi. Dışarıdan bakıldığında bu kadar sert ve yoğun görünen bir adam için, aslında çekici ve konuşması kolay biriydi. Düşündüğüm gibi kibirli değildi.

“Yemek yapar mısın?”

“Dürüst olmak gerekirse, pek değil.”

“O zaman nasıl besleniyorsun?”

“Sık sık dışarı çıkarım. Beni yargılama.”

“OnlyFans için seni yargılamadım, o yüzden bunun için de kesinlikle yargılamayacağım.” Ayrıca zeki, esprili ve komikti. “Taormina'da ne kadar kalacaksın?”

“Bir hafta daha. Buraya sık gelir misin?” “Ne zaman fırsat bulursam.

Ağustos hariç.” “Neden Ağustos hariç?”

“Ağustos ayında buraya gelmiş olsaydın, nedenini anlardın,” dedi gülerek. “Turistlerle dolup taşıyor. Saat kulesi olan meydanda kimseye çarpmadan yürüyemiyorsun bile.”

“Buraya ilk kez geliyorum.”

“Beğendin mi?”

“Bayıldım.” Enzo pislik gibi davrandığı için ya da o gittikten sonra çok depresif olduğum için burayı pek tadını çıkaramamıştım. Ama o anda, burayı takdir etmeye başladım.

“Buraya biriyle mi geldin?”

Bu soru göğsümü sıkıştırdı. Sanki açmak istemediğim bir kasaya izinsiz girilmiş gibi hissettim. Neredeyse hiç tanımadığım bu adama içimi dökmek istemiyordum. Bu geceden sonra bir daha asla görmeyeceğim bir adamın önünde kendimi küçük düşürmek istemiyordum. Başka bir erkeğin beni terk ettiğini bilmek pek de tahrik edici değildi. Ve beni hiç umursamayan bir adam için kalıp mücadele ettiğimi bilmek, hayatımın en büyük utancıydı.

Bu yüzden yalan söyledim. “Arkadaşım Alex’le geldim ama o iş için ... iş için.” Yalan söylemeyi pek beceremezdim, dürüst olmak gerekirse, ama masaya bir valiz dolusu yükü boşaltıp geceyi mahvetmeye niyetim yoktu. “Para iadesi alamadım, o yüzden kalmaya karar verdim.” Bardağımı alıp bir yudum daha içtim, içkinin boğazımda takılı kalan yalanı yutmamı sağladım.

Keskin gözleri hâlâ üzerimdeydi, ama anlattıklarına hiçbir tepki vermedi. Konuşmam bittikten sonra da bakışları uzun süre devam etti, ama başka soru sormadı.

Kızlar grubu masalarından kalkıp yanımızdan geçti.

Daha önce onları iyi görememiştim, ama bu sefer geçmelerini izledim ve gözlerindeki keskin bıçakları kaçırmadım. Bana mı yoksa Constantine'e mi yönelik güçlü bir düşmanlık vardı, emin değildim. Topuklu ayakkabıları mermer zeminde tıkırdamaya devam etti, sonra merdivenlerden yukarı çıkıp gittiler.

Gerginliği dağıtmak için bardağımı çevirdim, ama gerginlik geçmedi. “Senden mi, benden mi nefret ettiklerini bilmiyorum.”

“Beni.”

Gözlerim ona kaydı. “Ona ne dedin?” “Gerçeği... ilgilenmediğimi.”

“Neden...?” Şimdi daha iyi baktığımda, o kızların her birinin güzel olduğunu gördüm. Hepsi kısa elbiseler ve topuklu ayakkabılar giymiş, uzun saçlı, kulaklarında parıldayan küpelerle, istedikleri herhangi bir erkeğin dikkatini çekmeye hazırldılar.

“Çünkü seni istiyorum.” Gözlerimi kaçırmadan bana bakmaya devam ederken bakışları sertleşti. Belki de tüm bunlar kadınları yatağına atmak için sergilediği bir oyundu. İş bitirmek için bir taktik.

Ve belki de buna kanmış olmam beni dünyadaki en büyük aptal yapıyordu.

Ama bu adama baktığımda, bir oyun ya da maskaralık görmedim. Koyu renkli gözlerinin ardındaki samimiyeti gördüm, oyun oynamayan bir adam gördüm. Bu kadar yakışıklı bir adamın repliklere ya da numalara ihtiyacı yoktu. İsteddiği zaman, istediği herkesi elde edebilirdi.

Bu yüzden bunun gerçek olduğuna, onun gerçek olduğuna inanmayı seçtim.

Yıllardır bu işlerin dışında kalmıştım, bu yüzden anlaşılmayı sonuçlandırmak için kendi hamlelerim yoktu. Bu yüzden, düşünmeden, sadece denedim. Elimi masanın altından onun kaslı uyluğuna götürdüm ve hafifçe sıktım. “O zaman beni al.”

Bölüm 4

AURELIA

Asansörle en üst kata çıktık ve her iki yanında konuk odaları bulunan uzun bir koridora adım attık. Bazıları okyanusa, bazıları ise bahçelere bakıyordu. Yanımda yürürken, boyunun neredeyse 1,95 metre olduğunu fark ettim; benim yüksek topuklu ayakkabılarımla bile onun boyunun yanında cüce gibi hissettim.

O ileriye bakmaya devam ederken, eli aşağıya doğru kaydı ve elimi tuttu. Parmakları benimkilerin iki katı büyüklüğündeydi, avucunun büyüklüğü neredeyse kafam kadar. Çok masum bir dokunuştı, ama göğsümde havai fişekler patlamasına yetecek kadar etkiliydi.

Bir dakika sonra kapıya ulaştı ve hızla anahtarını çıkarıp okuyucuya okuttu. Kilit tıkırdadı ve kapıyı açtı; giriş holü, iki banyo, ayrı bir yatak odası ve bir düzine kişiyi rahatlıkla ağırlayabilecek bir terasa sahip geniş bir süit ortaya çıktı.

Beni oraya getiren adamdan bu kadar etkilenmemiş olsaydım, odadan daha fazla etkilenmiş olabilirdim. Işıklar zaten kısılmıştı ve oda servisi tamamlanmıştı, bu yüzden oda temiz ve düzenliydi. Sessizliği konuşarak doldurmadı ya da bana bir içki ikram etmedi. Bana döndü, elini saçlarıma kaydırıp ve beni öptü.

Beni güzelce öptü.

Erkeksi bir itidal ve kararlı bir kucaklamayla, başımı avuçlayıp boynunu eğerek dudaklarımızın birbirine değmesini sağladı. Elini vücudumdan aşağıya doğru kaydırıp kalçama ulaştı ve bir kalçamı sıkıca kavradıktan sonra aniden beni kollarının arasına aldı.

Daha önce de bir erkek tarafından kucağa alınmışım, ama hiç bu kadar kolay olmamıştı, sanki lanet olası bir tüymüşüm gibi. Beni tek koluyla tuttu, diğer elini yine saçlarıma kaydırıp, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni tuttu.

Bu çok tahrik ediciydi.

Öpüşmesi, ağırlığımanın yarattığı dikkat dağınıklığından hiç etkilenmedi. Ağzı benimkiyle birlikte hareket ediyordu, dili mükemmel anlarda kayıyordu ve arzumun daha önce hiç ulaşmadığım bir eşiğe çıkmasını sağladı.

Ona yaslandığımda elbisem kalçalarımın yukarı sıyrıldı ve neredeyse hiçbir şeyi örtmeyen siyah tangamı ortaya çıkardı. Elim onun kısa saçlarına serbestçe daldı ve vücudumun motorunun canlandığını hissettim. Gördüğüm en seksi adam, benim onu istediğim kadar beni istiyordu. Sanki sadece benim için yazılmış bir fanteziye adım atmıştım.

Beni yatağa taşıdı ve nazikçe altına yatırdı. Öpüşmeyi hemen kesti ve ben kucaklaşmamızın devam etmesini istesem de, o kadar ateşliydim ki, birkaç saniye içinde içime girmezse yanıp kül olacaktım. Onu barda gördüğüm andan beri tahrik olmuştum, bakışlarının sıcaklığı altında eriyip gidiyordum. Her gülümsemesi ve sırıtışıyla uyluklarım biraz daha sıkılaşıyor, rahmim kasılıyor ve arzuyla ıslanıyordum.

Gizlenmiş sert hatlarını daha fazla ortaya çıkarmak için hızla gömleğinin düğmelerini açmaya çalıştım. Sert göğsünü görmeden önce karın kaslarını gördüm; güneşe maruz kalmaktan ısınmış beton bloklar gibiydi. Vücuduna çizdiği mürekkep freskleriyle kaplı güzel bir cilt. Genelde dövmeli erkekleri tercih etmezdim, ama doğru yapıldığında bu bir sanattı.

Ve onun dövmeleri birer şaheserdi.

"Acele et," dedim nefes nefese, kendi sesimi tanıyamadım çünkü daha önce hiçbir erkeğe beni sikmesi için yalvarmamıştım.

Dudaklarında bir sırıtış belirirken gömleğini çıkardı. Bu beni kızdırmalıydı, ama beni daha da tahrik etti.

Siyah kot pantolonunun düğmelerini açtı, botlarını çıkardı ve altındaki boxerını da sıyırdı; yatağın ucunda çıplak bir tanrı gibi duruyordu.

Tanrım, merhamet et.

Kalçalarının üzerinde, karın kaslarının kalçalarından ayrıldığı yerlerde çizgiler vardı. O, sekiz paket karın kaslarına sahip gördüğüm ilk erkekti; sıkı derisinin altında sadece kaslar vardı ve her şey o kadar sıkıydı ki damarları derisinden dışarı çıkmıştı.

en çok neyi sevdiğimden emin değildim — göğsünü mü, kollarını mı yoksa karnını mı. Henüz kışını görmemiştim, ama onu da listeye ekleyeceğimden emindim.

Sonunda yatağa geri döndü, üzerime doğru hareket ederken dizleri yatağı salladı. Elini karnımdan yan tarafıma kaydırды, elbisenin gizli fermuarının bulunduğu yere. Orada olduğunu bir şekilde biliyordu, sanki önceden fark etmiş de elbiseyi nasıl çıkaracağını biliyor gibi. Fermuarı aşağı çekti, elbise gevşedi ve üzerimden çıkarmaya başladı.

Altında sütyen giymemiştim, bu yüzden vücudumun geri kalanından önce göğüslerim ortaya çıktı.

Elbiseyi yatağın üzerine attı, sonra başparmağını tangamın kalçamın üzerindeki ipi yakaladı. Onu yırtıp atmak yerine, kalçalarımı dokundu, sanki bir an durup vücuduma bakmak istermiş gibi aşağıya doğru baktı. Sonra elini kışımın üstüne kaydırды, neredeyse hiç olmayan kumaşı yakaladı ve onu çıkarırken kalçalarımı kaldırdı.

Kumaş gittiğinde, onu kendime doğru çekmeye çalıştım, kalçalarını yumuşak uyluklarımın arasına sıkıştırmak istedim, ama o ters yönde hareket etti, kollarını kalçamın ve uyluklarımın altına soktu, böylece ağrıyan bedenimi öpebilsin.

Bu, normalde reddetmeyeceğim bir teklifti, özellikle de onun gibi birinden, ama bir gram daha ön sevişmeye ihtiyacım yoktu. Sadece ona bakmak bile lanet olası ön sevişme için yeterliydi. “Hayır.” Onu kendime doğru çektim. “Seni istiyorum. *Hemen.*” Hiçbir koşulda bu kadar emir verici olmamıştım, ama şu anda kendimde değildim.

Ben istediğim gibi uyluklarımın arasına yerleşti, dar kalçaları tam oturdu ve beni istediği pozisyona getirebilmek için kalçalarımı geriye doğru eğdi. Beni açık tutmak için bir kolunu dizlerimin arkasına doladı, devasa vücudu üstümde, kaslı ve sert, hepsi benim zevk almam için. “Çıkar mı, yoksa hap mı kullanıyorsun?”

Beni prezervatifsiz sikecekti ve ben kendimde olmadığım için umurumda değildi. Bu muhteşem adama olan çekiciliğimden kafam allak bullak olmuştu, sonuçları umurumda değildi, ten ten temasını istiyordum. “İçime boşal.”

O kadar keskin bir nefes aldı ki, sert kenarını hissettim. Eskisi gibi sırtışı yoktu, sadece restoranda, barın karşısından bana attığı o aynı yoğun bakış vardı. Avucunu yaladı ve ıslak elini sikinin başının üzerinden geçirdi, sonra kendini içime yönlendirdi ve dudaklarımın arasına nazıkçe itti.

Hemen ıslaklığımı hissetmiş olmalıydı, çünkü sert bir hamle yapmadan önce çok seksi bir inilti çıkardı ve kalın penisini ait olduğu yere, içime itti.

Vücudum buna hazır olmadığı için bir çığlık attım, ama o ani acıyı sevdim; vücudumun ona uyum sağlamak için gerilmeye çalışırken verdiği mücadeleyi hissettim. Ama bir kez uyum sağladığında... Lanet olsun. Tırnaklarım onun kollarının derisine geçmişti ve hayatımın en yüksek iniltiyi çıkardım. "Oh

... evet." Coşkumu dizginlemeli ve soğukkanlı davranmalıyım, ama Tanrım, şu adama bir bakın. Taormina'daki tüm kadınlar, bu gece o bardaki tüm kadınlar arasından beni seçti ve bu ego patlaması hayatımın en muhteşem orgazmının katalizörü oldu. Yatak odasına adım attığımız anda başladığını hissettim. Beni öptüğü anda, vücudum şok beklentisiyle büyüyen bir elektrik yüküyle doldu.

Üstümden bana doğru itti, kaslı kolları ve bacaklarıyla sert vücudunu yukarıda tutarken, kalın sikiyle beni defalarca yatağa çiviledi, sanki V12 motor gücüne sahip bir makinenin pistonu gibiydi.

Normal bir kadın gibi, dudakları aralık ve yatak odası gözleriyle seksi bir şekilde inlemedim. Sanki yıllardır kimse bana dokunmamış gibi amım örümcek ağlarıyla doluymuş gibi, en başından itibaren tamamen dağıldım. Enzo ile en son ne zaman iyi seks yapmıştık... Hatırlayamıyordum bile. Ama beni bu şekilde sikeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, kesinlikle hatırlayamıyordum. Bu yüzden Constantine'in birkaç saniyelik itişleriyle boşaldım, sıkılaştıran vücudumla sikini sıktım, tırnaklarım sert derisinin altındaki kaslara gömüldü. Gökyüzüne fırladığımda tepkisini görmedim bile, gözlerim gözyaşlarıyla bulanıklaştığında da, başım geriye yattığında da, inlemelerimin arasında "Evet, sik beni... evet... tanrım, evet" gibi pek çok şey söylediğimde de. Bu, vibratörün ya da parmaklarımın verdiği yüzeysel bir zevk değildi. Bu, sadece büyük bir penis

ve klitorisime baskı yapan sert bir leğen kemiği tarafından yaratılabilen o derin yanma hissiydi. “Tanrım

...

Hayatımın en uzun orgazmını yaşarken onun itişleri tam hızda devam etti, yoğunluk baştan sona zirveye çıktı, o kadar güçlüydü ki kalçalarımın hareketlerini kontrol edemiyordum. Onun merhametine kalmış bir bedenden ibarettim, ruhum çoktan cennete gitmişti.

Dalga geçti ve tüm işi ben yapıyormuşum gibi zor nefes alıyordum, o ise Michelangelo'nun kendi elleriyle yontmuş gibi görünen sikiyle beni sikmeye devam ediyordu. Misyoner pozisyonu ve tartışmalı bir şekilde sıradan bir seks, ama lanet olsun, harikaydı.

O işini çoktan bitirmişti, çoğu erkeğin tutamadığı bir sözü yerine getirmişti ve planlanandan çok önce, bu yüzden onu öptüm, o sert kışın yarattığı itişleri yavaşlatmak ve onu sırt üstü çevirmek için. Başlığın yanındaki yastık yığınıyla desteklenmişti ve çalışan vücudunun ürettiği terden cildi hafifçe kaygandı.

Sıcak bir çelik boru gibi hissettiren sikini kavradım ve uzunluğunun üzerine çöktüm, ilk seferkinden çok daha hızlı bir şekilde bedenlerimizi birbirine yapıştırdım çünkü bu işin başlangıcında olduğumdan daha da kaygandım.

Büyük elleriyle kalçalarımı kavradığında, başparmakları karnımın üzerinde, sessizce inledi.

Ellerimi göğsüne dayadım ve o penisi lanet bir Amerikan rodeo kraliçesi gibi sürdüm. Baştan aşağı, ucundan köküne, taşaklarına kadar. “O kadar seksisin ki,” dedim nefes nefese, odanın diğer ucundan bakışlarıyla beni yakmış olan o sert gözlere bakarak. Dokunduğum her yeri kaslı ve sertti, hiçbir yerinde yağ tabakası yoktu. Geniş omuzları ve kurşun geçirmez bir göğsü vardı. Bronz teninin üzerindeki siyah mürekkep çok güzeldi, ama vücudunda saklamaya değer bulduğu o sanata bakacak vaktim olmamıştı. “Lanet olası en iyi sik.”

Kaybedecek hiçbir şeyim olmadığı için kendimi özgür hissettim. Bu adamı bir daha görmeyecektim ve bir sonraki aşamaya güvenle bakarak hayatıma geri dönebilirdim. Enzo'nun bir sonraki ilgisizlik dalgasıyla başa çıkmam gerektiğinde, bu anıyı zırhım olarak kullanacaktım, denizde daha çok balık olduğunu hatırlatacak bir şey olarak.

Ya da bolca sik.

Elleriyle beni yukarı aşağı hareket ettirerek çok çabuk yorulmamamı sağladı. Gücü inanılmazdı, çünkü bazen beni sanki bir haltermişim gibi kaldırdığını hissedebiliyordum. Tüm kasları gergindi, damarları teninin üzerinde belirginleşmişti, bana odaklandığında çene hattı sertleşiyordu, o espresso rengi gözleri yoğunluğuyla neredeyse manyakça görünüyordu.

Uzun süreli bir ilişkiden yeni çıkmıştım, ama bu adamın sikinin üzerinde zıplıyordum ve içime boşalması için can atıyordum. Kim olduğumu bilmiyordum. Onu sevip sevmediğimi... ya da onun bir tür sürtük olduğunu mu düşündüğümü bilmiyordum.

Nefesi değişti, kollarında ve boynunda gerginlik arttı, sona yaklaşırken kasları daha belirgin hale geldi. Beni sıkıca kavrayıp hızını artırırken elleri tenime gömüldü, ne kadar çok boşalmak istediğini söylüyordu.

Kalçalarımı salladım, sanki onun dağını tırmanacakmışım gibi omzuna tutundum ve o penisi defalarca içime aldım. "İçime boşal." Kim olduğumu bilmiyordum. Hiç sözlü bir sevgili olmamıştım. Hiç bu kadar duygusal ya da kaotik bir karmaşa içinde olmamıştım. Ama korkacak hiçbir şeyim yoktu, yarın temiz bir sayfa, yeni bir sayfa açacağım için.

Sandalyemden kalkıp onun için savaşılamayacak kadar korkak olduğum için bu fırsatı neredeyse kaçıırıyordum. Beni umursamayan biri için savaşarak zamanımı boşa harcamayı seçmiştim. Ama o hatadan ders almıştım ve artık bu adam bana ait olduğuna göre, sanki dünyadaki son gecemmiş gibi onu sikecektim.

İnleyerek boşaldı, kalçalarımı kavradı ve beni sikine yapıştırdı, tüm tohumlarını içime boşalttı, onu saran zevk dalgasından gözleri neredeyse öfkelenmişti.

Hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Bitirdiğinde, ellerinin vücudumdaki sıkı tutuşu gevşedi ve bakışlarındaki ölümcül keskinlik biraz yumuşadı. Ellerini vücudumda yukarı kaydırıp ve göğüslerimi avuçlarının içine aldı.

Sikinin yumuşamasını bekledim, meninin girişime doğru akmaya başlamasını bekledim, ama ikisi de olmadı.

İkimiz de birbirimize bakarken biraz zor nefes alıyorduk, yabancıların gözleri birbirlerinin derinliklerini delip geçiyordu. Sadece bir ya da

iki saniye sürdü, ama bu asla unutmayacağım bir bağıdı, her düşündüğümde tüylerimi diken diken eden bir anı.

O oturmaya başladı ve beni de kendisiyle birlikte kaldırdı, başım yatağın ayak ucunda kalacak şekilde sırt üstü yatırdı. İçimden çıktı ve penisi hala tam sertlikteydi ve parlak bir tabaka ile kaplıydı.

Sonra beni ters çevirdi ve kalçalarımın tuttu, kıkırımı havaya kaldırdı ve yüzümü yorgana bastırdı. Saçımın arkasını bir tasma gibi kavradı ve kendini tekrar içime soktu.

"Aman Tanrım."

Bana daha önce hiç olmadığı kadar sert bir şekilde vuruyordu, iki bileğimi belimin arkasına sıkıca tutarak beni sabitliyor ve sanki onun devasa sikini almaktansa başka bir yerde olmayı tercih ediyordum gibi beni yatağa sabitliyordu.

Her darbede vücudum sallanıyordu, inlemelerim altımdaki yorgan tarafından yutuluyordu ve o kalın boru bir buldozerin gücüyle içime girerken vücudum defalarca titriyordu. "Sik beni," dedim altımdaki yatağa. "Evet... sik beni."

Bölüm 5

AURELIA

Kapının tıklama sesiyle uyandım. O kadar sessizdi ki normalde fark etmezdi, ama zaten orada olmamam gerekiyordu. Eğlence bittiğinde kendim çıkmayı planlıyordum, ama onun büyük yatağına yığılmış ve sızmıştım.

Hızla oturdum ve verandaya açılan tavandan tabana pencerelere baktım. Tavanlar altı metre yüksekliğindeydi ve devasa perdeler güneş ışığının çoğunu engelliyordu. Bir kısmı ortadan sızıyordu.

"Kahretsin." Orada kalmamalıydım. Şimdi o garip vedalaşma işini halletmemiz gerekiyordu. Sabah, vücudu saran siyah bir elbise ve topuklu ayakkabılarla otelden çıkarak utanç yürüyüşünü yapmak zorundaydım. Lobideki herkes, kremalı çörek gibi doldurulduğumu anlayacaktı. İçimde bir şey kalmışsa, muhtemelen parmaklarımla onu bulup odama döndüğümde klitorisime sürerek, hayatımda yaşadığım en iyi seksi yeniden yaşamaya çalışacaktım.

Yataktan kalktım ve elbise, külot ve topuklu ayakkabılarımı aramaya başladım.

O, sadece spor şortu ve koşu ayakkabıları giymiş olarak girişten çıktı. Yolda bir yerlerde tişörtünü çıkarmış olmalıydı.

Yerden topuğumu almak üzereydim ki, onu görünce neredeyse yere yuvarlanıyordum. Egzersizden dolayı tüm kasları dolgunlaşmıştı, kasları gitar telleri gibi gergindi. Üzerinde hafif bir ter tabakası vardı, dün gece defalarca seviştiğimizde de aynı ter vardı...

Tanrım, onun ne kadar seksi olduğunu unutmuşum. "Şey... günaydın."

Kulaklıklarını çıkarıp cebine koydu. "Günaydın." Sert bakışları gülümsediğinde birden yumuşadı, o güzel, nefes kesici gülümseme beni hemen yatağa geri atlamak istememe neden oldu. "Nasıl uyudun?"

"Şey..." Sonunda topuklu ayakkabıyı aldım, sonra kanepenin yanına fırlatılmış olan diğerini aradım. Çıplak bir halde, pahalı süitinde dolaşıyor, dün gece burayı kasıp kavuran kasırgada mahvolmuş eşyalarımı bulmaya çalışıyordum. Sonunda masanın bir köşesinde küçük siyah tangamı buldum. "Evet." Hızla giydim, kendime biraz haysiyet kazandırmak için.

Aynı yakışıklı gülümsemesiyle, yemek masasına doğru ilerleyip yerde buruşuk siyah elbiseyi bulmamı izledi. "Evet?"

"Hıh." Üzerime geçirdim; misafirlik süresini aşmış olduğum için utanıyordum. Gözlerim, siyah komodinin üzerindeki çalar saate kaydı ve saatin neredeyse on bir olduğunu gördüm. "Hay aksi." Gerçekten uyuyakalmışım.

"Gitmen gereken bir yer mi var?"

Kanepeye geri döndüm ve topuklu ayakkabılarımı giymeye başladım. "Sadece telefonumu ve çantamı bulmam lazım, sonra çıkacağım." Bu berbat hazine avının son parçaları.

"Aç mısın?" O, süslü şifonyerin üzerindeki duvardaki büyük düz ekran televizyonun önünde durdu. Küçük dekoratif bibloların yanındaki yüzeye koymadan önce bir şey kontrol etmek için telefonunu çıkardı.

"Anlamadım?" diye sordum. "Kahvaltıya kal."

"Oh... şey..." Bu teklifi beklemiyordum. Onun kibar olmasını ya da aslında pislik gibi davranmamaya çalışmasını beklemiyordum. Bu adam beni arabayla ezse bile, yoluna çıktığım için özür dileyen ben olurdum. "Sorun değil."

"Sana sormuyorum." Gülümseme kayboldu ve barın diğer ucunda izlediğim o sert adam geri dönmüştü. "Duş alacağım. Bana yumurta akı omleti ve kahve sipariş et." Koridordan banyoya doğru yürüdü ve ortadan kayboldu.

Duş aldıktan sonra, kalçalarına kadar sarkan gri bir eşofman altı giymiş olarak ana salona geri döndü.

Sadece onun gibi bir adam, eşofman altı giydiğinde Armani takım elbiseden daha iyi görünebilirdi.

Saçları, sanki havluyla hızlıca kurulmuş gibi, hâlâ hafif nemliydi. Perdeleri açmıştım, bu yüzden sabah ışığı onun güzel bronz tenine ve koyu dövmelelerine vuruyordu. Sabahın ilk saatlerinde vücudu daha da sıkıydı, karın kasları güçlü ve sert, karnının farklı bölgeleri arasında belirgin çizgiler vardı.

Oda servisi, şemsiyenin gölgesindeki açık terasta yemeği hazırlamıştı. Burası, birkaç yemek masası ve özel bir dalma havuzu da dahil olmak üzere, birkaç farklı oturma alanına sahip geniş bir terastı. İyon Denizi'nin manzarası nefes kesiciydi.

Hâlâ kanepedeydim, bu lüks ortamda kendimi garip ve yersiz hissediyordum.

Gökyüzünde tek bir bulut bile olmayan güneşin güçlü ışıkları altında, terasa açılan arka kapıyı açmadan önce beni baştan aşağı süzdü. "Hadi."

"Bak, bu maskaralığa gerek yok," dedim ayağa kalkarken, topuklu ayakkabıların yüksekliğine hazırlıklı olmadığım için biraz sendeleyerek. "Dün gece gitmeliydim, ama bayılmıştım..."

"Gitmeni isteseydim, sana söyledim." Sesini yükseltmedi, ama sözlerine bir şekilde sorgulanamaz bir güç kattı; karşı çıkmaya cesaret edemeyeceğim türden bir güç. Gözlerindeki bakış ve duruşundan, samimi olduğunu anladım. "Hadi." Verandaya doğru başını salladı, çıplak ayakla dışarı çıktı ve kendi sandalyesine oturmadan önce benim sandalyemi çekti.

Onu takip etmeden önce tereddüt ettim; süitten çıkıp sandalyeye doğru yürüdüğüm anda deniz havası yüzüme çarptı. Sandalyeyi masaya yaklaştırmaya çalıştığımda, ayakları taşların arasındaki oluklara takıldı ve sanki tahtaya tırnaklar sürtünüyor gibi bir ses çıktı.

Elini uzattı, sandalyenin altını tuttu ve sanki sandalyeyle ben hiç ağırlığımız yokmuş ve taşların sürtünmesi neredeyse pürüzsüz buzmuş gibi beni masaya zahmetsizce çekti. Çelik kahve kabını aldı ve kendi fincanını doldurmadan önce benimkini doldurdu.

O anda donakaldım, gün ışığında bu muhteşem manzaraya karşı bu yakışıklı adamın yanında oturduğuma inanamıyordum.

Gün ışığında daha da yakışıklıydı. Duş aldıktan sonra tıraş olmuş olmalıydı, çünkü çene hattı pürüzsüzdü. Belki de dün gece onun bana oral seks yapmasına izin vermeliydim, böylece yumuşak uyluklarımın arasında sakalının sertliğini hissedebilirdim.

İçimde bir sıcaklık dalgası yükseldiğinde gözlerimi hemen başka yöne çevirdim.

Kahvaltı sırasında olmaz, kızım.

Kahveden bir yudum aldım ve tabağımın kapağını kaldırarak sipariş ettiğim dut granita ve brioche'yi ortaya çıkardım. Yanında omlet de vardı. Masada bir hamur işi sepeti vardı ama ben onu sipariş etmemiştim.

Görünüşümden biraz utanıyordum, özellikle de öğle güneşinin parlaklığında, çünkü onun diğer banyosuna girdiğimde aynada yansıma görmüştüm. Sanki bir araba çarpmış ve caddede sürüklenmiş gibiydim. Göz makyajım tam bir felaketti. Beni o halde görüp kahvaltıya davet ettiğine inanamıyordum. Saçlarım da tam bir felaketti ve parmak uçlarımla düzeltmeye çalıştım.

"Granita sever misin?" diye sordu.

Granita, sorbeye benziyordu ama krem si bir doku yerine buzlu bir dokuya sahipti. Çok tatlı değildi ve ılık bir brioche parçası üzerine sürüldüğünde tam da uyumluydu. Buraya geldiğimden beri sadece bir kez yemiştım, ki bu çok yazık oldu çünkü bu seyahatte olabildiğince çok yemeyi planlamıştım. "Evet, güzel."

"Bam Bar'ı denedin mi?"

Burası, granitasıyla ünlü, Taormina'da çok popüler bir yerdi. Restoran, sarı ve turuncu gibi sıcak renklerle dekore edilmişti ve masalar Etna yanardağından çıkarılan volkanik taştan yapılmıştı. İnternette birçok fotoğrafını görmüştüm. "Henüz denemedim."

Omletinden bir ısırık aldı ve çiğnedi. Sonra sandalyesine yaslandı ve bir anlığına beni izledi.

Beni o kadar dikkatle izliyordu ki, yemeğimi bir kenara bırakıp onun bakışlarına karşılık vermek zorunda kaldım.

"Bunu yapma."

İki kaşım da birden yukarı kalktı. "Anlamadım?"

"Kendin gibi davranmıyorsun."

Adam beni pek tanıımıyordu ama birlikte yediğimiz ilk öğünde beni eleştirdi. "Şey, kahvaltıya kokteyl elbisesi giydim ve berbat görünüyorum." Gergin bir kahkaha attım. "Bunu beklemiyordum."

"O zaman elbiseyi çıkar." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Beni rahatsız etmez."

Gözlerimi devirmeden önce dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Sen de berbat görünmüyorsun."

"Yüzümdeki makyaj patlamasını temizlediğim için o kadar da berbat görünmüyorum." Kendimi palyaço gibi göstermektense, lavabodaki el sabunuyla yüzümü yıkamıştım.

"Tamamen berbat görünüyorsun." Yüzünde hâlâ o gülümseme vardı, kameramın merceğinden görmek isteyeceğim türden bir gülümseme. "Hoşuma gitti."

Gözlerim tekrar granitaya kaydı ve kaşığımı meyvelerin ve üstündeki krema topunun içine daldırıp, bir parça brioche üzerine sürdüm. Ağzıma atıp çiğnedim, yüzüme dikilmiş bakışlarının farkındaydım.

O da dikkatini omletine çevirdi ve bir lokma daha aldı.

İlk kez, rahat bir sessizliğe büründük, ikimiz de sadece birbirimizin yanında duruyorduk. Vücudumun gevşediğini hissettim ve deniz manzarasının tadını çıkarmaya başladım. Önümüzde demirlemiş bir yat ve yanımızdan geçen birkaç balıkçı teknesi vardı.

"Ziyaret ettiğinde ailenle kalmıyor musun?" diye sordum. "Kendi alanıma ihtiyacım var." Hafifçe sırtıttı.

Çünkü şehirde tanıştığı tüm kadınlar yüzünden. Kıskanmıyordum bile, sadece onlardan biri olabildiğim için minnettardım. Kendimi özel bir kulübün üyesi gibi hissediyordum.

"Burada bir evim var ama şu anda tadilatla. Büyük bir proje, muhtemelen bir yıl sürer."

"Bu otel çok güzel, daha kötüsü de olabilirdi."

"Kesinlikle daha kötüsü de olabilirdi." Kahve fincanını alıp bir yudum içti. "Bir haftalığına burada kalacağını söylemiştin, değil mi?"

"Evet." Brioche'nin üzerine granita sürmeye devam ettim, sonra ağzıma attım. Kağıt üzerinde pek harika bir kahvaltı gibi görünmüyordu

ama doyurucuydu ve nedense çok tatlı değildi, bu yüzden kahvemle mükemmel uyum sağladı. Yumurtaya ihtiyacım olup olmadığından bile emin değildim.

"Bugün meşgulüm ama yarın boşum."

"Ne için boş?" diye sordum, brioche'den bir parça daha koparıırken. Üzerinde meme ucu gibi yuvarlak bir çıkıntı olan yuvarlak bir çörekti. Her zaman önce meme ucuna giderdim.

O sessizdi.

Soruma cevap vermediğinde gözlerimi ona çevirdim. "Senin için."

Ağızımdaki parçayı çiğnedim ama ne demek istediğini anladığımda neredeyse boğuluyordum. Beni tekrar görmek istediğini. "Şey, neden?" diye sordum aptal gibi, bu adam zaten benimle yatmışken neden bana daha fazla zaman ayırmak istesin ki, anlamıyordum. O, arka arkaya yapmayacak türden bir adama benziyordu. İş bittiğinde odasından hemen çıkmadığımda sinirleneceğini düşünmüştüm. Kaşları hafifçe kalktı ve bakışları sertleşti. "Çünkü seni istiyorum."

Otel odama dönüp duş aldım.

Kurulanıp giysilerimi değiştirir değiştirmez, dünden farklı bir insan olduğumu anladım. Keder ve özgüvensizlikle dolu yürüyen bir zombi, lanet olası bir kelebeğe dönüşmüştü.

Sürtük bir kelebek...

Odadaki tek sandalyeye oturdum, oldukça dengesiz olan küçük bir sandalyeydi ve son on iki saatin coşkusu geçtikten sonra, omuzlarıma büyük bir suçluluk duygusu çöktü.

İki yıllık ilişkim birkaç gün önce bitmişti ve ben çoktan başka biriyle yatağa girmiştım.

Ve hayatımın en güzel anlarını yaşamıştım.

Özellikle de korunmadan onunla sevişmişken... ve içime boşalmasını istemişken, böyle bir şey yapmak biraz küçük düşürücüydü. Suçluluk duygusu yoğunlaştı ve bir parçam Enzo'ya ihanet etmişim gibi hissettim.

Ya da en azından yaşadığımız ilişkiye tükürmüştüm gibi.

Constantine'den aldığım o coşku anında kayboldu. Sessizce oturdum, güneş ışığının içeri girmesi için pencerenin üzerindeki eski perdeler açıldı. Dışarı çıkıp burada vakit geçirmeliydim, ama şimdi yine karanlık beni sarmıştı.

Ya Enzo'nun beni sevmeyi bırakmış olması beni incitmişti ya da yaptığım şeyden utanıyordum.

Kazanacak bir şey yok gibiydi. Bir barda bir yabancıyla yatmak, özellikle de korunmasız, benim tarzım değildi. Hayatımda hiç böyle bir şey yapmamıştım. İnsanların kederlerinde tuhaf şeyler yaptığını söylerlerdi.

Bu da o çılgın şeylerden biri miydi?

Odanın altındaki caddeden birkaç motosikletin geçtiğini duydum. Birkaç araba sesi, bazen de yoldan geçenlerin konuşmalarını duydum. Ama sonra, yanımdaki masada duran telefonumdan gelmeyen sessiz bir titreşim duydum.

Yine duydum. Ve yine.

Ses odamdan geliyordu.

Sonra yüksek bir çınlama sesi duydum ve bu ses kesinlikle odamın içinden geliyordu.

Ayağa kalktım ve sesi takip ettim, sonunda yere dizlerimin üzerine çöktüm. Yatağa yaklaştım ve yatak eteğini kaldırdım, yerde parlak bir ışık gördüm.

Enzo'nun saatiydi.

Onu bulmak için "Cihazımı Bul" özelliğini etkinleştirmiş olmalıydı. Muhtemelen çıkarken o kadar acele etmişti ki, saati devirmiş ve saat yatağın altına düşmüştü. Saat, duvara takılı şarj pedine hâlâ bağlıydı. Komodinden düşmüş ve biraz arkasına gitmişti.

Onu şarj pedinden aldım ve o sinir bozucu zil sesini durdurmak için düğmeye bastım.

Cihazın yerini kontrol etmek yerine, onu valizine koyduğunu sandığı halde bulamadığını düşünmüş olmalıydı. Muhtemelen şimdi bunu yapıp, cihazın burada, benim yanımda olduğunu fark edecekti.

O anda aklıma bir fikir geldi.

Telefonunu kontrol ettiğimde mesajları silinmişti. Arama geçmişi de öyle. Ama saati kendi başına mesajları saklıyordu. Eğer

Cihazdan manuel olarak silmemişse, mesajlar hala orada olacaktı.

Telefonunun aksine saatinde şifre vardı ve onu yeterince kez girerken izledikten sonra şifreyi öğrenmiştim, bu yüzden içeri girebildim.

En üstteki mesaj Luna'dan, yani patronundan gelmişti. Orada şüpheli bir şey yoktu. Tanımadığım isimler var mı diye diğer mesaj kutularını da gözden geçirdim. Sadece ailesi ve arkadaşları vardı.

Luna'dan yeni bir mesaj geldi. Neredesin? Bir üstünden gelen tuhaf bir mesaj...

Saatimi kaybettim. 5 dakika sonra çıkacağım.

Tamam. Bir sürü kalp emoji gönderdi.

Tamam, bu kesinlikle garipti. Mesajlarını geriye doğru kaydurdum ve çok fazla olduğunu fark ettim. Bir patron ve astı için çok fazla. Daha önce telefonunu kontrol ettiğimde, ondan sadece bir veya iki mesaj vardı, böyle bir sürü konuşma yoktu.

Birkaç gün öncesine, Enzo'nun beni otelde bıraktığı güne geri döndüm. Kadın, arka arkaya bir sürü mesajla onun telefonunu patlatmıştı.

Enzo, ne zaman ayrılıyorsun?

Beni görmezden gelme.

Beni ara.

Neden beni aramıyorsun lan?

Bunun gibi bir sürü mesaj vardı, o benimle birlikteyken dikkatini çekmeye çalışıyordu. Beklediğim şeyin kesin bir teyidi olmasa da, ne bulacağımı zaten biliyordum. Kalbimde, ruhumda ve iliklerimde biliyordum.

Enzo sonunda cevap yazdı. Şu anda ayrılamam.

Neden lan? Bunu çoktan yapmalıydın. Durum biraz karmaşık.

Joe bizim hakkımızda bir şeyler öğrendi, bu yüzden hayatlarımız daha da karmaşık hale geldi.

Joe mu? Biz mi?

Devam etti. Ben az önce kocamı ve iki çocuğumu terk ettim, sen kız arkadaşını terk edemiyor musun???

Tanrım.

Ne oldu?

Eşyalarını toplayıp gitti. Boşanmak istediğini söyledi. Böyle bitmesini istemezdim ama en azından bitti.

İyi misin?

Sen eve geldiğinde iyi olacağım. Bunun bittiğine sevindim. Yalanın sona erdiğine sevindim. Sonunda hayatımızı birlikte yaşayabileceğimize sevindim.

Buna inanamıyordum. Bütün bu zaman boyunca burnumun dibindeymiş. Onu en son şirketlerinin Noel partisinde görmüştüm. Bana sarılmıştı... bana gülümsemişti... oysa o sırada erkek arkadaşıyla yatıyordu.

Ben hallederim, bir sonraki uçağa binerim.

Halled... beni hallet. Ben halledilmesi gereken bir şeydim. Ve akşam yemeğinde oturup başka biri olup olmadığını sorduğumda, o yalan söylemeye devam etti. Şimdi nedenini anladım. Muhtemelen Luna'nın kovulmasını önlemek istediği içindi. Eğer ilişkilerini ifşa etseydim, o kesinlikle işini kaybederdi. Enzo da, ama onun pozisyonu daha önemliydi çünkü o, Enzo'dan çok daha fazla para kazanıyordu.

Daha geriye gidip ilişkilerinin ayrıntılarını okuyabilirdim, ama ne anlamı vardı ki? Derin bir nefes aldım ve akmak isteyen gözyaşlarını bastırdım. Sıra dışı bir iradeyle bu dürtüyü yendim. Gözlerimin kuru kalmasını sağladım.

Çünkü bunun için ağlamayacaktım. Asla ve asla.

"Eh, en azından artık kendimi suçlu hissetmiyorum." Saati bir kenara attım, sonra telefonuma baktım. Enzo'yu arayıp dertlerimi dökmeyi düşündüm, ama umurunda olmazdı. Beni incitmiş olması umurunda değildi. Beni birazcık bile umursasaydı, bunların hiçbirisi başından beri olmazdı.

Ama ben asla asil davranan biri olmadım. Asla soğukkanlı ve sakin kalan biri olmadım. Fırsat bulursam her zaman son sözü söylemeyi severdim. Bu yüzden ona kısa ve basit bir mesaj yazdım, kalbini ağzına getirecek bir şey.

Sana ve Luna'ya mutluluklar dilerim.

Not: Saatindeki mesajları silmeyi unutmuşsun. Not 2: 🖐️🖐️🖐️

Bölüm 6

CONSTANTINE

Ona mesaj attım ve Piazza Duomo'daki çeşmede buluşmamızı söyledim. Dört küçük atın koruduğu dairesel bir çeşmeydi. Atlardan sadece biri tatlı su çeşmesi olarak işlev görüyordu. Diğerleri ise zamanla bu işlevini yitirmişti. Çeşme, bugün hâlâ kullanılan eski bir kilise olan Duomo di Taormina'nın tam karşısındaydı.

Kot pantolon, kısa kollu gömlek giymiş, burnumun üstüne güneş gözlüğü takmış bir şekilde çeşmenin merdivenlerine oturdum. Mayıs sonu, yaz için turistlerin bölgeyi doldurmasından önceki sakin bir dönemdi ve hava şimdiden ılık olmuştu.

Meydana girdiğinde onu fark ettim; uzun bir yazlık elbise, platform sandaletler ve güneş şapkası giymişti — tatil için mükemmel bir kıyafet. Kakao rengi koyu saçları, her zaman bayıldığım doğal dolgun dudakları ve ela renginden çok parlak yeşil gözleri vardı. Onu ailemin restoranının önünde ilk gördüğümde gözlerimi onlardan ayıramamıştım.

Ayağa kalktım ve bana doğru yürürken gülümsedim; boylu bir kadındı ama benim boyuma kıyasla yine de minyondur. Kadınlar konusunda hiç seçici olmamıştım ama uzun bacaklı, uzun boylu ve zarif, boynumu kırmadan öpebileceğim birini takdir ederdim.

Yaklaşırken o da gülümsedi; eli, çantasının askısının asılı olduğu omzuna doğru kaydı. “Selam.” Karşımda durdu; aviator güneş gözlüğü, gözlerini benim bakışlarımdan gizliyordu. Yine tedirgindi, sanki benim yanımda nasıl davranacağını bilmiyormuş gibi, oysa beni daha önce resmen sikişip bitirmişti.

Ona yaklaştım, gözlüklerinin arkasındaki tepkisinin değişmesini izledim ve onu kendime doğru çekip öpmek için kolumu beline doladım. Etrafta bulunan aileler için uygun, PG seviyesinde bir kucaklaşma.

Ve hissettim — o aynı yakıcı sıcaklığı.

Eli otomatik olarak ön koluma gitti ve duruşu değişti. Yumuşadı, sanki varlığım tarafından çekiliyormuş gibi bana yaslandı. Orada kalmak istermiş gibi dudaklarıma biraz daha yaklaştı.

Onu kendimden uzaklaştırdım. "Hadi. Sana etrafı gezdireyim." "Taormina'yı mı?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Sadece güzel yerleri."

Yine tereddüt etti, oraya ait değilmiş gibi uzaklaştı. "Bu çok nazıksın."

"Burası küçük bir yer, o yüzden endişelenme."

"Yine de bunu yapmak zorunda değilsin." "Oh, bunu bedavaya yapmıyorum." "Yapmıyor musun?" diye sordu.

Gülümsedim, ne demek istediğimi anladığında gözlerinde anlayışın belirmediğini gördüm. "Ödemeni sonra yaparsın." Yalnızca yayaların girebileceği ana caddeye, Corso Umberto'ya doğru başımı salladım. "Hadi." Yol, tüm hediyelik eşya dükkanlarının ve dondurmacıların önünden geçerek şehrin içlerine ve oradan ayrılan tüm yollara doğru uzanıyordu. "İlk durağımız: Bam Bar."

"Granita dükkanı mı?" diye sordu heyecanla. "Aynen öyle."

"Güzel. Açlıktan ölüyorum."

Ana caddede birlikte yürüdük ve ben tavsiye ettiğim tüm yerleri ve turist tuzağı olarak kabul edilen diğer yerleri gösterdim. Yoldan geçenlerin farkı anlayamayacağını düşündükleri için sevgisizce yapılmış cannoli. Yerel halkın el yapımı ürünleri yerine Çin'de üretilmiş hediyelik eşyalar.

Birkaç caddeyi geçtik, hafifçe yokuş yukarı ilerleyerek Yunan tiyatrosuna doğru gittik ve sonra Bam Bar'ın girişine vardık; dışarıda bir masa bekleyen bir sıra insan vardı.

"Aman Tanrım, çok şirin," dedi. "Masaları çok beğendim."

Ortasında güneş ve sarı renkle yazılmış BAM BAR yazısı bulunan masalar, yerel bir satıcı tarafından özel olarak yapılmıştı. Tüm restoran ve kafeler aynı mobilyalara sahipti, sadece tasarımları ve renkleri farklıydı.

Sıraya girmek yerine, boşalan bir masayı temizlemiş olan bir garsona doğru yürüdüm. "Emilio."

Sesimi duyunca bana döndü ve bronzlaşmış yüzünde hemen bir gülümseme belirdi. "Con, şehre geri dönmüşsün." Tepsiyi az önce temizlediği masaya geri koydu ve elimi tutup sırtıma hafifçe vurarak beni kucakladı. "Ne kadar kalacaksın?"

"Bir hafta. Sadece ailemi ziyaret ediyorum. Baban nasıl?" "İyi. Şu anda Mısır'da tatilde."

"Tatilde mi?" diye sordum. "Onun hiç tatile çıktığını hatırlamıyorum."

"Şey, birkaç ay önce kalp krizi geçirdi ve . Artık hayata daha çok değer veriyor."

"Hiç haberim yoktu," dedim. "İyi olmasına sevindim."

"Vaktin olursa bana haber ver." Bana yumruk tokuşturdu. "Plaja gideriz."

Ben de ona yumruk tokuşturdum. "Kulağa iyi bir plan gibi geliyor dostum."

Masaya doğru başını salladı. "Bunu sen al." Göz kırptı ve uzaklaştı.

Masanın diğer tarafına geçip oturdum.

Aurelia da yanıma geldi ve çantasını sandalyenin arkasına astı. Tente altında olduğumuz için güneşten korunuyorduk ve gölgede rahatça oturabilirdik. Menüü almadan önce masayı inceledi ve parmak uçlarıyla altındaki taşa dokundu. "Vay canına, çok fazla çeşit var."

"Bunlar her gün sunulmuyor." Sandalyemden döndüm ve restoranın içine baktım, günün menüsünü gösteren tabelayı gördüm. Telefonumu çıkardım ve bir fotoğraf çektim, sonra ona göstermek için yanına koydum. "Elinde bunlar var."

"Oh." Telefonumu eline aldı ve seçenekleri okudu. "Limon ve yoğurt kulağa hoş geliyor."

Başımı salladım. "O ikisi birbirine pek uymaz. Kahve ve bademli olanı öneririm. Ama meyve aromaları arıyorsan, çilek ve limon iyi gider." Çocukken çok granita yemiştım ve yerliler, turistler kötü seçim yaptıklarında hep onlarla dalga geçerdi. Emilio ve diğerlerinin onu yargılamasından kurtarmak istemiştım.

"Madem sen uzmansın..." Menüyü kapattı ve bir kenara koydu. "Tavsiyeni dinleyeceğim."

Gülümsedim ve güneş gözlüğümü başıma kaldırdım, artık gölgede olduğumuz için yüzümü ortaya çıkardım. "İyi seçim, tatlım."

O da beni taklit ederek güneş gözlüğünü çantasına koydu. Gözlüğün burunluklarının cildine bastırıldığı yerde küçük bir iz vardı, ama yüzünün geri kalanı mükemmeldi. Barda gördüğüm gibi görünüyordu, güzelliği makyajla maskelenmek yerine ince bir makyajla daha da öne çıkmıştı. İtalyan kadınlarına özgü dolgun kirpikleri, keskin bir çene hattı ve hoşuma giden zarif bir boynu vardı. Şapkası altındaki kalın, uzun saçları omuzlarına dökülüyordu, hafif dalgalı ve yumuşak bukleler vardı.

Ve gözleri... bana bir şeyler hissettirdi.

Emilio masaya geri döndü ve zihnimin o geceye kaymasını engelledi. Elinde küçük bir tablet vardı, böylece mutfağa siparişi yazabilecekti.

"İki bademli kahve," dedim. "İkisine de krema ve brioche. Bir de bir şişe su."

"Anlaşıldı, Con." Masadan kalkıp diğer müşterilere yardım etmeye gitti.

Bacaklarını çaprazlamış, boynunda altın bir kolyeyle oturmuş, önümüzdeki caddeden geçen insanları izliyordu. "Emilio ile aynı okula mı gittin?"

"Evet. Onu çocukluğumdan beri tanıyorum. Okula gittiğim hemen hemen herkes bu kasabada çalışıyor."

"Yani sen istisnasın."

Hayatımda çok farklı bir yol izlemiştim. Birçok insan Taormina'yı güzel, huzurlu bir kasaba olarak görüyordu ve genel olarak da öyleydi. Ama Sicilya'nın çoğu insanın bilmediği uzun bir tarihi vardı. "Sanırım."

Bana dönüp baktı. "Burayı sevdiğin belli."

Bu sokaklarda yüzlerce kez yürümüştüm. İyon Denizi'nde yüzmüş, arkadaşlarımla kayalıklardan atlamış, neredeyse hayatımızı kaybetmemize neden olacak mağaraları keşfetmiştim. Taş binaların yanında mum ışığında aile yemekleri yemiştik. Burada pek çok güzel anım vardı. "Burası her zaman benim evim olacak."

Her zaman kalbimde sevinç... ve umutsuzluğun bir yeri olacak. "Senin için evin neresi?"

"Roma."

"Benim de."

"Sadece bir saatlik uçuş mesafesinde. Neden daha önce bu geziyi yapmadım bilmiyorum." Tekrar taş yoldan yürüyen insanları izlemek için döndü. Biraz ileride bir sandviç dükkanı vardı, biraz gözden uzak olduğu için turistlerin hiç uğramadığı yerel bir yerdi. "Geçen gün biraz keşif yaptım ve bir sürü fotoğraf çektim. Bir fotoğrafçının cenneti."

"Arkadaşının burayı görememesi ne yazık."

Gözleri bana döndü, yüzünde belirgin bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Daha önce yalan söylediğini biliyordum ama ona biraz hoşgörü gösterip konuyu geçiştirdim.

Ne demek istediğini anladığında, konuyu geçiştirmeye çalıştı. "Evet, onun kaybı." Gözleri hemen sokağa döndü ve el ele tutuşan çiftlerin geçişini izlemeye başladı. Her kapının önünde saksı çiçekleri vardı, yukarıdaki binaların balkonlarından çiçekler taşıyordu.

Karakter tahlilinde oldukça iyiydim, en yetenekli yalancıları bile birkaç saniye içinde tespit edebilirdim, bu yüzden tatillerini erken bitirmek zorunda kalan *arkadaşından* bahsederken tereddüt edip gözle görülür bir şekilde rahatsız olduğunda... anladım.

Yalancılara saygı duymazdım ve gerçeği gizlemeyi seçen herkes benim için gereksizdi, ama o bu konuda o kadar acınacak derecede kötüydü ki, bunun hayatında söylediği ilk yalanlardan biri olduğunu anladım. Bu onun karakterine uymuyordu. O böyle biri değildi.

Şimdi, *neden* yalan söylediğini bilmek istiyordum.

Rosticceria Da Cristina'nın önünde onun bakışlarını hissettiğimde, ben de onun bakışlarına karşılık verdim. Kısa bir göz teması ve ardından hemen başka yere bakmasını bekliyordum. Elbette çok güzeldi, ama bakışlarımın üzerinde durmasının sebebi bu değildi.

Bakışlarım, o keder yüzünden üzerinde kalmıştı.

Onu her yerde, herkeste fark edebilirdim, bir akşam yemeği partisinde gürültülü kahkahaların ortasında bile.

Onunkisi o kadar taze ve derindi ki, bir an için etrafımdaki her şeyi unuttum.

Onu barda gördüğümde de tam olarak aynı şeyi fark etmiştim. İnanılmaz derecede güzel bir kadın, kederin mezar taşına demirlemiş gibiydi. Omuzlarında pembe ve mavi deniz kabuğu süslemeleri olan küçük siyah bir elbise giymişti; bu, koyu silüetine narin bir renk katıyordu. Duruşu sağlamdı, ama onun kalibresindeki bir kadının sahip olması gereken özgüvene sahip değildi. Bu, benim anlayamadığım bir ikilemdi. Diğerleri gözlerini kırıp başka yere bakarken o benim bakışlarımı karşılayabiliyordu, ama başka bir kadın ona asılmak için yaklaştığında yenilgiyi kabul ediyordu. Başka yere bakıp hesabı istedi, sanki bizim bakışlarımız hiç olmamış gibi.

Ona ne olduğunu bilmiyordum, ama *bir şeylerin* olduğunu biliyordum.

Yolun sonunda sağda Yunan tiyatrosu vardı, ben de onu oraya götürdüm; Kartacalılar onları fethetmeden ve ardından Romalılar fethetmeden önce, Yunanlıların adayı fethettiklerinde ne inşa ettiklerini görmesi için.

Tarih işte buydu — bir dizi fetih.

Küçük bir yerdi, Roma'daki Kolezyum'la kıyaslanamazdı, ama o hoşuna gitmiş gibiydi. Çantasından pahalı bir kamera çıkardı ve birkaç fotoğraf çekti; insanları ya da belirli nesneleri değil, açılı çekimler, çiçekler, bazen kırık bir taş parçasını.

Orayı bitirdiğimizde, onu hem yerli halk hem de turistler arasında popüler olan bir sandviç dükkanı olan La Focaccia'ya götürdüm. Mortadella ve capicola gibi birinci sınıf İtalyan etleri, fıstık pestosu ve burrata ile birlikte, bu dükkan şehirdeyken her zaman uğradığım yerlerden biriydi.

"Bunlar kocaman sandviçler." Bir müşterinin, yağlı kağıtla kaplı kare şeklinde bir ekmek parçasıyla uzaklaşmasını izledi. Onun boyunda biri için bu sandviç, iki elini kaplayacak büyüklükteydi.

"Birini paylaşmak ister misin?"

"Yani... sakıncası yoksa."

"Tabii. Ne istersin?"

"Şey..." Kalabalığın arasından menüye baktı. "Burada uzman sensin."

Gülümsedim ve hoparlörlerden gelen enerjik Amerikan müziğini dinleyerek sandviçlerini bekleyen müşterilerin arasından geçtim.

"Constantine!" Umberto sandviçini yapmayı bırakıp eldivenli ellerini havaya kaldırdı.

Raphael ve Angelo heyecanla şaşkınlık çığlıkları attılar. "O çirkin suratını buraya göstermenin zamanı gelmişti," dedi Raphael.

Umberto eldivenlerini çıkardı, sonra tezgahın üzerinden bana gelip yumruklarını çaktı. "İlk durağın burası mı?"

"Sizler en iyisiniz, biliyorsunuz," dedim müziğin sesini bastırarak.

Üçü de müziğin sesini bastırarak tekrar bağırdı, arkadaki ikisi ise hem çalışmaya hem de dans etmeye devam ediyordu. La Focaccia her zaman eğlenceli bir yerdi, çalışanlar neşeliydi ve turistleri eğlendiriyorlardı.

"Her zamanki mi?" diye sordu

Umberto. "Evet."

Hızla arkamda, omzumun arkasında duran Aurelia'ya baktı. "Peki ya arkadaşın?" Kaşlarını kaldırdı.

Gülümsedim. "Paylaşacağız."

"Ooh..." Çocuklara döndü. "Bir sandviçi paylaşacaklar. Ne kadar tatlı, değil mi?"

Cüzdanımı çıkarıp kredi kartımı aldım.

"Hayır, hayır, hayır." Kartı eliyle itti. "Sen bunu çok iyi bilirsin, Constantine."

"Hadi ama, hiç ödeme yapmama izin vermiyorsun."

"Rosticceria Da Cristina'ya uğradığımızda ailen bize hiç hesap kesmez."

"Ama ben orada çalışmıyorum ve sahibi de değilim."

Kartı sanki lanetliymiş gibi eliyle itmeye devam etti. "Con, senin paran burada geçmez. Kes şunu."

Kartı cüzdanıma geri koymadan önce iç geçirdim. Birkaç dakika sonra sandviçi aldım ve Aurelia ile birlikte kalabalıktan uzaklaştık. Yolun virajının ilerisinde boş bir park bankı vardı

, ben de oturdum ve ilk ısırığı o alabilsin diye sandviçi uzattım.

"Burada ne varmış bakalım?" diye sordu, sandviçi iki eliyle alırken.

"Fıstıklı mortadella, stracciatella, fıstıklı pesto..."

Sandviçi inceledi ve nasıl saldıracağını planlamaya çalıştı, sonra köşeye doğru gidip küçük bir ısırık aldı, ama en lezzetli kısımların neredeyse hepsini kaçırdı.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Bir ısırık daha aldı, eti ve peyniri ısırdı ve çiğnerken ağzını kapattı. Lezzetleri tadarken başını salladı.

Sandviçi tek elimle tuttum ve kocaman bir ısırık aldım.

Sonunda ısırığını bitirdiğinde elini indirdi. "Vay canına, bu çok iyi."

Sandviçi birbirimize uzatarak paylaştık, her birimiz bir ısırık aldık, ta ki yağlı kağıtta kırıntılardan başka bir şey kalmayana kadar.

"Demek buradaki herkesi gerçekten tanıyorsun." Bacaklarını çaprazlayarak oturdu, uzun elbisesinin yırtmaçından güzel bronz teni görünüyordu, uylukları ve baldırlarının hatları belirgindi.

"Evet." İyi ya da kötü.

"Bu çok hoş." Sokağı tekrar inceledi, sanki kamerasının merceğinin önüne ait bir nesne gibi görünüyordu. "Listemizde başka bir şey var mı?"

"Cannoli yemeden Taormina'yı tam olarak deneyimlemiş sayılmazsın." "Aslında buraya ilk geldiğimizde bir tane yemiştin."

"Biz" derken o ve Alex mi? Yoksa o ve başka biri mi? "Ama La Pignolata'ya gittin mi?"

"Hayır, hiç duymadım."

"O zaman cannoli yemedin demektir. Hadi gel." Banketten kalktım ve yağlı kağıdı ve peçeteleri çöp kutusuna attım.

"Vay canına, bu tur gerçekten müthiş. Sana güzel bir bahşış bırakmam gerekecek." Sokağa döndüğümüzde, nazikçe yanıma geldi ve gülümseyerek şakacı bir şekilde bana hafifçe çarptı.

Ben ona karşılık vermedim, benim iriliğimden kaynaklanan en ufak bir dokunuşun bile onu tökezletip düşmesine neden olabileceğini bildiğim için. Bunun yerine, elimi kışına götürdüm ve şakacı bir şekilde tokatlamadan önce sıkıca sıktım. “İşte bundan bahsediyordum.”

Küçük kafenin dışında karşısına oturdum ve ağzının iki yanından krema taşan devasa bir cannoli yemesini izledim. Ve tabii ki, tek düşünebildiğim şey sikimi ağzına sokmaktı.

Elbisesinin önü dekolteydi ve göğüslerinin hafif şişkinliğini gösteriyordu. Bir ısırık aldığı anda, kabuğun bir parçası krema ile birlikte kırıldı ve sol göğsünün açıkta kalan cildine düştü.

Saçlarını omzunun arkasına atmadan önce, doğal olarak göğsünü öne doğru çıkarıp aşağıya baktı. Bir elinde cannoli varken, diğer eliyle kremayı sildi ve parmaklarından yaladı. Sonra kırılan kabuk parçasını yedi.

O kadar sertleşmişim ki ayakta duramıyordum. İnsanlar şişman sikimi görürse ve kan kaybından başım ciddi şekilde dönerse olmazdı.

Bakışlarımın sıcaklığını hissetmiş olmalıydı, çünkü parmağından daha fazla krema emdiğinde gözleri benimkilerle buluştu. Aniden bir güven dalgası onu sardı ve cannoli'sinden bir ısırık daha alırken gözlerimi kaçırmadı, ağzını kremayla doldurdu ve dilini kullanarak silip süpürdü.

Tanrım, merhamet et...

Daha önce kadınların cannoli yemesini izlemiştim, ama hiçbiri böyle bir seks şovuna dönüşmemişti.

OnlyFans'a katılmayı gerçekten düşünmeli.

Cannoli'nin ikinci yarısını geldiği kağıt sepetine geri koydu. “Şaka yapmıyormuşsun.”

O kadar rahatsız olmuşum ki sadece kotumu düzeltmek istedim, ama sikimin fermuarımı kırmak istediğini belli etmeden bunu yapmam imkansızdı. Aurelia, bana bakışlarından anladığı kadarıyla zaten biliyordu, ama etrafta başkaları da vardı, pencerede duran

Hector da dahil olmak üzere etrafta başka insanlar vardı. Ve bu kadının beni ne kadar tahrik ettiğini bilmesine gerek yoktu.

Kadın içeri girip çöpünü çöp kutusuna atmadan önce parmaklarını peçeteyle sildi. Ama sonra tezgaha gidip bir tane daha sipariş etti; ona verdikleri kaba bakılırsa, açıkça paket yaptırmak istediği belliydi.

Pantolonum patlamak üzereydi.

Masaya geri döndü ve bana doğru yavaşça yürüdü, eli omzuma doğru kaydı ve kolumun ve göğsümün kaslarını okşadı. Parfümünün kokusu ve güneş kreminin kokusu burnuma çarptı. Kıçını omzuma dayadı. "Bunu odanda yiyebilir miyim?" Parmaklarını boynumdan yukarı kaydırды ve beni tahrik ederken başparmağı alt dudağımı okşadı.

Alay edilmeyi çok seviyordum. "Hadi gidelim tatlım."

Süitime girdiğimizde karartma perdeleri kapalıydı ama güneş ışığı birkaç yerden içeri sızıyordu. Giysiler yere düştü, ayakkabılar bir kenara atıldı ve ben onu küçük pembe tangasıyla görünce neredeyse kükredim.

Esnek vücudunda karın kasları belirgindi, göğüsleri dolgun ve dikti, ince yapısına göre büyüktü ve bacakları... bacakları beni deliye çeviriyordu. Elimi saçlarının arasına kaydırдыm ve onu öperken saçlarını avuçladım, diğer kolumla onu kendime doğru çekerken boynumu eğip dudaklarını hissettim. Onu kucakladığım anda içimi bir sıcaklık kapladı ve her sinirimi ateşe verdi. Kendi kalp atışlarımı hissediyordum, sanki kaburgalarımı kırarmış gibi göğsümde çarpışını hissediyordum. Seks tahrik ediciydi, ama genellikle yatıştırıcı ve sakinleştiriciydi. Ancak onunla birlikteyken, birini mezara gömdüğüm zamanki gibi aynı adrenalin patlamasını yaşıyordum.

Onu yatağa atmak üzereydim, ama o benden önce davrandı.

Beni geriye doğru yönlendirdi, sonra itti.

Siktir.

Başlığın yanındaki yastıklara hafifçe yaslanmışım, sikim karnıma sertçe bastırıyordu ve onun paketten cannoli'yi alıp

ve yatağa doğru yavaşça yürüdüğünü izledim.

Aman Tanrım.

Bacaklarımın arasına yerleşti, karnının üstüne yattı ve parmağını açıklığın bir tarafındaki kremanın içinden yavaşça geçirdi, sonra tadına bakmak için parmağını ağzına attı.

Sikim, home run vuracak bir beyzbol sopasından daha sert bir şekilde seğirdi.

Sonra kabuğunu kırdı, kırıntılar kucağıma saçıldı, ricotta dolgusu dışarı çıktı. Parmaklarını kaşık gibi kullanarak dolguyu aldı, sonra penisimin uzunluğu boyunca yaydı, kremi karışımı cildime de sürdü. Dokunulduğunda soğuktu ama beni benzin üzerine tutuşturulan bir kibrit gibi ateşledi.

Tatlıyla sikimin tamamını kaplamak için yavaşça çalıştı, gözleri baştan çıkarıcı ve kendinden emindi, sadece doğru koşullar altında ortaya çıkan hali. Yeterince içip gerginliğini attığında, kim olduğunu düşünmeyi bırakıp sadece anı yaşadığında. Kendini sorgulama şansı olmadığına. Buraya ait olup olmadığını sorgulamak zorunda kalmadığında... ya da yerini başkasına bırakması gerektiğini.

Kabuğu bir kenara koydu, sonra dilini çıkardı ve sikimin dibini kavradı — sanki sikim bir lolipopmuş gibi. Dilini yukarı doğru sürükledi, kremayı ağzına aldı ve tepeye ulaştığında, orada bıraktığı kremayı yaladı ve sanki hayatında tattığı en güzel şeymiş gibi yuttu.

Kolumu başımın arkasına dayadım ve parmaklarımı saçlarına gömdüm, saçlarının yüzüne düşmesini engellemek için, sikimden beyaz kremi yalamasını izledim, sanki bunu hem benim için hem de kendisi için yapıyormuş gibi acele etmeden.

Dilini düzleştirdi ve beni ağzıyla sardı, tabandan aşağıya doğru inen krema dudaklarının kenarlarına yapıştı, olabildiğince aşağıya indi, belki biraz fazla indi, çünkü geri geldi ve sanki bu zorluktan kurtulmak için derin bir nefes aldı.

Tekrar aşağı indiğinde, boğazının arkasına gelecek darbeye hazırlıklıydı ve geri çıkıp

başımdın üstünden bir damla daha krema yalayabildi, şimdiye kadar sahip olduğumu bile bilmediğim bir fanteziyi gerçekleştirerek.

Parmaklarım koyu renkli saç perdesinin derinliklerine daldı, ellerim yüzünü kavradı. "Aferin kızım."

Tüm krema yalandıktan sonra, iş doğrudan oral sekse dönüştü, ama o sıcak ağza boşalmadan önce ilk dakikayı bile geçemedim.

Ve o da her damlayı sanki o kadar tatlıymış gibi yuttu.

Bölüm 7

AURELIA

Constantine duştan çıktı, su damlaları yaz sabahındaki çiğ damlaları gibi çıplak tenine yapışmıştı. Kalbi atan canlı bir heykel gibi, komodine doğru yürüdü ve temiz bir boxer aldı. Dikkati dağınık bir şekilde parmaklarını nemli saçlarının arasından geçirdi.

Yatağında çıplak bir şekilde uzanmış, onu hayranlıkla seyrediyordum.

"Deniz ürünlerini sever misin?" diye sordu aniden. Siyah boxer şortunu giydikten sonra, telefonunun ekranına dokunarak en son kontrol ettiğinden beri gelen mesajları kontrol etti. Önemli bir şey yokmuş gibi görünüyordu, çünkü bana dönüp baktı.

"Tabii ki."

"İyi bir yer biliyorum." Tezgâhtan bir saat aldı ve bileğine takıp tokayı kapattı. Saatin kadranı bir anlığına bana doğru döndü ve onun bir Patek Philippe olduğunu fark ettim.

Dünyanın en pahalı saat markası.

Bunu bilmemin tek nedeni, çektiğim bazı düşünlerdi. Bazen zengin müşteriler, milyarderler beni tutardı ve o dünyadan kesitler görmüştüm. Onlar da aynen böyle saatler takarlardı. "Ne için...?"

"Akşam yemeği için." Yatağa doğru ilerledi, sonra kenarına oturdu. Ayak bileğime uzandı, parmakları cildime hafifçe dokundu ve orada duran altın halhalı hissetti. Gözleri, yaptıklarından hiç çekinmiyormuş gibi üzerimdeydi. Çok ince ve sessizdi, ama bir şekilde şehvetli ve samimiydi.

"Tur devam ediyor mu?"

Gözleri bir anlığına benimkilere takıldı, sonra dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. "Bana iyi para vermeye devam et, ben de sana dünyayı göstereyim." Parmakları ayak bileğimde hareketsiz kaldı, sonra ayağa kalkıp dolabına doğru geri döndü.

O kaybolana kadar onu izledim ve kalbim açıklanamayan bir sarsıntı geçirdi. En basit dokunuşlar bile cildimde görünmez izler bırakıyordu. Adı ve memleketi dışında bu adam hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum, ama ona yakın hissediyordum. "Orası güzel bir yer mi?"

"Evet."

"O zaman otele uğrayıp üstümü değiştireyim." Yataktan kalktım, üzerimdeki her şeyi giydim ve çantamı aldım. "Orada buluşalım mı?"

Dolaptan çıktı, dövmeli göğsünü örten siyah düğmeli gömleği açtı. Parmaklarının hareketini izlemeye gerek kalmadan düğmeleri ilikledi. "Yeri bulabilir misin sence?"

"Google Haritalar'ı duydun mu?"

O sırttı. "O zaman bir saat sonra orada buluşuruz tatlım."

Osteria RossoDiVino'ya vardığımda, Constantine açık havada ısıtıcıların altında bir masada oturuyordu. Teras, bir şişe şarap ve akşam yemeğinin tadını çıkaran diğer çiftlerle doluydu.

Otelimden oraya, onun otelinden daha uzun bir yürüyüş mesafesi vardı, ama Taormina küçük ve güvenli bir yerdı ve arnavut kaldırımlı sokaklarda ve dar geçitlerde tek başına yürümek, bir riskten çok bir macera gibi geliyordu.

Kollarını kavuşturmuş oturuyordu, masada bir şişe şarap ve sönmek üzere olan bir mum vardı. Garsonla konuştu ve vücut dillerine bakılırsa birbirlerini tanıyorlardı. Garson komik bir şey söyledi, çünkü Constantine o ağız sulandıran, kadınların iç çamaşırlarını düşüren meşhur gülümsemesini gösterdi.

Tanrım, o kadar seksi ki.

Cidden, hayatımda gördüğüm en seksi erkekti.

Ve bu gece ve umarım haftanın geri kalanında... o benimdi.

Orada olduğumu biliyor gibiydi, çünkü bana doğru döndü. Gülümsemesi kayboldu ve yerine sert, yoğun bir ifade geldi — ve bu benim tercih ettiğim bakıştı. Gözleri vücudumda dolaştı

vücudumda dolaştı, oysa duş alıp akşam yemeği için hazırlanmadan önce beni yatak başlığına dayamıştı.

Masaya vardığımda ayağa kalktı; bu, ondan beklemediğim bir hareketti. Boynunu eğip bana nazikçe bir öpücük kondurdu; oysa ağızımda hâlâ onun tadı ve cannoli kokusu karışmış olmalıydı. Gözleri hâlâ benimkilere sabitlenmiş halde, sandalyeyi benim için çekti ve oturmamı bekledi.

Gözlerindeki çekiciliği üzerimden atmam bir saniye sürdü. Sadece bakışlarıyla üzerimde yarattığı etkiyi kırmak için. Çok centilmen olabiliyordu ama evcimen bir centilmenlikten ziyade erkeksi bir centilmenlikti bu.

Karşımdaki sandalyeye geri döndü, mum ışığı yüzünün hatlarını vurguluyordu. Yakalı gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyırmış, ön kollarındaki oyulmuş kasları ve güzel bronz teninin üzerindeki siyah dövmeleleri ortaya çıkarmıştı.

Şişeyi aldı ve sessizce bana bir bardak doldurdu.

Bütün günü onunla geçirmiştim, ama o kadar rüya gibi görünüyordu ki, sanki onunla ilk kez tanışıyormuşum gibi hissettim. O kadar gergindim ki kusacağımı sandım. Kendimden tamamen emin değildim, onun bakışlarına ve ilgisine layık olmadığımı hissediyordum. Gözlerimizin arasındaki bağı koparmak için menüyü aldım.

"Neden bunu yapıyorsun?"

Gözlerim tekrar onun gözlerine kaydı, sanki banka soyarken suçüstü yakalanmış gibi kalbim gırtlığıma kadar çıkmıştı.

Bardağını dudaklarına götürüp bir yudum aldı. "Neyi?"

"Gözlerini kaçırmak."

"Sadece menüye bakıyordum."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi, ama daha önce gördüğüm türden bir gülümseme değildi. Bilmiş, sinsî bir gülümsemeydi, gözleri birdenbire keskinleşti. "Tamam, tatlım." Bir yudum daha şarap içti ama bana bakmaya devam etti.

Bu yorum karşısında kendimi biraz güçsüz hissettim, kendimden daha da emin olamadım. Sanki elimde berbat bir kağıtla bir poker masasına oturmuşum gibi hissettim.

Garson masamıza yaklaştı ve yanına tahta bir masa koydu. Mutfağa geri döndü ve yanımıza koymadan önce taze balıklarla dolu büyük bir tepsi ile geri geldi. "Bugünün taze avı

Levrek. Sicilya usulü, patates, domates, sebze ve yağ ile fırında pişirebiliriz. İlgilenir misiniz?" Bana bir göz attı, sonra tekrar Constantine'e döndü.

Constantine masanın karşısına baktı. "Bu akşam balık ister misin, yoksa başka bir şey mi tercih edersin?"

Menüyü masaya koydum. "Tur rehberi sensin . . ."

Gülümsemesini bekledim ama gülümsemedi. Garsona döndü. "Bunu paylaşacağız." Tepside sunulan balıklardan birini seçti. "Sicilya usulü."

Garson başını salladı ve balığı mutfağa götürdü.

Constantine şarabından bir yudum daha aldıktan sonra kadehini masaya geri koydu. "Bu yerin sevdiğim yanlarından biri de bu. Yemeklerini gururla yapan insanlar tarafından otantik bir şekilde hazırlanmış en taze balıkları yiyebiliyorsun."

"Eminim çok lezzetli olacaktır." Bana doldurduğu kadehi alıp bir yudum içtim. Konunun değişmesiyle önceki gerginlik dağıldı. Bunun için minnettardım, çünkü bana bakışları ... onu asla unutmuyacaktım.

Sanki onun farklı bir versiyonuyla tanışmış gibi hissettim. "Peki, Roma'da nerede yaşıyorsun?" Mahremiyetine fazla girmek istemedim, ama son birkaç günü birlikte geçirdiğimize göre, ona sorabileceğimi hissettim.

Hemen cevap verdi. "Parioli bölgesi."

"Güzel bir mahalle." Bu da onun zengin olduğuna dair beni daha da ikna etti. Gerçekten zengin. Bir milyonerden çok daha zengin. Saat ve otelde kiraladığı oda dışında bunu kanıtlayacak pek bir şeyim yoktu, ama varlığı bunu ima ediyordu.

"Peki ya sen?"

"Prati bölgesi." Pantheon ve Trevi Çeşmesi'nin hemen karşısındaki nehrin diğer tarafındaydım. Oturma odamın penceresinden Aziz Petrus Bazilikası'nın kubbesini de görebiliyordum. Aslında *eski* oturma odam, çünkü bu lanet tatil biter bitmez taşınacaktım.

"Orası da güzel bir bölge. Fotoğrafçılıkta başarılı olmalısın."

"Pek sayılmaz," dedim gülererek. "Bunu karşılayabiliyorum çünkü..." Yutkundum, kendimi köşeye sıkıştırdığımı fark ettim. "Çünkü

bir ev arkadaşım var.” Çünkü Enzo, hedge fon şirketinde çalışarak iyi para kazanıyordu. Şarap kadehime uzandım ve bir yudum aldım, anıların acısını silip atmak için buna ihtiyacım vardı.

Constantine hiçbir şey söylemedi. Sanki daha fazlasını söyleyecekmişim gibi masanın karşısından bana bakakaldı.

Boğazımı temizledim. “Ne zamandır orada yaşıyorsun?”

Soruma hemen cevap vermedi. Sanki zihni başka bir yerdeymiş gibi bakmaya devam etti, o kadar uzaktaydı ki bana geri dönmesi zaman aldı. “Beş yıldır. Ya sen?”

“Hayatım boyunca.” O antik kentin tüm tarihi yerleri benim için ikinci bir varlık gibiydi. Her yıl milyonlarca turist, benim her gün keyifle gördüğüm şeyleri görmek için Ebedi Şehir'e geliyordu. Kolezyum'da veya Trevi Çeşmesi'nde kaç kez çekim yaptığımı sayamazdım. Antik Roma tarihi benim için sadece... tarihi.

“Ailen nasıl?”

“Aslında bir ailem yok. Sadece birkaç arkadaşım var.”

Sözleriyle daha fazla ısrar etmedi, ama gözleri bana saplandı.

“Babam ben küçükken evi terk etti. Ebeveynlik ona göre değildi. Sonra annem öldü.”

Gözlerindeki keskinlik kayboldu. “Üzüldüm.”

“Evet, berbat bir durum.” Bu konuyu fazla düşünmemeye çalıştım. Aksi takdirde ağlayacaktım. Son birkaç aydır ihtiyacım olan şey oydu. Onunla konuşabilseydim, Enzo'dan ayrılmama yardım edeceğinden emindim. Bana mantıklı davranmamı söylerdi. Gerekirse bana tokat atardı. “Hastalandı ve ben de ölene kadar ona baktım. Bunu yapmama izin veren esnek bir işim olduğu için minnettarım. Eğer bir şirkette çalışsaydım, bu mümkün olmazdı.”

Yavaşça nefes aldı ama nefesini verdiğini hiç görmedim. “Üzgünüm.” Sanki daha önce söylediğini unutmuş gibi ya da şimdi daha önce olduğundan daha çok içtenlikle söylüyor gibi sözlerini tekrarlardı.

“Bunu hak etmemişti, ama hayat böyle. Bir kamyon dolusu morfinle vefat ettiğinde çok rahatlamıştım, çünkü aylardır ilk kez küçük vücudu gergin değildi. Sadece rahatlamıştı... ve aramızdan ayrıldı.”

Tekrar özür dilemedi, ama sanki sözlerimin her bir hecesi onun için önemliymiş gibi dinledi.

Akşam yemeğinin gelmesiyle hüzün dağıldı. Balık iki tabağa bölünmüştü ve kokusu muhteşemdi. Gerçek olamayacak kadar iyi bir adamla cennetteyken annemin ölümünü izlemeyi düşünmek istemiyordum. Eğer annem burada olsaydı, onu arayıp her şeyi anlatırdım — ve o da bana onunla yatmamı söylerdi.

Bir süre mum ışığında sessizce yemek yedik, tıpkı o sabah Bam Bar'da olduğu gibi birbirimizin eşlik etmesinden keyif aldık. Onunla kendimi çok rahat hissettiğim anlar oldu, ama bu rahatlığı fark ettiğim anda zihinsel olarak bir adım geri attım.

Çünkü bu sadece geçici bir ilişkiydi. Fazla bağlanamazdım. Onunla bir gelecek kurmuyordum, sadece anılar biriktiriyordum.

"Yarın arkadaşlarla plaja gidiyoruz. Gelmek ister misin?"

Birlikte geçireceğimiz başka bir gün olacağını hiç düşünmemiştim. Her an son anımız olabilirdi. Bana hiçbir borcu yoktu, benim de ona hiçbir borcum yoktu. Ama her sorduğunda kalbim şarkı söylüyordu. "Rahatsız etmek istemem..."

"Rahatsızlık olsaydın sormazdım."

Kalbim göğsümde sıkıştı. İstenen biri olalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, bu daveti nasıl kabul edeceğimi bile bilmiyordum. Enzo eskiden beni arkadaşlarıyla tanıştırdı... ta ki bunu bırakana kadar. Ve şimdi nedenini biliyordum.

Arkadaşlarının bana Luna'dan bahsedeceklerinden korkuyordu.

Ve bu, onların her şeyi bildiği anlamına geliyordu. Pislikler.

Constantine, zihnim başka yerlere kaymış gibi masanın karşısından yüzümü inceledi.

Suçluluk duydum. Ona söylediğim yalanlar yüzünden korkunç bir suçluluk duydum. Hayatımın en kötü ayrılığını atlatmaya çalışırken, bir arkadaşımın birliktymiş gibi davranmışım. Aynı gün içinde aldatılmış, terk edilmiş ve sonra da yüzüstü bırakılmışım.

O ana kadar yediğim en lezzetli balık olmasına rağmen birdenbire iştahım kaçtı. Çatalımı tabağın kenarına koydum. "Şey, bence bilmen gereken bir şey var." Güçlü bir utanç duygusu beni bir duman bulutu gibi sardı ve içimi isle kapladı. "Buraya bir arkadaşımın geldiğini söylemişim ama o işine dönmek zorunda kaldı." Gözlerimi tabağımdan ayırmadım çünkü köşeden onun hareketlerini görebiliyordum.

gözümün önünden. Çatalını nazikçe masaya koyuşunu, dirseklerini masaya dayayıp ellerini birleştirmesini izle. "Aslında... Buraya erkek arkadaşım ile gelmişim. Artık eski erkek arkadaşım."

Constantine sessiz kaldı.

"O eve gitti. Eşyalarımı toplayacağını ve geri döndüğümde alabileceğimi söyledi." Nerede yaşayacağımı hiç bilmiyordum. Muhtemelen şimdi bir daire aramaya başlamalıyım, ama bunu düşünmek istemiyordum. "Yalan söylediğim için özür dilerim." Nefes aldım ve sonunda gözlerine bakacak cesareti buldum.

Yüzündeki ifade eskisiyle aynıydı. Bana hiçbir şey belli etmedi.

"Ben... barda tanıştıktan sonra seni bir daha göreceğimi düşünmemiştim. Bunun tek seferlik bir şey olacağını düşündüm, bu yüzden bu konuyu konuşmak zorunda kalmamak için bir şey uydurdum. Ama şimdi... Bilmiyorum. Bunu bilmen gerektiğini hissettim." Beni yargılayabilirdi. Beni küçümseyebilirdi. Kendisini bir teselli olarak gördüğümü düşünerek artık beni görmek istemeyebilirdi. Tepkisi ne olursa olsun, iyi olmayacaktı. Yeni terk edilmiş bir kadınla birlikte olmak pek de seksi bir şey değildi.

Uzun bir sessizlikten sonra konuştu. "Zaten biliyordum."

"Sen... biliyordun mu?"

"Birinin yalan söylediğini her zaman anlarım."

Neredeyse bir tehdit gibi geldi. Yutkunmamı zorlaştırdı ve kendimi gerçekten çok aptal hissettirdi.

"Yalancılara ve aldatanlara tahammülüm yoktur. Ama haklısın. İkimiz de şu anda burada oturacağımızı bilmiyorduk. O zamanlar senin için bir yabancıyım. Şu anda bazı sorunların olduğunu anlayabiliyorum ve yapmak istediğin son şey, tanımadığın birine yükünü yüklemektir." Hafifçe başını salladı. "O yüzden endişelenme."

Aynı anda hem affedilmiş hem de idam edilmiş gibi hissettim. Buna nasıl devam edeceğimi bilemedim. "Peki... plaj daveti hâlâ geçerli mi?"

"Neden olmasın ki?" Yine çatalını aldı, yumuşak filetoyu kesti ve bir ısırık aldı. Tabağının yarısını çoktan bitirmişti, çünkü yemek yerken her zaman yemeğini adeta yutuyormuş gibi görünüyordu. O sandviçi paylaştığımızda, onun bir ısırığı benim beş ısırığıma denk geliyordu.

"Bilmiyorum. Bu beni pek iyi göstermiyor."

"Nasıl yani?"

"Şey, seninle tanışmadan birkaç gün önce bir ilişkiden çıkmıştım... ve seninle oldukça çabuk yatağa atladım." Anında ve korunmasız.

"Ben yargılayıcı biri değilim."

"Az önce yalancılara ve aldatanlara tahammül edemediğini söyledin."

"Tolere etmem," dedi basitçe. "Ama sen o kategorilere girmiyorsun." Balığını bitirdi, dirseklerini masaya dayadı ve ellerini birleştirdi. "İlişki bitti ve istediğini yapmakta özgürsün—ya da istediğin kişiyle birlikte olmakta." Dudaklarına ince, yakışıklı bir gülümseme yayıldı. "Tabii yeniden bir araya gelme ihtimalin yoksa..."

"*Hayır.*" Vücudumdaki her kemik çılgılık atmak istiyordu. Enzo, ilişkisi sadece bir hata olduğunu fark edip bana geri dönerse ve bir şans daha isterse, bu bana hiç zevk vermezdi, onu bir daha hiçbir şekilde görmek istemediğim için—o lezzetli intikam için bile. "O benim için öldü."

Anlamış gibi hafifçe başını salladı, ama onun bunu anlaması imkansızdı. Öyle görünen bir adamın yerini başka biri almamıştı. Hiçbir kadın tarafından ihanete uğramamıştı. Onun eşlik etmesinden zevk alan her kadın, parmak eklemleri çatlayana kadar ona tutunmuştu. "Yalancı ve aldatıcı."

Zekice bir tahmin. "En kötüsü bu bile değildi."

Daha fazla ayrıntı istemedi, ama masanın karşısından gelen manyetik bakışları, bunu benden çıkarmaya yetecek güce sahipti.

Olanları kimseye anlatmamıştım. Enzo'nun arkadaşlarına henüz anlatıp anlatmadığından emin değildim. Bu yüzden her şey göğsümün derinliklerinde sıkışıp kalmıştı ve onu orada tutan parmaklıklar her geçen gün zayıflıyordu. Arkadaşlarım destek olurdu, ama gözlerinde o bakış olurdu: "Sana demiştim." Constantine, bir barda tanıştığım bir yabancıydı ve kısa sürede sevgilim, arkadaşım ve... ıstırabım için mükemmel bir ilaç haline gelmişti. "Onun iş gezilerinden birinde fotoğrafçıydım. Her şey çok hızlı gelişti, birkaç ay içinde birlikte yaşamaya başladık ve her şey yolunda gidiyordu. Arkadaşlarına benimle evlenmek istediğini söyledi. Özlediğim aileyi bulmuştum. Ama yaklaşık altı ay önce, fark ettim."

O dinlemeye devam etti.

“Benden aşkı bittiğini fark ettim. Anneminki gibi yavaş, acı verici bir ölümdü. Ve bunu düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onunla konuşmaya çalıştım, bizim için özel şeyler planlamaya çalıştım, ama ne kadar çabalarsam, o kadar kayıtsızlaşıyordu. Yenilgi beni kurutmaya devam ederken kendimi solup gittiğimi hissettim. Bunu itiraf etmekten utanıyorum, ama telefonunu karıştırmaya başladım ve başka biri olup olmadığını anlamaya çalıştım.”

“Utanma. Bu onun suçu, senin değil.” “Onun mahremiyetini ihlal ettim.”

“Ciddi bir ilişkisi olan bir erkeğin mahremiyete ihtiyacı yoktur.” Normal ses tonuyla konuştu, terastaki tüm masalar diğer misafirlerle doluydu, ama ses tonu o kadar keskin ki neredeyse beni yaraladı. “Bir erkek, kadınına güven hissettirmeli. Eğer hissettirmediyse, bu onun suçu. Asla şüphe duymaman gerekir, eğer duyuyorsan, o zaman ilişki bitmiştir. Erkek gibi davranıp sana gerçeği söylemek yerine, seni istemediğin şeyler yapmaya zorladı. Seni olmak istemediğin biri haline getirdi; o duş alırken telefonunu karıştıran, söylediği her kelimeyi analiz eden, yalanların arasında gerçeği arayan, ilgi ve onay için çaresizce çabalayan bir kadın. Ve o sana bunu vermeyi ne kadar reddederse, sen de bunun için o kadar çok çaba sarf ediyorsun. Senin üzerinde gücü elinde tutuyordu — ve bunu çok iyi biliyordu.”

Bu adama tamamen büyülenmiş bir şekilde bakakaldım.

“Eğer o sana saygı duymuyorsa, sen de onun mahremiyetine saygı duymamalısın.” Koltuğuna geri yaslanırken kolları masanın üzerine indi, koyu renkli gözleri acımasızlıkla parlıyordu. “İşler böyle yürür.”

Bu ateşli sözler deneyimlerinden mi geliyordu? Sormak istedim, ama o anda doğru gelmedi. “Hiçbir şey bulamadım, çünkü mesajlarını siliyordu. Bu seyahati uzun zaman önce ayarlamıştık ve bunun birbirimizi yeniden bulmamız için doğru fırsat olabileceğini düşünmüştüm. Ama hiç olmadığı kadar mesafeli davrandı ve sonra aniden gitti.”

Her kelimemi dinledi, mum ışığı gözlerinde mükemmel bir şekilde yansıyordu.

“Ama saatini bırakmış ve o mesajlar silinmemişti.” Devam etmeden önce yutkundum. “Sonunda onun

patronuymuş, ondan yaklaşık yedi yaş büyük, evli ve iki çocuğu olan bir kadın.”

Tepkisi ince ama belirgindi, sanki kendisi de şaşırmış gibi kaşlarında bir hareket oldu.

“Kocasını bunu öğrendi ve kadın, sonunda birlikte olabilmeleri için onun benimle ilişkisini bitirmesini istedi... ve o da bitirdi.”

“Ve bunu sana bir kez bile kendisi söylemedi.” Bu bir soru gibi ifade edilmişti ama daha çok bir ifade gibiydi, sanki cezayı verecek yargıçmış gibi.

“Doğru.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Şimdi anlıyorum.” “Neyi anlıyorsun?”

Bir süre gözlerime baktıktan sonra başını hafifçe salladı.

“Neyi anladın?” diye ısrar ettim.

Gözleri başka yere kaydı, sorumu düşünürken titiz bir cevap hazırlıyordu. Birkaç saniyeden fazla, neredeyse bir dakika süren bir duraklama oldu ve gözleri mum ışığını ve dış mekandaki ısıtıcıların alevlerini yansıtmaya devam etti. “Neden benim için savaşmadın.” Eli dalgın bir şekilde diğer kolunun pazısını ovuşturdu. “Neden o diğer kadının beni almasına izin verdin.”

Bölüm 8

AURELIA

Küçük bir ara sokağı kullanarak ana yola, oradan da Piazza Duomo'ya doğru yürüyerek oteline geri döndük. Çeşmeden gelen su sesiyle güzelce aydınlatılmış olan burası, huzur dolu bir cennetti.

Yanımda o adam olmasaydı bunu yaşayabileceğimi hayal edemezdim. İnsanların hayatına bir an ya da bir mevsim için girdiğini söylerler... ve bazen de sonsuza kadar. Onun sadece bir an olduğunu biliyordum, ama bu asla unutmayacağım bir andı. Denizde sürüklenirken bir can simidi. Çökmüş ciğerlerimi dolduran hava.

Meydanın ortasında, eli benim elime uzandı ve onu kavradı

İlk kez bir erkeğe dokunan ortaokul öğrencisi bir kız gibi, kalbim kanatlanıp gökyüzüne uçtu. Yürürken ona daha da yaklaştım, başım omzuna sürtünüyordu. Temiz gömleğinin kokusunu, altındaki kolonyayı, çarşafalarında fark ettiğim kokuyu alabiliyordum.

Yolu geçip otelinin girişine varmadan önce, topuklu ayakkabılarımla tüm o merdivenleri inmemе yardım etti; otelin girişı, ortasında küçük bir açıklık bulunan bir taş duvardan ibaretti, böylece kimse güvenlik tarafından kontrol edilmeden otele gizlice giremezdi.

Birkaç adım ötede durdum ve Constantine de benimle birlikte durdu; bana dönerek elini elimden çekti. Beş inçlik topuklu ayakkabılarımı giymiş olsam bile, bana kıyasla dev gibi duruyordu. Bir kadın için uzun boyluydum, bu yüzden flört edebileceğim erkeklerin sayısı benim için her zaman daha azdı. Boyu 1,80 metreden kısa biriyle çıkamazdım, ama çoğu erkek minyon kızları severdi, sadece birkaç santim daha kısa olan birini değil. Bu yüzden Constantine mükemmeldi, çünkü beni gerçekten küçük hissettiriyordu. Sadece boyuyla değil, devasa vücudundaki kaslarıyla da.

Sabırla konuşmamı bekledi.

"Otele gideceğim... Sanırım bu gece yalnız kalmam lazım." Hayal kırıklığına dair hiçbir işaret yoktu. Sadece kabullenme vardı.

"Sadece pek havamda değilim, anlarsın ya." Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim, çünkü Tanrı aşkına, şu adama bir bak. Bu seyahatten geriye sadece birkaç gece kalmıştı ve bunları ucuz otel odamda tek başıma geçirerek boşa harcamamalıyđım.

"Yine de kalmanı istiyorum."

Gözlerim onun gözlerine takıldı, Kuzey Yıldızı gibi parıldayan gerçeği gördüm. Beni otele kadar bırakıp, dönüş yolunda bir bara uğrayarak gece için başka birini bulabilirdi. Eğer ona tam olarak istediğini vermezsem, parmağını şıklatarak beni başkasınınla değiştirebilirdi. Ama yine de beni istiyordu. "İstiyor musun?"

Yüzünde yavaşça yakışıklı bir gülümseme yayıldı, o meşhur kadınları eriten gülümseme, gözlerinde yakınlarda olmayan bir mum denizi yansıtan gülümseme. Bu, en azından o anda, onun için önemli olan tek kadın olduğumu hissettirdi. Uzaklaşmaya başladı ve otele doğru hafifçe başını salladı. "Hadi, tatlım."

Lobiden geçip tanıştığımız bara doğru yürüdük. Masalardan birinde, önceki gece gördüğüm dört kadın oturuyordu. Onları hatırlıyordum ve onlar da beni kesinlikle hatırlıyordu.

Constantine'in onları fark edip etmediğinden emin değildim, belki de sadece bir tesadüftü, ama o, meydanda yürürken yaptığı gibi elimi tuttu.

Kalbimde hissettiğim sarsıntı, zevkli olduğu kadar acı vericiydi de. Enzo beni sememişti, ama Constantine seçmişti.

Odama geri döndüğümüzde, oda servisi yatakları çoktan hazırlamıştı. Işıklar loş bir şekilde yanıyordu. Oturma odasında büyük bir televizyon ve yemek alanı vardı. Yatak odası tek başına benim oteldeki odamın tamamından daha büyüktü.

Dolabına gidip soyunmaya başladı.

Yatağının yanındaki kanepeye oturup topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve onun banyoya girmesini izledim. Bir an sonra musluğun sesi net bir şekilde duyuldu.

Onun arkasından banyoya girdim ve duvarın tamamını kaplayan büyük aynada elektrikli diş fırçasıyla dişlerini fıraladığını gördüm. zerinde sadece boxer şortu vardı, kaslı sırtı kaslarla

, kalçaları sıkıydı. Hâlâ küçük siyah elbisemle, kapı eşiğine yaslandım. "Yatarken senin gömleklerinden birini giysem sorun olur mu?"

Cevap vermek için başını sallamadı ya da diş fırçalamayı bırakmadı. Sadece tarif edemediğim o gülümsemesini takındı, ağzında değil, gözlerinde olan türden bir gülümseme.

Ben de gülümsedim, sonra temiz bir tişört bulmak için çekmecesini açtım. Siyah bir tişörtüydü ve etiketine baktığımda ekstra büyük beden olduğunu gördüm. Bana kesinlikle bir elbise gibi uyacaktı, şimdiye kadar giydiğim en rahat elbise.

Banyoya dönmeden önce onu giydim. O dişlerini fırçalamaya devam etti, gözleri bana kaydı, sonra kendi yansımasına geri döndü.

Yatmadan önce makyajımı silmekten utanıyordum ama silmezsem sabah berbat görünecektim, maskara ve fondötenim yastığın her yerine bulaşacaktı. İki lavabo vardı, bu yüzden onun yüz yıkama jelini kullanarak yüzümü temizledim ve makyajımı tamamen silmek için havlulardan birini kullandım.

Dişlerini fırçalamayı bitirdiğinde aynadaki yansıma baktı.

Sanki sergileniyormuşum gibi hissettim; koyu maskara ve göz kalemi olmadan gözlerim artık güzel değildi, hepsi yıkanıp gittiği için dudaklarım artık kırmızı ve parlak değildi. Tüm kusurlarım ortadaydı; tenimdeki renk değişikliği, eski sivilce izleri.

Ama dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve elini tişörtümün altına sokup kalçamın bir tarafını kavradı, sonra da şakacı bir şekilde tokatladı. Sonra banyodan çıktı ve gözümün önünden kayboldu.

Bunu kasten mi yaptı emin değildim, ama kendimi hiç olmadığım kadar güzel hissettirdi.

Banyodaki işimi bitirdikten sonra yatağa katıldım; karanlıkta bulmamı kolaylaştırmak için yatak çerçevesinin altında yumuşak ışıklar vardı. O, bir elini başının arkasına koymuş, telefonuyla uğraşıyordu. Benimki çantamda kalmıştı çünkü dünyada konuşmak istediğim tek bir kişi bile yoktu.

Orada uzandım ve rahatladım; yatağı, oteldeki yatağımdan milyon kat daha rahattı.

Telefonunu komodinin üzerine koydu, sonra bana doğru geldi, iri vücudu benimkini sardı, beni kendine çekti, sırtımı göğsüne dayadı, sanki az önce sevişmişiz gibi bana sarıldı. Gömleği o kadar büyüktü ki, hiç çaba harcamadan omzumdan kaydı ve tenim ortaya çıkınca başını eğip orayı öptü.

Gerçeğe dönmem için sadece dört gün kalmıştı ve bunu düşünmek istemiyordum.

Constantine beni en baştan çıkarıcı şekilde uyandırdı, ağzını kıvrımlarımın üzerine yapıştırdı, sertçe emdi, sonra dili klitorisimi yaladı ve bir iniltiyle beni uyandırdı. Kollarını bacaklarımın arasına soktu ve sanki ben ondan bunu istemişim gibi beni yalayıp yuttu.

"Aman Tanrım." Sesim bir hırıltı gibi çıktı, boğazım saniyeler önce derin uykuda olduğum için kuru ve kısılmıştı. Dünyanın en seksi erkeği bacaklarımın arasında, ünlü bir otelin güzel bir odasındaydım. Hayatımın sadece birkaç gün önce paramparça olduğuna inanmak zordu.

Çarşafların altında vücudumun üzerinde yukarı doğru kaydı, kollarını hala dizlerimin arkasında tutarak, doğru açıyı yakalamak için kalçalarımı daha da yukarı kaldırdı. Kendini içime yönlendirdi ve hızla içine girdi, vücudum onun için ıslanmıştı ve o içeri girdiğinde inledi.

Onun devasa kollarını kavradım ve sonra, başlık duvara sabitlenmemiş olduğu için duvara çarpacak kadar sert bir şekilde içime girmeye başladığında vücudum sarsılmaya başladı. Onun büyüklüğünün yanında küçülmüş ve tamamen hakimiyeti altına girmiş olarak, bana verdiği o kalın penisi kabul ettim. "Oh tanrım... evet."

Eli dizlerimden birinden ayrıldı, sonra boynuma kaydı. Sıkıca değil, ama onun tutuşunu hissetmeme yetecek kadar sıkı. Elinin boğazıma kıyasla ne kadar büyük olduğunun farkındaydım. İstese bana zarar verebilirdi, ama asla yapmazdı.

"Constantine..." Yatakta hiç bu kadar coşkuyla bir erkeğin adını söylememiştim. Başka hiçbir penisle bu kadar dolmuş hissetmemiştim. Tek yapmam gereken

orada yatıp, bu inanılmaz seksi adamın sanki bu onun için bir onurmuş gibi beni becermesini izlemektir.

Beni biraz daha sert sıktı, başparmağı alt dudağımın üzerinde kaydı, eli o kadar büyüktü ki tüm yüzümü kaplayabilirdi. "Bana boşalmamı istediğini söyle, tatlım."

"İstiyorum." Hemen itaat ettim, tırnaklarımı ona geçirdim, beni tamamen ele geçirmesine izin verdim. Kendi bedenim ya da hayatım üzerinde hiçbir gücüm yoktu ve bu beni hiç rahatsız etmiyordu, onunla birlikteyken değil. "Siktir, istiyorum." Hiçbir erkeğin menisinden bu kadar tahrik olmamıştım. Enzo beni aldatıyordu, yani sanırım Constantine'e kolayca bir şey bulaştırabilirdim. Ve Constantine'in geçmişini bilmiyordum, o yüzden o da bana kolayca bir şey verebilirdi, ama ikimiz de bunu umursamıyor gibiydik. Birbirimizi o kadar çok istiyorduk ki, başka hiçbir şey umurumuzda değildi. Ve bu farkındalık beni o kadar ateşli hale getirdi ki, uyarı vermeden onun sikinin etrafında patladım.

Eli boynumdan ayrılıp saçlarıma kaydı ve biraz daha sert, biraz daha derine girdi, penis çok büyük olduğu için yüzümü buruşturdum ama o, benim bunu kaldıracabileceğimi biliyormuş gibi devam etti.

Birbirimize sarıldık ve ikimiz de doruğa ulaşırken birlikte inledik, her şey hala yetmiyordu, vücutlarımız birbirine çarpıyordu. O, çok derin ve seksi bir iniltiyle içime boşaldı ve ben de o kadar iyi olduğu için gözyaşları döktüm.

Seks onun için her zaman böyle miydi? Çünkü benim için hiç böyle olmamıştı —hiç.

Bitirdik ve beni öptü, ezici bir güçle öptü, eli saçlarımin derinliklerindeydi. Sonra aniden çekildi, yarı sert sikini içimden çıkardı ve az önce paylaştığımız şey patlayıcı olmamış gibi banyoya yürüdü.

Duş açıldı ve ben orada uzandım, onun menisi içimden sızarak altımdaki çarşafıya akıyordu. Yüzümü verandaya doğru çevirdiğimde, kapalı perdelerden güneş ışığının süzüldüğünü gördüm ve sabahın çoktan bizi beklediğini anladım. Ama orada uzanıp bir fahişe gibi sikilmekten yorgun düşmüş olarak gözlerimi kapattım ve tekrar uykuya daldım.

Otelimden çıkıp kaldırımda beni bekleyen siyah minibüse doğru yürüdüm. Constantine, siyah mayosu ve siyah tişörtüyle orada durmuş, güneş gözlüklerini burnunun üstüne takmış, telefonda konuşuyordu. Şoför arka kapıyı açmıştı ve ben de o konuşmasını bitirebilsin diye kendim içeri girdim. Bana sırtı dönük olduğu için ne dediğini anlayamadım. Kişisel bir şey mi yoksa iş mi olduğunu bilmiyordum.

Konuşmasını bitirip karşı tarafta, yanımdaki koltuğa oturdu ve ortadaki koltuğu boş bıraktı. Ama dalgın bir şekilde uzanıp, pencereden dışarı bakarken elini kot şortumun içindeki açığa kalan uyluğuma koydu.

Bana her dokunduğunda, bulutların üstündeymiş gibi hissettim.

Kıyı şeridini takip eden ve uçurumların kenarından kıvrılan yollarda yirmi dakikalık bir yolculuğun ardından, özel plaj kulübünü kullanmak üzere başka bir otele, Belmond Villa Sant'Andrea'ya vardık. Bizi tepeye bıraktılar; biz de patikadan aşağı inip merdivenleri kullanarak aşağıda bulunan özel plaja ulaştık.

Plaj kulübü iki bölüme ayrılmıştı. Sol tarafta çiftlerin kullandığı şezlonglar, sağ tarafta ise özel kabinler vardı. Biz de oraya doğru yöneldik ve on iki kişinin rahatlıkla sığabileceği büyük kabinlerden birine yaklaştığımızda, içeride bir grup erkek vardı.

Onu görünce sevinç çığlıkları yükseldi. "Con!" Hepsi ayağa kalktı ve el sıkıştılar, yumruk tokuşturdular ve kucaklaştılar. Ona ne kadar süre daha şehirde kalacağını sordular, birbirlerinin ailelerini sordular ve birkaç saniye içinde aralarındaki mesafeyi kapattılar.

Sonra erkekler dikkatlerini bana çevirdiler ve bir açıklama beklerken gözlerini Constantine'e çevirdiler.

Erkeklerin buluşmasını bozduğum için kendimi biraz yersiz hissettim.

Kolu belime dolandı ve beni nazikçe kendine doğru çekti. "Aurelia. Aurelia, bunlar çocuklar. Aldo, Francesco ve Gianni."

Bu adamlar beni biraz ürküttü. Hiç de Constantine'in seviyesinde değillerdi, ama yine de yakışıklı ve kaslıydılar ve bana ne yapacağını bilemiyormuş gibi bakıyorlardı. "Yüzlerinizden Constantine'in size

geleceğimi söylememiş, bunun için özür dilerim. Ama söz veriyorum, erkeklerin konuşmaları beni hiç rahatsız etmez. Amlar ve memeler... Ben bunun için buradayım.”

Aldo söylediklerimi duyunca sıırttı. Francesco kıkırdadı. Gianni ise Constantine ile bir bakış değıştirdikten sonra, menüyü almak için yanından geçerken omzuna hafifçe vurdu. “Buna içelim. Hadi içkileri sipariş edelim.”

Kıydan on beş metre uzakta bir kaya vardı, yan tarafına merdivenler oyulmuştu ve çocuklar oraya kadar yüzdüler, tepeye tırmandılar ve bir grup çocuk gibi en yüksek noktadan dalışlar, taklalar ve göbek atlayışları yapmaya başladılar.

Ben şezlongda oturmuş, içkimi ve kendime ait bir pizza ile keyif yapıyordum, yani gayet iyiydim.

Constantine kayanın tepesine tırmandığında, vücuduna yapışan su damlalarının yansımasıyla güzel teni, deniz tanrısı Poseidon'a benziyordu. Kısa saçlarını parmaklarıyla tararken dik ve gururlu bir şekilde duruyordu; sanki tek bir ömrü tadını çıkarmak için canlanmış bir heykel gibiydi.

Ona sonsuza kadar bakabilirdim.

Çantamdan kameramı çıkardım. Lens kapağını açıp, kayayı sanki kendisine aitmiş gibi orada duran onun birkaç fotoğrafını çektim. Arkadaşlarından biri komik bir şey söyledi, o da güldü ve ben de o anı yakaladım.

Sıra ona geldiğinde, kenara doğru ilerledi, son birkaç metreyi koştu ve suya çarpmadan önce havada takla attı.

Bunun da birkaç fotoğrafını çektim.

Constantine atladıktan sonra, sıradaki adam sıraya girdi ve atladı. Constantine merdivenlere yüzdü ve merdivenlerin dibine gelene kadar tırmandı. Bana döndü, ona baktığımı gördü ve bana da katılmam için el salladı.

Tabii ya, ne demezsin. Kafamı salladım ve başparmağımı aşağı doğru çevirdim.

"Hadi," diye bağırdı, yine bana el sallayarak.

"Olmaz," diye bağırdım.

Bir dalga geldi ve kayaya arpdı, ama o, bařkası olsaydı kayıp dūřeeėi yerde sabit durdu. "Buraya gel, yoksa gelip seni alırım." Sesini yūkseltti. "Ne olacak, tatlım?"

Sanki bir komutan savař alanında bana emir veriyormuř gibi hissettim ve itaatsizliėimin sonuçları olacaėını biliyordum. Bu yūzden pizza kutumu kapattım, ieeėimi bir kenara koydum, su ayakkabılarımı giydim ve suya girdim. Yaz henūz tam olarak bařlamamıřtı, bu yūzden su hālâ biraz soėuktu, ama birkaç adım attıktan sonra alıřtım.

Constantine, kayanın dibinde beklemeye devam etti.

Saçlarımı hızlıca topuz yaptım, sonra yūzmeye bařladım; kıyıya gelen dalgalar kaya tarafından engelleniyordu. Koyda çok sayıda kūuk tekne vardı, insanlar plajı ve uçurumların yūzerindeki otellerin gūzelliėini hayranlıkla seyrediyorlardı.

Sonunda ona ulařtım, dalgaların kabarması bir řeye tutunmamı zorlařtırıyordu. "Bilmiyorum... Çok kaygan gōrūnūyor."

O da benimle birlikte suya kaydı, sonra beni kendine çekti, eli popoma doğru kaydı. "Bir sonraki dalga geldiğinde tırman."

"Ben pek kayalıklardan atlayan tūrden bir kız deėilim..."

"Henūz." Gūlūmsedi ve sonra dalga geldi. Sanki hiç aėırlıėım yokmuř gibi beni yukarı itti ve ben hiç çaba harcamadan merdivenlere ulařtım. "Aferin kızım." Kayaların kayganlıėına raėmen, bunu yūzlerce kez yapmıř gibi tırmandı.

Merdivenlerin kenarlarına tutunup tırmandım ve tepeye ulaşana kadar beni desteklemek için elini kıımda hissettim.

Oraya vardığımda herkes alkışladı.

"İşte geldi." Aldo omzuma bir şaplak attı. "Dalış mı yapacaksın, takla mı atacaksın?" diye sordu

Francesco.

"şey... belki de uzaktan hayranlıkla izlerim?" dedim.

Constantine arkamdan çıktı ve eliyle kııma şakacı bir şaplak attı.

"Tamam, hadi yapalım."

"Sen yap da... ben izleyeyim mi?" "Hadi ama tatlım. Yapabilirsin."

"Bunu daha ōnce hiç yapmadım." Kıyıdan o kadar yūksek gōrūnmüyordu, ama řimdi kayanın tepesinde durduėumda, dūřūřūn ne kadar uzun olacaėını fark ettim.

su yüzeyine kadar ne kadar yüksek olduğunu fark ettim. Yaklaşık on metre.

"Ben de seninle birlikte atlayacağım." Elini uzattı, tutmam için.

Ama ben geride kaldım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bilmiyorum. Ya boynum kırılırsa?"

"Kırılmaz."

"Ya..."

"Ya çok eğlenirsen?" Bana gülümsedi, sonra geri yürüdü ve diğer çocuklar suya atlayarak bize biraz mahremiyet sağladılar, uçuşumun kenarından atladıklarında bağırışları giderek azaldı. Sonra vücutları çarpıştığında suya yüksek sesle çarptılar. "Seni asla tehlikeye atmam, tamam mı?" Önümde durdu, vücudu hâlâ parıldıyordu, nefes kesiciydi. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Aşağı inmen için sana yardım ederim. Ama bence yapmalısın."

"Neden?" Gözlerim onun gözleri arasında gidip geldi, boyu güneş engelliyor ve beni parlaklıktan koruyordu. Ona odaklandığımda, başka hiçbir şeye değil, tüm adrenalin ve korku kayboldu. "Çünkü bence..."

Elini yumruk yaptı ve nazikçe göbeğime hafifçe vurdu. "Ne kadar sert olduğunu unutmuşsun." Benden uzaklaştı ve kayanın kenarına doğru yürüdü, suya baktı, sonra tekrar bana dönüp baktı. "Hadi, yapalım şunu." Yumruğunu göğsüne vurdu, tıpkı kılıcını kalkanına vuran bir gladyatör gibi.

Onun sözlerinin hangi kısmı beni korkumdan kurtardı emin değildim, ama tüm endişelerim kayboldu. Son birkaç ayı kendimden nefret ederek ve kendimi suçlayarak geçirmiştım, kendimden tiksindiğim acınası bir versiyonuma dönüşmüştüm. Eskiden kim olduğumu, ne kadar kaygısız ve kendinden emin olduğumu unutmuştım.

Nefes aldım ve kenarda duran ona doğru yürüdüm. Ve bana gurur duyuyormuş gibi gülümsedi... Bana elini uzattı.

Aşağıdaki çocuklar, atlamamız için yer açmak üzere geriye yüzmüşlerdi. "Başarabilirsin!"

"Hadi Aurelia!" diye bağırdı Francesco.

"Üç deyince," dedi Constantine, bana bakarak. "Bir... iki..."

"Üç."

Birlikte atladık, kayanın ve suyun üzerinden havalandık ve sonra Akdeniz'in masmavi sularına çakıldık. Suyun altında gözlerimi açtığımda, etrafımda bir baloncuk bulutu vardı. Yüzebilmem için elimi bıraktı ve ben de su yüzeyine çıkmadan kendimi yukarı çektim.

Herkes tezahürat yaptı ve alkışladı.

Constantine yüzündeki ve gözlerindeki suyu silkelemek için başını salladı. Havaya yumruğunu kaldırdıktan sonra bana doğru yüzdü, elini suya sokup kalçamı sıktı ve beni öptü. "Aferin kızım."

"Hadi bir daha yapalım!"

Constantine ile tanıştığımdan beri ilk kez güldü. Söylediğim bir şeye güldü, gözlerinde eğlence belirdi. Diğer çocuklar da ona katıldı. "İşte bu ruh."

Tuvalet, avluyu ve barı geçip merdivenlere doğru uzanan uzun bir yürüyüş mesafesindeydi. İşimi hallettim, saçımı elimden geldiğince düzelttim, akmış maskara izlerini sildim ve sonra kabinaya geri döndüm.

"Kız sevimli, Con."

Kabinlerin sadece iki duvarı vardı. Arkası uçurumdu ve aralarında bir boşluk vardı, bu yüzden seslerin duyulması kolaydı. Oradan uzaklaşmalı ya da hiçbir şey fark etmemiş gibi kabine girmeliydim, ama Constantine'in ne diyeceğini merak ediyordum.

"Öyle." Sesinde bir gülümseme vardı. Duyabileceğim bir gülümseme.

"Gerçekten güzel," dedi diğer adamlardan biri.

"Öyle," diye tekrarladı Constantine. "Ama lafınızı temiz tutun. Yoksa size yumruk atmak zorunda kalırım." Yüzünü görmeden, şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi olduğunu anlayamadım.

"Onunla nerede tanıştın?" Hangi adamın sorduğunu tam olarak anlayamadım. Onları seslerinden tanıyacak kadar iyi tanı mıyordum.

"Otelin barında," diye cevapladı Constantine.

"Güzel," dedi adamlardan biri. "Turistleri severim. Eğlenmek için gelirler, sonra da kendi hayatlarına geri dönerler."

Constantine buna hiçbir şey söylemedi. Söylemesini beklemiyordum zaten. Hiç açıkça söylememiştii ama bunun sadece bir haftalık bir şey olduğunu varsaymışım. İkimiz de Roma'da, aslında birbirimizden sadece birkaç kilometre uzakta yaşıyor olsak da, bundan sonra onu görmeyi beklemiyordum. Aptal değildim. O kadar yakışıklı ve zengin bir adamın tek eşlilikle ilgilenmeyeceğini biliyordum. Muhtemelen memleketine geldiğinde tanıştığı diğer kadınlarla da bir sürü yaz aşkı yaşamıştı.

Ben sadece onlardan biriydim.

Ama bu benim için sorun değildi. Hayatımdaki amacı beni kendime geri getirmektii. Bana yeniden güven vermektii. Beni rehabilite edip dünyaya geri dönebilmem için. Uzun süreli bir ilişkiden yeni çıkmışım ve bu kadar çabuk başka bir ilişkiye girmek zaten kötü bir fikir gibi geliyordu.

Konuşma başka bir yöne saptığında, ön tarafa geçip kabinaya girdim. Amacım kanepenin köşesine oturmaktı, ama Constantine'in yanından geçerken beni yakaladı ve kucağına çekti, sonra bacaklarımı uyluklarının üzerine kaydırđı. Parmaklarını kot şortumun kenarından içeri soktu. Arkadaşlarının önünde bile olsa, halka açık yerlerde samimi davranmaktan çekinmiyordu. "Bar kapanmak üzere. Bir içki daha ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Bugün zaten çok içtim."

Arkadaşlardan biri garsonun dikkatini çekti ve Constantine hesabı kapattı. Hepimiz uzun bir yürüyüşle uçurumun tepesine çıktık, vedalaştık ve sonra Constantine ile ben siyah minibüsün arkasına binip Taormina'ya döndük.

Otelime vardık. Constantine minibüsten indi ve benimle birlikte kaldırımda durdu. "Eşyalarını topla ve gel benimle kal."

Ne dediğini duydum, ama cümleinin ikinci kısmını beklerken ona boş boş baktım. Çünkü daha fazlası olmalıydı. Ağzından başka bir şey çıkmayınca, "Pardon?" diye patladım.

"Ne dediğimi duydun."

"Ben ayrılana kadar otel odanda kalmamı mı istiyorsun?" "Evet, öyle dedim."

"Neden?" diye sordum, benimle daha az değil de daha fazla vakit geçirmek istemesine şaşırmışım.

Birkaç saniye boyunca bana baktı, başkalarını rahatsız edecek o kendine özgü sessizliği keyifle yaşadı. “ünkü seni istiyorum.” Basit bir cümleydi, defalarca tekrarladığı cümleinin aynısıydı, ama her söylediğinde yeni bir anlam kazanıyordu. “Hadi, yukarı ık da eşyalarını al, yoksa ben senin için alırım.”

Hissettiğim coşku muazzamdı, ama bu duygu, zihnimdeki koruyucu kalkan tarafından hızla yutuldu; bunun geçici olduğunu hatırlatan kalkan. Fazla heyecanlanamazdım, günlerimizin sınırlı olduğu, bunun çok kısa ömürlü bir ilişki olduğu düşünülürse. Bu adama çoktan bağlanmıştım ve hayatımda onun olmadığını hayal etmek zordu, sadece bir arkadaş olsa bile. Gülümsemesini hiç görmemek, varlığının sıcaklığını hiç hissetmemek, kendimi yalnız hissettiğimde yanımda olmamasını.

Ama bu uyarıya karşı koyacak kadar güçlü değildim. Kendimi koruyacak kadar güçlü değildim. Bu inanılmaz adamla geçirebileceğim sadece birkaç gün kalmıştı ve o zamanı hiç yaşamamaktansa, şimdi onu değerini bilip sonra yas tutmayı tercih ederdim. “Bana on dakika ver.”

Bölüm 9

CONSTANTINE

Her sabah olduğu gibi erkenden uyandım ve Aurelia çoktan yanına dönmüştü, giydiği büyük gömlek kalçalarının etrafında buruşmuştu, dün geceden sonra bir daha giymediği için külotu yoktu.

Ben hayatının baharında bir adamdım ve seks kahveden daha iyiydi, bu yüzden arkadan içine girdim, itişirken onu tutmak için kolumu bacağına doladım. Yavaşça uyandı, nefes alışını derinleştirdi, hâlâ yarı uykulu olduğu için inlemeleri boğuktu.

Bir dakika içinde işimi bitirdim, çünkü bu sadece bir amaç için bir araçtı, sonra onu orada bırakıp spor salonuna gitmek için dışarı çıktım. Egzersizimi yaptım, geri döndüğümde duş aldım ve sonra Rosticceria Da Cristina'yı ziyaret etmek için şehre gittim. İki şubemiz vardı, biri sadece paket servis yapan bir yerdi, diğeri ise oturup yemek yiyebileceğiniz bir restorandı. Ailenin günün hazırlıklarını yapmak için orada olacağını bilerek o şubeye gittim.

Pencerenin önünden geçerken mutfakta annemi ve Chiara teyzemi gördüm, arancini için kullanılacak pirinci hazırlıyorlardı. Mutfak ekibinin diğeri üyeleri de oradaydı, açılış anında yaşanacak yoğunluğa hazırlanıyorlardı.

Kapı kilitli değildi, ben de içeri girdim. "Yardım ister misiniz?" Onlarla olması gerektiği kadar zaman geçirmemiştım, ama o anda yatağımda dikkatimi dağıtan bir şey vardı... ve o, oldukça dikkat dağıtıcı bir şeydi.

Annem masadaki işinden başını kaldırdı ve beni gördüğünde her zamanki gibi gözleri parladı. "İşte benim oğlum."

Lavaboda ellerimi yıkadım, sonra eldivenlerimi giydim ve masaya oturup her birinin yanağına birer öpücük kondurdum. Çocukken orada çalışmış olduğum için, kızartılmadan önce top haline getirilecek malzemeleri hazırlamak için ne yapmam gerektiğini tam olarak biliyordum: pirinç,

peynir ve sebzeleri içleri sıcak, yüzeyleri ise içeriği tutacak kadar gevrek ve sağlam olacak şekilde hazırlamak için ne yapmam gerektiğini tam olarak biliyordum.

“Seni pek görmedim, Con.” Chiara Teyze gözlerini işinden ayırmadan, her zamanki gibi suçlayıcı bir ses tonuyla konuştu. Annem ve teyzem birbirlerinin aynısıydılar ve her ikisi de eşlerini kaybettikten sonra daha da yakınlaşmışlardı. Ailenin kadın reisleri, restoranları işleten ve hafta sonları aile yemeklerini düzenleyenlerdi.

Fıstık pestosu ve peynirle karıştırılmış pirinç toplarını yuvarlarken sırtarak, onları ekmek kırıntılarıyla kaplanmak üzere tavaya yığdım. “Dikkatim dağıldı.”

“Ne tarafından?” diye sordu annem ısrarla.

Kahretsin, biliyorlardı.

Diğer mutfakta diğer çalışanlar pizza hamuruyla uğraşırken, ben devasa masanın üzerinde çalışmaya devam ederek soruyu görmezden geldim. “Nasıl olduğunu bilirsiniz.”

Chiara teyze işinden başını kaldırdı ve çocukken beni korkutan o güçlü bakışını attı. Sanki sadece gözleriyle bir kafatasını kıracak kadar baskı uygulayabilirmiş gibi. Bu sırada arancini yapmaya devam ediyordu... bu da durumu daha da etkileyici hale getiriyordu. “Kız kim, Con?”

Gülümsemem genişledi. “Siz ikinizden hiçbir şey kaçmıyor, ha?”

“Burası küçük bir kasaba,” dedi annem. “Ve buradaki herkesin dediğine göre, onu her yere götürmüşsün.”

Gözlerim işime sabitlenmiş, ağızımda hala gülümseme vardı. “Eh, az önce de dediğiniz gibi, burası küçük bir yer.” Artık iki kadının da işlerini bırakıp bana sorguya çekmek için bana baktığını hissediyordum.

Kase boşalana kadar çalıştım, sonra bulaşık makinesinin daha sonra halletmesi için onu lavaboya götürdüm. Eldivenlerimi çıkarıp çöp kutusuna attım.

İkisi de orada durmuş, ölümcül sessizlikleriyle ayrıntıları öğrenmeye çalışıyorlardı.

Kıkırdadım. “Restoran batarsa, ikiniz de o bakışlarınızla insanları borçlarını ödeterek kolayca kariyer yapabilirsiniz.”

“Adı ne?”

"Taormina'lı mı?"

"İyi bir aileden mi geliyor?"

"Kiliseye gidiyor mu?"

O kadar hızlı bir dizi soru yağdırdılar ki, istesem bile hepsine cevap veremezdim. "Adı Aurelia, size verebileceğim tek bilgi bu."

Annem bana bakmaya devam etti. "Umberto onun çok güzel olduğunu söylüyor."

"Oh, öyle." Masaya geri döndüm ve bu iki meraklı kişinin önünde bile gülümsememi saklayamadım.

"Senin bir kızla olduğun hakkında ilk kez duyuyoruz, Con," dedi Chiara teyze.

Kişisel hayatımı Roma'nın mahremiyetinde sürdürdüm. Taormina küçük bir yerd ve herkes herkesi tanırdı, bu yüzden özel bir hayat sürmek imkânsızdı. Bu yüzden köyde hiç kimseyle görülmedim; barda biriyle karşılaşsam bile, bu tek seferlik bir şeydi. Hayatımı gizli tuttum çünkü annemin bana yuva kurma konusunda başımın etini yemesini istemedim; ayrıca bunu ona saygımdan da yaptım.

Ama Aurelia ile... her şey bir anda oldu.

"Oğlum." Annem ses tonunu biraz değiştirdi, sesini alçaltarak, o *konuşmalardan* birinin yaklaştığını açıkça belli etti. "Artık otuzlu yaşlarındasın. Böyle ayak sürümeye devam edersen, tüm iyi kadınlar kapılacak. O zaman çocuklarını kim doğuracak?"

Onu yatıştırmak için yavaşça başımı salladım. "Evet, anne."

"Artık yerleşmenin zamanı geldi. Taormina'ya geri dönmenin zamanı. Ailene yakın olmanın. Kendi oğlunu yapmanın." Aile ve Tanrı'nın önemini hatırlatarak, önemli olan her şeyden uzaklaştığımı söyleyerek konuşmaya devam etti.

Her iki ayda bir bu konuşmayı dinlemekten bıkmıştım ama iyi bir evlat olarak dilimi tuttum. "Bunu düşüneceğim anne. Teşekkür ederim."

"Onu akşam yemeğine davet et," dedi Chiara Teyze. "Ne kadar güzel olduğunu görmek istiyoruz."

"Düşüneceğim." Sanki Aurelia'yı o ızdıraba ben maruz bırakmışım gibi.

"Yani, bu ciddi mi?" Annem, görünmez bir umut ipine tutunarak ısrar etti.

“Öyle demedim.”

“Ama düşüneneğini söyledin,” dedi Chiara teyze. “Bu da demek oluyor ki, bu mümkün.”

Kıkırdandım. “Sizler dedektif olmalısınız.” Oradan uzaklaşıp diğer odaya geçtim. Kız kardeşim Beatrice, kuzenim Antonio ile birlikte oradaydı. Çocuklarından bahsediyordu ama ben kapıdan girdiğimde sözünü yarıda kesti.

“Con.” Ağzı, anneminkini hatırlatan bir gülümsemeye dönüştü, sadece on yıllarca daha genç ve yanakları daha dolgun. Bana doğru geldi ve beni sıkıca kucakladı. “Seni buraya ne getirdi?”

“Yardım etmek istedim.” Antonio’yu selamlamadan önce onu yanağından öptüm. “Bu hafta sizi pek görmedim.”

“Kız arkadaşın olunca böyle olur genellikle...” Beatrice, tezgâhın üzerindeki büyük kaseye dönüp tuz, karabiber ve fesleğeni ölçüp hepsini kaseye atarken o bilmiş sırıtışını takındı.

Demek bütün kasaba biliyordu.

Gözlerim Antonio’ya kaydı, o da tezgâhın üzerinde pizza hamurunu açmaya devam ederken omuz silkti.

“Peki, bize ondan bahset.” Beatrice, elle ezilmiş domateslerin bulunduğu tencereyi karıştırdıktan sonra ocağa götürdü ve yavaşça kaynamaya başlasın diye kısık ateşe aldı.

Tezgâhlardan birine yaslandım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Az önce dışarıda iki sert dedektif tarafından sorguya çekildim.”

“Biz daha kötüyüz,” dedi. “Hadi itiraf et.”

“Hayatımdaki kadınlar hakkında asla konuşmam, o yüzden neden şimdi bir tanesi hakkında konuşmamı beklediğinizi anlamıyorum.”

“Hadi ama.” Kız kardeşim gözlerini devirdi. “Taormina’da *herkesin* seni göreceğini bildiğin halde hiç kimseyi ortalıkta gezdirmedin. Yani bu durum farklı ve sen de bunun farkındasın.”

Bakışlarım tekrar Antonio’ya kaydı.

O da omuzlarını silkti, başımın çaresine bakmam gerektiğini ima etti.

Buna karşı koymamam gerektiğini bilerek kız kardeşime tekrar baktım. Suçüstü yakalanmışım ve onlar her türlü bilgiyi ortaya çıkarana ve geriye hiçbir şey kalmayana kadar

"Aurelia ile birkaç gün önce tanıştım. Bundan bir şey çıkacağını beklemiyordum... ama ondan hoşlanıyorum."

Odaya geri döndüğümde, onu arka verandada şezlongda uzanmış, bir cihazda kitap okurken buldum. Parlak mavi bir bikininin altını giymişti, ama üstü yoktu, sanki göğüslerine doğrudan güneş vurmasını istiyormuş gibi.

Verandanın penceresinden ona baktım ve bu, beni sertleştirmek için yeterli oldu.

Dışarıdaki masada eski tabaklar duruyordu, sanki ben yokken kendisi için kahvaltı sipariş etmiş gibi.

Kapıyı açıp terasa çıktım, o da kapının sesine tepki verdi, güneş gözlüğü burnunun üzerindeydi. Güzel bir gündü, gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu, teras için mükemmel bir hava. "Selam." Yanındaki şezlonga oturdum.

"Selam." Güneş gözlüğünü başının arkasına taktı ve gözlerindeki parlak neşe çekiciydi. Flörtöz ve sevecen bir şekilde elini kollarımın üzerinde gezdirdi, sonra eğilip beni güzelce ve yavaşça öptü — sanki o terasta onu sikhemi istiyormuş gibi. Elini gömleğimin altına sokup göğsüme doğru kaydırды, sonra tekrar aşağı indirip kot pantolonumun önünden kaydırarak kaya gibi sert sikimin hatlarını hissetti.

Bu kadın.

Kot pantolonumun fermuarını açıp, boxerımı öne doğru çekerek sikimi serbest bıraktı. Başını eğdi, kığı havaya gururla kalktı ve sonra sikimi sanki krem sürölmüş gibi yaladı.

Elimi saçlarına gömdüm ve şezlonga yaslandım, Sicilya güneşini hissedip Akdeniz'in havasını kokladım. Sikim onun sıcak ağızıyla sarıldı ve sonra boğazına gömüldü.

Onu kucağıma alıp göğüslerini yüzüme dayamak istedim, ama verandada sikimin emilmesi de hoştu. Başımı koluma dayayıp uzandım ve sadece tadını çıkardım, nefesimin

titrediğini hissettim, vücudumdaki her kasın gerildiğini hissettim çünkü o en iyi oral seksi yapıyordu.

Ama sonra ne kadar ıslak ve ne kadar dar olduğunu merak ettim.

Boynunu kavradım ve onu geri çektim, sikim onun güzel dudaklarından çıktığında karnıma çarptı. Onu kendime doğru çektim, onu kucağımda, kıcını ellerimde istediğimi söyledim.

Üstüme çıktı, sikimi girişine yöneltti ve sonra aşağı kaydı... güzel ve yavaşça.

Onu yukarı aşağı yönlendirmeden önce ellerimle kalçalarını sıktım, ıslaklığının beni defalarca kapladığını hissettim, sessiz olmaya elimden geldiğince uğraştım çünkü terası komşularımdan ayıran duvarlar taştan değil fayans yapılıydı.

Güzel göğüsleri yüzümdeyken, benim aletim üzerinde zıplamasını izledim, beni sikerken sessiz kalmaya çalışmasını izledim, sırf onu görmekle bile kaya gibi sertleşen bu aletin her santimini zevkle tadarken.

Sonunda yatağa geçtik, dışarıda sikiş sesimiz çok gürültülü olmuştu ve ben onu yatağın ucunda aldım, sonra çılgınca bitirdik, birbirimize sarılıp inleyip nefes nefese kaldık, tamamen çaresizce sikişiyorduk.

Sonra birlikte yatağa uzandık, açık veranda kapısından yatağa kadar bir giysi izi vardı, güneş ışığı içeri girip yatak odasının karşısındaki koridora ulaşıyordu.

Bana nerede olduğumu sormadı. Gözleri ağır görünüyordu, sanki o kadar rahatlamıştı ki uykuya dalabilirmiş gibi. Az önce yaptığımız egzersizden dolayı makyajı çoktan akmıştı.

"Öğle yemeğine hazır mısınız?"

Gözlerini açıp bana baktı, vücudundaki ter çoktan kurumuş. Klima havasından üşümüş gibi meme uçları sertleşmişti. "Ne yemek istersin?"

"Pizza."

"Ooh, pizzayı çok severim."

Onu ana yoldan uzakta bulunan ünlü bir pizza mekanı olan La Napoletana'ya götürdüm. Açık hava terası beyaz masa ve sandalyelerle doluydu. Restoranı aile dostlarımız işletiyordu, bu yüzden elbette bu durum anneme ve teyzeme ulaşacaktı.

Sanki umurumda mıydı?

Humberto masaya geldi ve beni sıcak bir şekilde karşıladı. "Teyzen şehre döndüğünü söyledi."

"Birkaç gün daha burada kalacağım," dedim. "Humberto, bu..."

"Aurelia." Ona dikkatini verirken yüzünde geniş bir gülümseme vardı, elini sanki tokalaşır gibi tuttu ama sadece tuttu, dedektiflere tüm ayrıntıları tekrarlayabilmek için güzel yüzüne baktı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de," dedi Aurelia, biraz garip bir gülümsemeyle.

Humberto bana döndü ve Aurelia'nın gözü önünde bana göz kırptı.

Çok kurnazca.

Hafif sohbetimizi bitirdik ve pizzalarımızı sipariş ettim. Humberto ayrılıp masada sadece ikimiz kaldığımızda, üzerimize bir ağırlık çöktü.

Bana baktı ama sorguya çekmedi. Tanıdığım bazı insanlar gibi yılan gibi saldırmadı.

"Bu sabah ailemle birlikteydim." Merak etmemesi için konuyu önceden açmaya karar verdim. "Bizi birlikte görenlerden senin hakkında haber almışlar. Dolayısıyla doğal olarak merak ettiler." Merak etmek bile doğru kelime değildi. Chiara teyzemin mutfağın ortasında benden bilgi almak için benimle kavga edeceğini sanmıştım.

"Nasıl olduğunu bilirim. Annem hayatta olsaydı, bu küçük sikiş tatilinin tüm ayrıntılarını öğrenmek isterdi."

Sırıttım. "Sikiş tatili mi?"

"Evet." Hiç pişmanlık duymadan söyledi.

Ve bu hoşuma gitti. "Bunu arkadaşlarına anlattın mı?"

"Hayır." İyi ruh hali, dışına minik bir delik açılmış bir balon gibi yavaşça sönmeye başladı. "Onlara Enzo'dan bile bahsetmedim. Henüz bu konuyu açmak istemiyordum. '*Sana demiştim*' laflarını duymaya, acımalarını hissetmeye ya da bundan sonra nerede yaşayacağım gibi saçmalıkları konuşmaya hazır değilim."

Bu konuyu açtığım için kendimi aptal gibi hissettim. “Eh, bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi seks tatili.” Konuşmayı tekrar neşeli hale getirmek için bir şey söyledim. Onu geleceğe ya da geçmişe değil, şu ana geri getirmek için. Daha önce kimseyle böyle bir şey yapmamıştım. Aşk kaçamaklarım ve kısa süreli ilişkilerim olmuştu, ama bunun gibi bir şey olmamıştı.

İşe yaradı, çünkü gözlerine yavaşça ışık geri döndü. “Ben de. Şey, bu şimdiye kadar yaşadığım *tek* seks tatili, ama bir daha yaşarsam, eminim bu tatilin yanında sönük kalır.” Gazoz kutusunu alıp bir yudum içti. “Umarım vaktini çok fazla almıyorumdur. Aileni görmeye geldiğini biliyorum ve buna engel olmak istemem.”

“Almıyorsun. Dürüst olmak gerekirse, ben sadece onları görmeye gelmedim.”

“O zaman başka ne için buradasın?” Kız, sodasından bir yudum daha aldı.

Bana ne iş yaptığımı sorduğunda, kasıtlı olarak belirsiz cevap verdim. Bu kadar hassas bir konuyu bir yabancıyla, bir daha asla görmeyeceğim bir kadınla paylaşmak istemedim. Ama üzerinden günler geçmişti ve o hâlâ buradaydı. “İş.”

“Oh.” Sessizleştğinde, mesleğimin ciddi bir şey olduğunu düşündüğünü belli etti. Muhtemelen bazı noktaları birleştirmişti; gücüm ve servetim, bu konuda çok az şey söylemiş olmam. Daha fazlasını bilmek istemediği ya da paylaşmak istemediğini bildiği için fazla kurcalamadı.

“Bu akşam halletmem gereken bir iş var. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum.” Onu öğle yemeğine çıkarmamın sebebi buydu, çünkü akşamları müsait olmayacaktım. Bütün gün ortada olmayacağım halde onu odama davet etmek istemedim.

“Sorun değil.” Hâlâ sormadı. “Oda servisi menüsü oldukça muhteşem görünüyor, o yüzden ben gayet iyi olacağım.” Sözlerine biraz neşe katmaya çalıştı, ama başarısız oldu. Gergin olduğu belliydi, ama nedeni belli değildi.

Beni onu yalnız bıraktığım için suçlu hissettirmek istemediği için mi?

Yoksa korktuğu için mi?

Bölüm 10

CONSTANTINE

Kıyı şeridini saran hareketli şehre vardım, sokaklarda ilerleyerek, muhteşem yüksekliğindeki demir kapıların ardında güvenli bir şekilde yer alan geniş bir mülk olan Villa de la Sirenuse'ye ulaştım.

Güvenlik görevlileri, fiziksel varlık yerine kamera görüntülerine güvenerek, sokaktaki kimsenin göremeyeceği bir yerde kalmıştı. Yüzümü ve arabamı taradıklarında, kapılar açıldı ve içeri girmeme izin verildi.

Bahçeler, bakımlı çimler ve palmiye ağaçlarıyla doluydu. Ortadaki çeşme, bulutsuz bu gecede ay ışığını yansıtan su damlalarıyla yüksekte duruyordu. Döner kavşağa girdiğimde, orada çok sayıda araba olduğunu gördüm.

Ön kapıya vardım, güvenlik görevlileri tarafından üstüm arandı ve eve adımımı attığım anda, bir tür kargaşanın içinde erkeklerin tezahürat seslerini duydum.

Muhtemelen kumar oynuyorlardı.

Oturma odasına götürüldüm; geniş halının üzerinde bir masa denizi vardı, tavandan sarkan avizenin hemen altında dumanlar dolanıyordu. Tüm masalar sigara içen, içki içen ve kumar oynayan erkeklerle doluydu, ortada nakit yığınları vardı.

Ağzının köşesinde bir puroyla duran, ince çizgili takım elbiseli Alfonso'ya yaklaştım. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, bakışlarında bir gülümseme belirdi ve elimi sıkarak beni kucakladı. "Giriş ücreti yirmi. Var mısın?"

"Kart oyunlarını sevmediğimi biliyorsun." "Sadece Rus ruleti..."

Gençken, arkadaşlarla oturup namluya tek bir mermi koyardık. Altı kişiydik, yani birimiz vurulmaya mahkumdu, diğerleri ise yara almadan kurtulacaktı. Sırayla namlunun ucunu kolumuza dayayıp tetiği çekerdik.

Oyunda kurşun yemeden ne kadar uzun süre dayanırsan, ödülün o kadar büyük pay alırdın. Ben her zaman oldukça ileri giderdim ama kurşunun intikamını hiç tatmadım. "Tommaso buralarda mı?"

"Az önce bir toplantısı vardı." Başını salladı ve koridordan geçip farklı odalardan geçtikten sonra oturma odasında durduk. Sıcak bir hafta olduğu için şömine soğuktu ama Tommaso bu odayı toplantılar için sık sık kullanıyormuş gibi puro kokuyordu. "Ona geldiğini söyleyeceğim. Sana bir içki ikram etmek isterdim ama en son biri Tommaso'nun barına dokunduğunda vuruldu." Gülümsedi ve sonra diğer odaya kayboldu.

Bardan kendime bir içki aldım, birkaç büyük buz küpüyle sert bir içki hazırladım. Duvardaki resimleri hayranlıkla inceledim ve odanın zenginliğini gözden geçirdim. Cosa Nostra, 1800'lerin ortalarından beri Sicilya'nın bu bölgesindeydi ve kendi sanat ve tarih koleksiyonlarını oluşturmuşlardı.

Tommaso Sirenuse diğer odadan çıktı; benden on beş yaş büyüktü, Sicilya şarabını biraz fazla sevdiği için tişörtü karnında gergin duruyordu. Cildi yağlı bir dokuya sahipti; İtalyan etleri ağırlıklı beslenmenin gözeneklerine sızmasının bir sonucu. Ellerini ceplerine sokarak odaya süzüldü. "Constantine, tam da görmek istediğim adam." Bana doğru geldi, ben de elimi uzattım.

"Eminim." Koltuğunun karşısındaki kanepeye oturdum.

O da oturdu ve ardından, nereye giderse gitsin onu takip eden iki adamdan birine baktı; bunlar, evindeyken bile yanında bulunan kişisel korumalarıydı. "Bana sert bir içki hazırla."

İkisi birbirlerine baktılar, sanki bunun iş tanımlarına girmediğini kabul etmişler gibi, ama içlerinden biri harekete geçti ve bir içki hazırladı.

Tommaso, kendime içki doldurduğum için beni azarlamadı.

İçki, önündeki bardak altlığına konduğunda, Tommaso onları gönderdi. "Gidebilirsiniz."

Yine birbirlerine baktılar, onun yanından ayrılmamaları gerektiğini biliyorlardı.

"Gidin dedim."

Korkmuş kediler gibi, aceleyle uzaklaştılar.

Tommaso ellerini birleştirip oturdu, içkisine dokunmadı. "Ailen nasıl?"

"İyiler. Seninkiler?"

"Elena kilo vermem gerektiğini söylüyor." Bardağı eline alıp bir yudum içti. "Ben de bir metres edindim."

"Çok diplomatik."

"Eh, o pek umursamıyor gibi görünüyor."

"Çünkü umursamaması için para alıyor. Ve eminim Elena sadece senin mümkün olduğunca uzun yaşamanı istiyordur."

Bir yudum daha almadan önce bana sinirli bir bakış attı. "Sen hep onun tarafını tutuyorsun."

"Haklı olduğunda tarafını tutarım, ki o da her zaman haklı gibi görünüyor." Bana öfkeyle baktı.

Gülümsedim. "İşler nasıl gidiyor?"

"Her zamanki gibi. Bu yıl jübile yılı olduğu için çok fazla engel var. Feribotlarla mal taşımak zorlaştı. Buraya akın eden ve işimize karışan turistlerden bahsetmiyorum bile. Genelde Taormina'da kalırlar ama çoğu buraya akın etti."

"Başarırsın."

"Bütün ülke parmaklarının ucunda dururken senin için söylemesi kolay."

"O kadar kolay değil. Bu hafta tatile çıkmak bana kesinlikle başıma bela olacak."

"Roma'da neler oluyor?"

"Karaborsaya düşen organlar, Papa Zephyrinus'a göre uymam gereken ateşkes anlaşması, bu arada diğer tüm sorunların toplamından daha fazla canımı sıkan grafiti sorunu ve sonra da diğer her şey. Başkan Barsetti'nin kendi gündemi var ve bu her zaman benimkiyle örtüşmüyor."

O başını salladı. "Yani ateşkesi sürdüreceksin?"

Bardağı mı aldım ve uzun bir yudum içtim, alkolün yakıcı etkisiyle içimdeki öfkeyi silip atmam gerekiyordu. "Durum biraz karmaşık."

"Biliyorum."

"Buna zorlandığımı hissettim. Kendimden başka herkesi düşünmek zorundaydım. Ama şimdi... Bilmiyorum."

"Ama eğer ihlal edersen, sözünü tutmamış olursun."

“Aynen öyle,” dedim. “Ama yaşlandıkça, umursamıyorum.”

Anlıyormuş gibi başını salladı, ama açıkçası kimse anlamıyordu. “Eğer o zaman gelirse, Cosa Nostra’nın arkanda olacağını biliyorsun, Constantine. Ve bu sadece Roma Cumhuriyeti İmparatoru Constantine olduğun için değil, her zaman bizden biri olacağın için.”

Bölüm 11

AURELIA

Saat kaçtı emin değildim, ama o odaya geri döndüğünde gece yarısıydı. Kapıyı sessizce açtı, içeri girerken halı ve parke zemin üzerinde adımlarını hafif tuttu. Diğer odadaki banyodan uzaktan duş sesini duydum. Sessizdi, bir çeşmenin damlaması gibiydi ve tekrar uykuya dalmam için beni yeterince sakinleştirmeliydi.

Ama şimdi, tamamen uyanmıştım.

Otel odamdan çıkıp onun odasına gelmişim ve geldiğim anda onu biraz daha iyi tanımıştım. Komodinın üzerindeki telefonuma uzandım, ekrana dokundum ve saatin sabah beşine yakın olduğunu gördüm.

Bütün gece ortada yoktu.

Telefonu yerine koydum ve gözlerim uykulu halde öylece uzandım, içimde bir korku hissettim çünkü bütün gece dışarıda olmasının sadece iki açıklaması vardı. Ya başka biriyle birlikteydi, ki bu kadar çok seviştığımız için bundan hiç şüphem yoktu. Ya da... daha önce bahsettiği o özel güvenlik işini yapıyordu.

Cosa Nostra'nın 1800'lerin ortalarından beri burada olduğu herkesin malumuydu. Bugün hâlâ Sicilya'nın batı yakasında faaliyetlerdi. Dikkat çekmemeye ve kendi hallerinde kalmaya özen gösteriyorlardı, bu yüzden genel halk arasında bir sorun teşkil etmiyorlardı—tabii onlara bulaşmazsanız.

Bu çok büyük bir tesadüftü.

Constantine'in üye olup olmadığını merak ederdim, ama Roma'da yaşıyorsa bu mantıklı gelmiyordu. Bu tam olarak evden çalışılan bir iş değildi. Ama bir şekilde bağlantılı olabilirdi ve bu korkutucuydu ... ve biraz da heyecan vericiydi.

Birkaç dakika sonra Constantine banyodan çıktı ve yatağa geldi. Perdenin iki

birleştiği k aralıktan sönük bir ışık sızıyordu ve bu noktada tekrar uykuya dalabileceğimden emin değildim.

Komodinden bir yudum su içti, sonra yanımdaki çarşafların arasına girdi. İlk geldiğinde yaptığı gibi sessiz olmaya çalışmadı — sanki uyanık olduğumu biliyormuş gibi. Yatağın ortasına doğru kaydđ, iri kolunu bana doladı ve beni göbeğine doğru çekti, çenesini indirip açıkta kalan omzuma bir öpücük kondurdu.

Bu adama karşı temkinli olmam gerekirdi, ama beni öyle kavradığı anda, lanet olası bir iradesiz haline geldim. Sanki o ısı, ben de tereyağıymışım gibi ona eridim. Onun kollarında, sıradan, dürüst erkek arkadaşımın kollarında olduğumdan daha güvende hissettim. Akşam için planlarını bana söylemeden önceki kadar takıntılıydım.

Çarşafın altından tişrtm yukarı çekerek, k tangamla kaplı kıımı ortaya çıkardı. Kocaman eli, kalçalarımın birini sıktıktan sonra, kalçalarını bana doğru bastırarak kocaman sikini kıımın arasına soktu.

Uzun gecesinden sonra yorgun olması gerekirdi, ama penisi o kadar sertti ki, sanki hayatının en iyi uykusunu uyumuş gibiydi. Döndü ve yastıklarından birini aldı, sonra onu önüme koydu ve beni nazikçe üzerine yuvarladı, yastığı kalçalarımın altına yerleştirip beni karnımın üstüne çevirdi.

Belim kavis yaptı ve omzumun üzerinden ona baktığımda, tangamı uyluklarımdan aşağı çekiyordu bile. Penisinin başını ıslattđ, sonra üzerime ıktđ ve niyetinden neredeyse hiç haberim olmadan sıkı girişimin içine kaydđ. Nazikçe itti, sonunda girişimi geçti, sonra geri kalanını da içeri soktu ve tamamen içime girdiğinde sessiz bir inilti çıkardı.

Ağırlığı beni yastığa bastđrdđ, klitorisim ipeksi pamuğa değdi ve içime girmeye başladığında tam doğru noktaya geldi, cinsel organıma uygulanan basınç ve sürtünme beni hemen inlemeye yetecek kadar güçlüydü.

Beni sabit bir tempoda aldı, diğer zamanlarda yaptığı gibi sertçe ivelemedi, ama zirveye ulaşmak için acele etmekten ziyade zevk almaya yönelik bir hızda. Hayatımda hiç bu şekilde alınmamıştım, bu yüzden onun büyük penisinin doluluğuna zar zor dayanabiliyordum, klitorisime uygulanan

klitorisime uygulanan uyarımı zar zor kaldırabiliyordum. Bu, boşalmak istemediğim nadir anlardan biriydi, sadece patlama vücudumu tuhaf ve kontrol edilemez şekillerde sarsmadan önce bu beklentiyi olabildiğince uzun süre sürdürmek istiyordum.

"Siktir," dedi kulağımın üstünden. "Bu amcık kokainden daha iyi geliyor." Daha sert itmeye başladı, içimde çıkmaz bir yol hissetmesine rağmen bana tüm uzunluğunu veriyordu, boşalmadan önce hepsini almamı istiyordu.

Acıdı, ama lanet olsun, çok iyi hissettiriyordu. "Evet . . ." Bu beni sert bir şekilde boşalttı ve gözlerime anında yaşlar doldu. "İçime boşal," dedim nefes nefese, daha da büyük bir coşkuya ulaşmak isteyerek. "Lütfen."

"*Siktir*," dedi aceleyle, bitirirken bana sertçe vurarak, ritmiyle yatağı zıplatıyordu. Sonra durdu, bana tüm uzunluğunu verdi ve hepsini aldığımında acıdan yüzümü buruşturmamı görmezden geldi.

Üstümde nefes alıyordu, nefesleri derin ve yavaştı, elleri yumruk haline gelmiş, vücudunu benimkinin üzerinde tutuyordu. Yumuşamaya başladığında içimden çıktı ve yastığa uzandı. Gözlerini kapatmadan önce kıcımlı kavradı ve bir şaplak attı, sanki tüm gücü tükenmiş gibi hemen uykuya daldı.

Perdelerin arasındaki aralığa baktım ve ışığın değiştiğini gördüm; güneş gökyüzünde yükseldikçe ışık daha parlak hale geliyordu. Ona döndüm ve saniyeler içinde uykuya daldığını gördüm; rahatladığında normalde sert olan ifadesi biraz yumuşamıştı.

İçimdeki menisinin ağırlığıyla, dönüp hemen uykuya daldım; ben sadece orada yatarken o geri kalanını hallettiği için nedense bitkin hissediyordum.

Yarın son günümdü.

Sonra gerçek hayata dönmek zorundaydım. Yerime gelecek olan kadın ve iki çocuğu taşınabilsin diye dairemdeki her şeyi boşaltmam gerekiyordu. Kocasını onu kapı dışarı etmiş olabileceğinden, kadının çoktan oraya taşınmış olabileceğinden şüpheleniyordum. Artık Enzo'nun ona bakması gerekiyordu, çünkü o da bu işin içinde dizlerine kadar batmıştı.

Ya da "toplarına kadar" demeliyim.

Altı ay önceden rezervasyon yapmış müşterilerle işlerim zaten sıraya girmişti. Hafta sonları düğünler, özel etkinlikler, nişan fotoğrafları, her türlü iş. Yeterince müşterim ve yeterince güçlü bir markam vardı, bir de ağızdan ağıza pazarlama sayesinde, tek başıma bir daire tutabilecek durumdaydım, ama Enzo ile paylaştığım daireyi tutacak kadar değil. O, tam donanımlı bir mutfak ve geniş bir oturma odası olan üç yatak odalı bir daireydi, Roma gibi bir yer için bir konaktı. Şehir merkezinin dışına taşınmam gerekecekti, bu da her iş için gidip gelmem gerektiği anlamına geliyordu. Genelde her yere yürüyerek giderdim, ama artık bir motosiklet almam gerekecekti çünkü araba çok pahalıydı ve o tür yollarda sürmesi çok zordu.

Tüm bunları düşünmek istemiyordum ama mecburdum. Bunu daha önce yapmalıydım, çünkü şimdi eşyalarımı topladığımda, yeni bir yer bulana kadar bir arkadaşımda kalmak ya da ucuz bir motelde oda tutmak zorunda kalacaktım.

Ama siktir et, ben bu sikik tatilin tadını çıkarmayı tercih ederdim.

Constantine beni, ana caddeden merdivenleri inince çıkan, meyveli içecekler ve kokteyllerden oluşan zengin menüsüyle özel bir yer olan Daiquiri adlı bir açık hava barına götürdü. Açık hava terasının üstünde bir dizi ışık vardı, çakıllı terasta renkli sandalyeler duruyordu.

İçeceklerimizi getirdiler, ona bir kadeh şarap, bana da bir piña colada, çünkü neden olmasın ki? Ayrıca bir kase patates cipsi, üstüne rendelenmiş pancar konmuş patates köftesi mezesinden iki tabak ve taze ragu soslu taze ekmek getirdiler. O kadar çok yemek verdiler ki, aşırıya kaçarsan akşam yemeği için iştahını kolayca kaçırabilirdin.

O kadar yakışıklı ve o kadar çekiciydi ki, koltuğunda rahatça oturmuş, koyu gri yakalı gömleğiyle, kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, ön kollarındaki dövmeleri ortaya çıkmış halde bana bakıyordu. Herkesin tırmanmak isteyeceği bir ağaç gibiydi, tam bir dev gibi bir adamdı.

O kadar seksi ki, dün gece ne yaptığı umurumda bile değildi. İnsanları öldürmüş, uyuşturucu satmış, ne olursa olsun. Sicilya'nın en tehlikeli adamı bile olsa, yine de umurumda değildi. Çünkü Tanrım... şuna bir bakın.

Odaklanmış bakışları benimkilerdeydi, özgüveni bakışlarımı mermilerle delip geçiyordu. "Ne düşünüyorsun?"

Senin çok tehlikeli olduğunu ve umurumda olmadığını. "Senin çok seksi olduğunu," dedim iç çekerek, çünkü ona bakmak acı vericiydi. Bu doğrudu, en azından yarısı.

Ağzının köşelerinde hafif bir gülümseme belirdi. Şarap kadehini eline alıp bir yudum aldı.

"Ve sen harika bir tur rehberisin." Buzlu piña colada bardağını aldım ve yeniden kullanılabilir metal pipetten bir yudum içtim, sonra bardağı bardak altlığına geri koydum. "Hayatımın en kötü haftası olması gereken bu hafta, en iyisine dönüştü. Seninle karşılaştığımızda tam da dibe vurmuştum."

Her zamanki gibi, ben konuşurken tüm dikkatini bana verdi. Sanki ağızımdan çıkan her kelime önemliymiş gibi. Sanki beni son derece büyüleyici buluyormuş gibi.

"Kendimi tamamen kaybetmişim... ama onu yeniden buldum." Saçmalıklara tahammül etmeyen kadını buldum. Bana hak ettiğimi vermeyen bir erkeğe katlanmayacak olan kadını—onu hala seviyor olsam bile. "Bu, eşyalarımı toplayıp hayatıma devam etmemi kolaylaştırıyor." Öğrendiğim her şeyi bir sonraki ilişkiye taşımak için... tabii yeniden bir ilişkiye hazır olduğumda.

Hayatında pek çok kalbi kırdığını hayal ettim. Ben de bunun daha fazlası olmasını bekleyen ve umut eden türden bir kadın olabilirdim ve o da bu ilişkinin bir son tarihi olduğunu açıklamak gibi acı verici bir görevle karşı karşıya kalırdı. Onun beni birkaç gün ya da bir hafta içinde bir sonraki kaçamağıyla değiştireceğini hayal etmenin beni rahatsız etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum — ya da evde, geçici bir ilişkiyle yetinmekten mutlu olan bir dizi düzenli sevgilisi olduğunu.

Ama bunu kabul ettim. "Bu haftayı benimle geçirdiğin için teşekkürler."

Hiçbir şey söylemedi, dirseklerini kolçaklara dayadı, ellerini birleştirip parmaklarını birbirine geçirdi.

"Normalde bu durumu nasıl idare edersin? Bilirsin... ayrılma zamanı geldiğinde."

Sert bakışını sürdürdü, gözleri hafifçe bir o yana bir bu yana kayıyordu, sanki tam olarak anlamadığı bir şey söylemişim gibi.

“Sanırım her zaman bunu pek iyi karşılamıyorlar.” Constantine ile daha fazlasını yaşayabileceğime dair hiçbir şans olmadığını biliyordum. Bunu açıkça belirtmiş olduğu için değil, ama hadi ama, onun gibi bir adam asla yerleşmezdi. Sadece o alet için minnettar olup, gidip onu başkasına vermesine izin vermek gerekiyordu. Kaybın yasını tutmaktansa anın tadını çıkarmak... ya da o farklı hissetseydi ne olabileceğini merak etmek. Belki de kalbim kırılmamış olsaydı, bir ilişkiden yeni çıkmış ve başka bir ilişkiye girme isteğimi tamamen kaybetmiş olmasaydım, bunu bu kadar iyi karşılamazdım. Ona hiç de o şekilde bakmıyordum, ama sanırım o bir teselli ilişkisiydi.

Onun güçlü sessizliği bir süre devam etti. “Niyetimi baştan açıkça belirtirim. Bir şey olmadan önce onlara tam olarak ne olacağını söylerim. Hiç sorun yaşamadım.”

“Oh.” Aklım, kafamda sakladığım anıları taradı, ama bana bu tür bir şey söylediği bir anı hatırlayamadım. Bunun ne olduğunu hiç belirlemedik. Tatilimiz bittiğinde bunun sona ereceğini hiç teyit etmedik. “Şey, hiç sorun yaşamadığın için şanslısın, çünkü sandığın kadar açık değilsin,” dedim gülerek, çatışmacı değil, şakacı bir tonla konuşmak istedim. “Ama merak etme, aynı frekanstayız.”

Söylediklerime gözlerini hafifçe kısarak, hâlâ anlamamış gibi davrandı. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, zekâsını ve esprili tavrını o kadar çok görüyordum ve ilk kez gerçekten çok farklı frekanslarda olduğumuzu hissettim.

"Bana bunların hiçbirini söylemedin," diye açıkladım.

Onun o meşhur bakışını görebiliyordum; beyaz, ateşli ve yakıcıydı, sanki bir sığır gibi bedenime damga vuruyordu. Bana baktığı yoğunluğa bakılırsa, neredeyse kızgın görünüyordu; sanki sevgilisi değil de düşmanımıymışım gibi. Sözlerim kırıcı ya da sapkın olmak için söylenmemişti, ama o öyle algılamış gibiydi. “Söylemediğimi biliyorum.”

Daha fazlasını bekledim. Hatasını fark etmesini, ne demek istediğini açıklamasını bekledim, ama sessizlik devam edince, hiçbir şeyin gelmeyeceğini anladım. Ve sonra anlama, gökten gelen bir şimşek gibi beni vurdu. Önce şok oldu, sonra çarpışmadan alevler çıktı ve bedenimi yaktı. Yutkundum ve kendi tükürüğüm bir bowling topu gibi geldi.

“Bunu daha önce hiç yapmadım. Taormina’da bir kadınla bir hafta geçirmedim. Hiçbir kadını eşyalarını toplayıp benimle bir otel odasını paylaşmaya davet etmedim. Evdeyken, ilişkilerim kısa ve çıkar amaçlıdır. Ayrıca kadınlarla korunmasız seks de yapmam.”

O kadar şaşkındım ki yüzümü zar zor hissedebiliyordum. Nefes almak için göğsümün yükselmesini zar zor hissedebiliyordum. Şok, tüm uzuvlarımı sertleştirdi ve hareket etmemi imkansız hale getirdi. Geçici felç.

“Seni istiyorum—ve bu konuda çok net oldum.”

Yutkundum, bakışlarının gücüne kapılmış, vücudumdaki tüm hissi kaybetmiştim.

“Ben oyun oynamam. Ve oyun oynayan bir kadın istemem.” Sesini yükseltmedi, tonunu da kalınlaştırmadı. Ama konuşma şekli... ona hiç benzemiyordu. Hemen gülümsemeyi ve bulutlarımın arasına güneş ışığı getirmeyi seven adama hiç benzemiyordu. “Sen oyun oynuyor musun, Aurelia?”

Bu, tanıdığım Constantine değildi. Osteria RossoDiVino’da akşam yemeğindeyken, bu versiyonunun kısa bir görüntüsünü görmüştüm; yüzeyin altında var olan, incelikle ölümcül, incelikle sinister adamın. “Hayır.”

"O zaman benden ne istediğini söyle."

Bu adam tarafından köşeye sıkıştırılmışım, sohbet neşeli bir havadan boğucu bir havaya dönmüştü. Etrafımızdaki herkes masalarında içkileri ve mezeleriyle keyifli vakit geçiriyordu, masamızda yanan ateşi fark etmiyorlardı.

Ne cevap vermem gerektiğini bilmiyordum. Dürüst mü olmalıyım... yoksa fazla mı dürüst... yoksa tam sınırdan mı kalmalıyım, bilmiyordum. "Önce sen başla..."

"Oyun oynama."

"Oyun oynamıyorum..."

"O zaman benden ne istediğini söyle. Bu gerçekten unutmaya hazır olduğun anlamsız bir seks tatili mi? Yoksa daha fazlası mı?" Gözlerini kırpmadan bana bakıyordu, gözleri sanki mikroskopmuş gibi beni inceliyor, analiz ediyordu. "Çünkü sen kendin oldukça kalıcı hissediyorken, bunun geçici olduğunu söylemenden bıktım."

Tanrım.

Masaya doğru yaklaştı, kollarını masanın üzerine koydu ve gözlerini bana daha da yaklaştırdı.

"Ben... ben bunun geçici bir şey olduğunu sanmıştım..." *"Soruma cevap ver."*

"Cevap verirdim, ama beni sürekli kesiyorsun."

Ciddi kalmaya çalıştı ama dudaklarında yavaşça bir sırıtış belirdi.

"Ben düşünüyordum bunun rahat gündelik Ben düşünüyordum yarından "Yarın ötesini "Neden?"

"Kendine bir baksana," dedim inanamayan bir sesle. "Senin gibi erkekler ortalıkta kalmaz."

"Benim gibi erkekler mi?" Başını eğdi, kaşlarını çatı. "Bu ne demek?"

"İnanılmaz derecede yakışıklı. Zengin. Zeki. Bir kızla yuva kurmak için son dakikaya kadar beklersin, genellikle kırklı yaşlarında, sonra da yirmi beş yaşında biriyle evlenirsin. Tatil bittikten sonra birbirimizi görmeyeceğimizi varsaymıştım. Başka bir şey varsaymak küstahlık olur."

O sırıtış daha da derinleşti. "Şimdi bana ne istediğini söyleyeceğin kısım bu. Yoksa tekrar sormam mı gerekiyor?"

"Tabii ki seni istiyorum, Constantine." Tabii ki bunun devam etmesini istiyordum, ama bu adam kalbimi göğsümden söküp çıkarabilir ve beni anında öldürebilirdi—hem fiziksel hem de duygusal olarak. "Ama gerçek şu ki, bir ilişkiden yeni çıktım ve muhtemelen önce yaralarımı sarmam gerekiyor. Bu hafta yaptığım tek şey... acının yokmuş gibi davranmak."

O sert bakışlarıyla bana baktı.

"Ama evet, seni görmeye devam etmek istiyorum."

Bu, onun istediği cevapmış gibi görünüyordu, çünkü sandalyesine yaslandı. "Roma'ya döndüğümüzde benimle kalabilirsin."

"Ne demek, seninle kalmak?"

"Eski dairenden taşınman gerekiyor, değil mi?" "Evet."

"Yeni bir yer bulana kadar benimle kal."

Bu adam gerçek olamayacak kadar iyiydi. Bir şeyi gözden geçiriyor olmalıydım. Hem de tam da burnumun dibinde olan bir şeyi. "Bana neyi

bana söylemediğın ne var?"

Bu soruya gözlerini kısarak baktı. "Ne demek istiyorsun, tatlım?"

"Derler ki, bir şey gerçek olamayacak kadar iyi ise, muhtemelen öyledir. Bunun sona ereceğini bilmek, hiçbir şeyi fazla kafama takmamamı kolaylaştırıyordu, ama şimdi her şeyi sorgulamak zorundayım. Çünkü sen bu kadar mükemmel olamazsın. Bu kadar kolay olamaz." Olamaz işte. "Peki, neyi gözden kaçırıyorum?"

Cevabı bulmadan önce soruyu uzun süre düşündü. "Sen akıllı bir kadınsın. Her şeyi bir araya getirdiğini anlayabiliyorum."

İşinden bahsettiğini biliyordum.

"Tehlikeli ve şiddet içeren bir iş yapıyorum. Yapılabilecek en tehlikeli iş. Sana asla bir şey olmasına izin vermem, ama sana yalan söylemeyeceğim. Benimle birlikte olmak seni tehlikeye atar. İşin püf noktası bu."

Aklımda ağır bir yük olarak duran soruları sormak için bir fırsatım vardı, ama dilim kıpırdamıyordu. Onun suç işlerine bulaştığından şüpheleniyordum, ama bu konuyu nasıl açacağımı bilmiyordum.

"Bu riske değmezsem anlarım." Sanki az önce omuzlarıma bir dağ kadar stres yüklememiş gibi, bardağını alıp bir yudum içti.

"Sen... Cosa Nostra'da mısın?"

"Hayır. Ama çok iyi tanıyorum." Bunu pişmanlık duymadan, gerçeğin bir kısmını saklamadan ya da lafı dolandırmadan söyledi. "Acele etme. Bir düşün."

"Bu işin içindeyken başka ilişkilerin oldu mu?"

"Hayır."

"Çünkü çok mu korkuyorlardı?"

Gözleri benimkilerle ileri geri gidip geldi. "Çünkü kimseyi bir geceden fazla istemedim. Hayatımın son dokuz yılı tek gecelik ilişkiler, flörtler, geçici ilişkiler ve fahişelerle doluydu."

"Fahişeler." Bu kelimeyi tekrarlardım çünkü onun bunu söylediğine inanamıyordum.

“Evet,” dedi sanki bir soruya cevap veriyormuş gibi.

“Senin gibi bir erkeğin fahişeye ne ihtiyacı var ki?”

Omuz silktili. “Bazen öyle daha kolay oluyor. Ne istediğini söylersin. İstediyin şekilde boşalırın. İşlem tamam.”

Bunu bana açıkça söylediğine inanamıyordum. “Hayal kırıklığına uğramış görünüyorsun.”

“Ben... ben bunu beklemiyordum.”

“Olayları güzelleştirmeyi sevmem. Doğrudan konuya girmek isterim. Eğer bununla bir sorunun varsa, bu yolda daha fazla ilerlemeden önce sana söylemem daha iyi olur. İstersen gidebilirsin. Bir kadının kalması için asla yalan söylemem.”

Onun dürüstlüğü beni şaşırttı. Öyle ki ne diyeceğimi bilemedim. “Bunu bana söylemene *gerek* yoktu. Fahişelerle yattın mı diye sormadım. Yani yalan söylememiş olurdun.”

“Doğrudan değil, ama söylemeyerek,” dedi. “Onu da yapmam.”

Tüm bunlar beni hâlâ biraz tedirgin ediyordu.

“Sana doğruyu söyleyen bir erkekle mi olmak istersin? Yoksa yalan söyleyen, gerçeği saklayan, zamanını boşa harcayan bir erkekle mi? Bunun cevabını bildiğimi sanıyordum, ama belki de bilmiyorum.”

“Üzgünüm, beni hazırlıksız yakaladın. Bende kalmamı teklif ettin, sonra da fahişelerle yatan bir suçlu olduğunu söyledin. Birkaç dakika içinde sindirmek için çok fazla şey.”

O sırtıttı. “Kendimi suçlu olarak tanımlamam.”

“İnsanları öldürüyorsun, değil mi?” Muhtemelen bu konuşmayı küçük bir barın açık terasında yapmamalıydık, ama bir kez başladı mı, akıp gitti.

“Senin gibi insanlara zarar veren adamları öldürüyorum.” “Benim gibi insanlar mı?”

“Masum insanları. Dışarıda, kâr peşindeyken iyi ile kötüyü ayırt etmeyen adamlar var. Yanlış zamanda yanlış yerde olduğu için bir kadının kafasına ateş edenler. Ucuz işgücü olarak çocukları çalıştıranlar. Onları ömür boyu müşteriye dönüştürmek için en savunmasızların eline uyuşturucu verenler. Dünyamızı yerle bir etmek isteyen teröristlerin eline silah verenler. Benim yaptığım şey bu.”

Şimdi, kiminle yattığımı hiç bilmediğimi fark edince, dilim tutuldu.

“Yani evet, pek çok insan benim ölmemi istiyor.” Plajda yaptığı gibi, kahvaltıda yaptığı gibi gülümsedi, sanki bundan çok daha hoş bir şeyden bahsediyormuşuz gibi. Sanki bu bir tür şaka gibi. “Bu arada, temizim. Eve gelmeden önce kontrol ettirdim.”

“Umarım ben de aynısını söyleyebilirim.” Enzo aylardır başka biriyle yatıyordu, ama kocası ona sadık kalmışsa, dördümüz arasında bir şey bulaşmış olacağını sanmıyordum.

“Bu konuda endişelenmiyorum.” Şarabından bir yudum daha aldı ve kadehi bitirdi.

İçten içe, Constantine’in kötü niyetli insanlarla bağlantısı olduğundan şüpheleniyordum, ancak ne kadar derinden bu işin içinde olduğunu fark etmemiştim. Ama benim gibi insanlar için bir tehdit olmadığını söylediğinde ona inandım. Çünkü bana sahip olduğu zamanlar hariç, tam bir beyefendi gibi davranmıştı. “Son dokuz yıldır ortalıkta dolaştığını söyledin. Peki ya ondan önce?” Neden bu zaman dilimini özellikle belirttiğini anlamamıştım. Sanki ondan önce önemli bir şey olmuş gibi.

“Bir ilişkim vardı.”

“Oh.” Şaşkınlığımı gizleyemedim çünkü o, kimsenin elinde tutamayacağı kadar ulaşılmaz görünüyordu. Kimsenin karşılayamayacağı kadar değerliydi.

“Ama benim gibi erkekler bunu yapmaz, değil mi?” dedi sırtarak.

“O zaman kaç yaşındaydın?”

“Yirmi dört.”

Benden biraz büyüktü. Yaklaşık beş yaş. Onunla birlikte olmanın bana bu kadar ferahlık vermesine şaşmamalı. Otuzlu yaşların hayatının en güzel on yılı olduğunu söylerlerdi. Kimsenin senin hakkında ne düşündüğünü umursamayı bırakırsın — ve Constantine, “*umursamıyorum*”un tam anlamıyla vücut bulmuş haliydi.

O zamanlar genç olduğunu söylemek istedim, ama benim için bu sadece beş yıl önceydi, yani o kadar da genç değildi. Hiç de yaşlı görünmüyordu, ama her sözünde deneyimi ve bilgeliği belliydi. “Ne olduğunu sorabilir miyim? Dokuz yıldır bir ilişkin yok, yani bir şey olmuş olmalı.”

Bir süre sessiz kaldı, ne yapacağına karar vermek için soruyu kafasında tarttı.

"Bana anlatmak zorunda değilsin..."

"Uzun bir hikaye. Karmaşık bir durum. Ama onu çok uzun zamandır tanıyorum. Her zaman bir araya geleceğimizi biliyordum, ama kendimi bu ilişkiye adamaya hazır olana kadar bunu sürdürmek istemedim. Hazır olduğumda da harekete geçtim. O her şeyi mahvetmeden önce yaklaşık bir yıl birlikteydik." Her şeyi aynı tonda anlattı, sanki bu konuda hiçbir olumsuz duygu beslemiyormuş gibi. Ama neredeyse on yıl geçmişti, yani hayatına devam etmek için bolca zaman vardı.

"Nasıl batırdı?"

"İşler burada karmaşıklaşıyor. Beni sanıp kardeşimle öpüştü... ama bunu açıklamamayı tercih etti. Sonra işler karışık ve sabun operası gibi bir hal aldı ve ben tüm bunlardan habersizken aralarında bir şey başladı. Bunu itiraf eden kardeşimdi, o değil. Sonra ilişkimiz bitti."

Constantine'i parmağında oynatmış ve onu... bir kenara atmış mıydı? Böyle aptalca şeyler yapan insanları asla anlayamazdım. Bu, bencilce de olsa kendimi daha iyi hissettirdi, çünkü Constantine aldatılabiliyorsa, bu gerçekten herkesin başına gelebilirdi—benim de. "Bu karmaşık bir durum."

"Kimseyle ciddi bir ilişki yaşamamış olmamın sebebi bu değil. Sadece kendimi, bedenimi ve ruhumu adadığım birini henüz bulamadım." Az önce çok hüzünlü bir hikâye anlatmıştı, ama yine o yoğun bakışlarla bana bakmaya başlamıştı, sanki tek önemli şey benmişim gibi.

Bu, her zamanki gibi nefesimi kesti. "Kardeşine ne oldu?"

"Bir süreliğine deliye dönmüştüm. O, bu olayı kışkırtan kibirli, küçük bir pislikti. Kız onu benimle karıştırdığında, öpüşmeyi bırakıp kim olduğunu söyleyebilirdi, ama o da kıza karşı hep bir şeyler hissetmişti, o yüzden devam etti. Bu, beni daha da sinirlendiren ayrı bir konuydu çünkü kızın rızasını elinden almıştı. Ben olmadığımı bilseydi onu asla öpmezdi."

"Seni nasıl bu kadar kolay karıştırabildi? Tabii sen..." "İkiz değilsek." Başını salladı. "Evet."

"İkiniz mi varsınız?" diye sordum inanamadan.

O sırtıttı. “Fazla heyecanlanma. Üçlü yapmam... en azından erkeklerle.”

“Yine de, seninle samimi olduğü için bunu bilmesi gerekirdi diye düşünüyorum.”

“Bazen bunun kasıtlı olup olmadığını merak ediyorum. Onu kasten karıştırmak için benim kıyafetlerimi giymiş olabilir mi?”

“Ona sormaz mısın?”

Konuşma sırasında ilk kez gözlerini kaçırdı. “Bana ne olduğunu söyleseydi, onu affederdim ve hayatımıza devam edebilirdik, ama söylemedi. Sonra da birlikte bu anları yaşamaya devam ettiler. Odanın diğer ucundan birbirlerine bakışlar... Ben fark ettim ama ne anlama geldiğini bilemedim. Ben ortada yokken yaşadıkları özel anlar. Ona körü körüne güveniyordum. Paylaşacak bir şey yoksa, paylaşacak bir şey olmadığı içindir. O bunu bozdu ve bazılarının inandığının aksine, güven yeniden inşa edilemez.” Gözleri, paylaşmaya devam ettiğı anlarda kaybolmuş gibi, başka yere bakmaya devam etti. “Onunla evlenecektim. Her zaman dünyayı daha fazla görmek, Roma, İstanbul ve Paris’te yaşamak istemiştım, ama o benim kalmam için yeterli bir sebepti. Bir sürü çocuğumuz olurdu ve ailelerimizle birlikte Taormina’da sakin bir hayat sürerdik.” Omuz silkti. “O olay hayatlarımızın gidişatını sonsuza dek değıştirdi.”

Ona empati duydum çünkü sevdiğin biri tarafından ihanete uğramanın nasıl bir his olduğunu biliyordum. Onların sana utanmadan yalan söylemesini izlemek. Kalbini ateşe verdiklerinde küle dönmek. “Üzgünüm.”

“Biliyorum tatlım.” Gözleri bana döndü ve sonra yavaşça dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Ama bence en iyisi böyle oldu.” Bana daha önce hiç kimsenin bakmadığı bir şekilde bakmaya devam ederken, gülümsemesinin sıcaklığı gözlerine kadar ulaştı. Sanki birlikte olmadığımız zamanlarda bile görebildiğı tek şey benmişim gibi.

12. Bölüm

AURELIA

O sabah uyandığımda, cennetteki son günüm olduğunu biliyordum. Tatilin bitmek üzere olması beni üzüyordu ama Constantine ile geçirdiğim zamanın sona ermesi beni üzmüyordu.

Bunun nereye varacağını bilmiyordum, ama en azından kapı açıktı.

Her sabah, güne başlamak için buna ihtiyacı varmış gibi beni hızlı ve sert bir şekilde sikti, spor salonuna gitti ve sonra duş aldı. Beni kahvaltıya çıkardı, sonra otelinin yanındaki Trattoria da Nino'da birlikte öğle yemeği yedik ve o, paylaşmamız için günün balığını sipariş etti.

Garson beyaz balığı tepside getirip başı ve her şeyi ile Constantine'in önüne koyduğunda, onunla ne yapmamız gerektiğini tam olarak bilmiyordum.

"Temizlememi ister misiniz, efendim?" diye sordu garson.

Constantine onu başından savdı. "Ben hallederim dostum." Çatal bıçağıyla, sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi balığı temizledi, masada sadece et kalana kadar çalıştı. Yemek istemediğimiz parçaların olduğu tabağı garsona geri verdi ve sonra balığı aramızda paylaştırdı.

"Bunu nereden öğrendin?" diye sordum.

"Babamdan. Aşçı bir ailede büyüdüğünde, bu işi öğreniyorsun."

Balıktan bir ısırık aldım ve tadı beni biraz şaşırttı. "Fena değil mi?"

"Evet, şimdiye kadar yediğim en iyi balık."

Gülümsedi. "Herkesin buraya gelmesinin sebebi bu."

Öğle yemeğini bitirdikten sonra odasına geri döndük. Kapıdan içeri girer girmez arkamdan geldi, beni kollarının arasına aldı ve kelimenin tam anlamıyla yatağa fırlattı. "Bütün gün bu küçük elbisenle seni sıklıkla istedim." Beni yatağın kenarına çekti, sundress'imi kaldırdı ve içime girebilmek için tangamı yırttı.

"Tanrım." Sanki o sabah, önceki gün ya da ondan önceki gün beni sikmemiş gibi. On iki saatte birkaç kez.

Ama bu ona asla yetmiyordu.

Uykumdan uyandığımda, o çoktan hazırlanmaya başlamıştı.

Ama ben orada yatmaya devam ettim çünkü bu büyük yataktan hiç ayrılmak istemiyordum. Bu güzel odadan ve odada bulunan adamdan hiç ayrılmak istemiyordum.

Banyodan çıplak çıktı ve bir çift boxer giydi. "Ailem her pazar büyük bir akşam yemeği düzenliyor. Gelmeni istiyorum."

"Ne?"

Yatağa yaklaşırken parmaklarını hafifçe nemli saçlarının arasından geçirdi. "Evet."

"Şey..." Cildimin soğuk havaya maruz kalmaması için çarşafları da yanıma alarak yatakta doğruldu. "Ben... ben bilemiyorum."

"Düşündüğün gibi değil. Bu akşam yemeklerine herkes gelir; arkadaşlar, aile, komşular. Orada otuz ya da elli kişi olsa şaşırmam. Gayri resmi bir ortamdır."

"Ama *ailen* de orada olacak."

"Evet, biliyorum." Yatağın kenarına otururken, o yakışıklı, biraz da kibirli sırıtış dudaklarına yayıldı. "Hayatım boyunca bu yemeklere arkadaşlarımı getirdim. Önemli bir şey değil."

"Arkadaşlar... benim gibi mi?" Kıkırdadı. "Şey, hayır."

"Ve bunun büyük bir mesele olacağını düşünmüyor musun?" "Senin hakkında zaten bilgileri var."

"Öyle mi?"

"Burası küçük bir kasaba. Herkes birbirini tanır. Evet, seninle bir hafta geçirdiğimi zaten biliyorlar. Annem bunu yaklaşık yirmi farklı kişiden duymuş."

Sanki mikroskop altında, kameraların ve istihbarat görevlilerinin dikkatli gözetimi altında gibi hissettim. "Şimdi neden Taormina'da hiç bir kadınla bunu yapmadığını anlıyorum."

Sessizce güldü. “Annem tüm bu ekstra faaliyetlerimi bilseydi, beni bir şeytan kovucuya götürürdü.”

“Ne iş yaptığını biliyor mu?”

Elini kaldırıp sağa sola çevirdi, bilgisinin çok az olduğunu ima ederek. “Evet, ama bu konuyu konuşmuyoruz. Annem sanki böyle bir şey olmamış gibi davranmayı tercih ediyor. Bu, onun başa çıkmasına yardımcı oluyor.”

“Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Gitmem gerek. Bu seyahatte onlarla geçirmem gereken kadar zaman geçirmediğim—pişman olduğumdan değil tabii.” İri ve iri yarı olan adam, yatağın kenarına yanıma oturdu; ağırlığıyla yatak çöktü, tüm kasları sertleşmişti, insan eti değil de taş benziyorlardı. Gözlerinde bir neşe vardı, beni içine çeken bulaşıcı bir enerji. “Ve Taormina’daki son gecenizi yalnız geçirmenizi istemiyorum.”

“Ben iyiyim...”

“Tatlım, neden korkuyorsun? Ne kadar güçlü olduğunu hatırladığını sanıyordum.”

“Bir kayadan atlamak, İtalyan bir anneyle tanışmakla aynı şey değil. Onlar acımasızdır.”

O kıkırdadı. “Annem harika biridir, sana söz veriyorum. Harika yemekler, şaraplar ve insanlar olacak. Taormina’dan ayrılmak için mükemmel bir veda olacak. Ailemin en iyi yaptığı şeylerden biri misafirperverliktir. O yüzden, gel yeter.”

“Emin misin?” diye sordum, onu zor durumda bırakmak istemiyordum. “Evet.”

“Sadece sana milyonlarca soru yağdırmalarını istemiyorum.”

“Beni çoktan bombardımana tuttular. Bu noktada bana sorabilecekleri yeni bir şey kalmadı. O yüzden gelip iyi vakit geçirebilirsin.”

“Peki... madem eminsin.”

Eli ensemdaki saçlarıma kaydı ve başımı geriye eğdi. “Kesinlikle eminim.” Sonra beni öptü, yavaşça ve şefkatle öptü, yumuşak, dolgun dudaklarıyla baştan çıkarıcı bir kucaklaşma. Beni yatağa yatırmaya başladığında, beni tekrar istediğini anladım. Beni yatağa fırlatmak gibi bir istek değil, nazik bir istek, ikimizin de akşam yemeğinden önce sahip olmadığı türden bir istek. Ama yine de bunun için zaman ayırdık.

Böyle bir şehirde park yeri pek bulunmadığı için, Taormina'nın yukarısındaki dağa doğru bir taksiye bindik. Bizi evin önüne bıraktılar; beyaz ışıklarla aydınlatılmış terası görebiliyordum; onlarca kişi şimdiden sohbet edip içki içiyordu, hoparlörlerden müzik çalıyordu.

Burası, denizin engelsiz manzarasına sahip, iki katlı muhteşem bir villaydı. "Vay canına, restoran işi iyi gidiyor," dedim, güneşlik elbise ve kot ceketimin üzerine giydiğim topuklu ayakkabılarla onunla birlikte ön kapıya doğru yürürken.

"O kadar da iyi değil," dedi benimle birlikte yürürken. "Bunu onun için aldım."

"Oh."

"Hayatı boyunca benim saçmalıklarımı katlandıktan sonra, bunu hak etti." "Ne tür saçmalıklar?"

"Oh, aklına gelebilecek hemen hemen her şey." Ön kapıyı açtı, dudaklarında o şakacı sırıtış vardı ve ben eşikten geçerken kıcıma nazikçe bir şaplak attı.

Merkezinde yuvarlak bir masa ve üzerinde kocaman bir vazo dolusu çiçek bulunan güzel bir giriş holüydü. Diğer misafirler çantalarını ve paltolarını askılara ve kanepelerden birine çoktan asmışlardı. İçeri girer girmez akşam yemeğinin kokusu burnumuza çarptı ve tam da gerginlikten iştahım kaçtı diye düşünürken, aniden karnım guruldamaya başladı.

"Beatrice, sana arancini'yi çevirmeni söylemiştim. Şimdi yanacaklar."

"Anne, sana çevirdiğimi söylemiştim, hem de *iki kez*."

"O zaman nerede?" Bağırının annesi olduğunu düşündüm.

Constantine, buna alışkınmış gibi kendi kendine kıkırdadı. "Evimdeymiş gibi hissediyorum."

"Yardım etmeyi teklif etsek mi?" diye sordum.

"Antonio, rendelenmiş limon nerede?" diye bağırdı kadın. "Burada bırakmanı söylemiştim. *Nerede?*"

Constantine başını salladı ve beni açık terasa yönlendirdi. “Sanırım onlar hallediyor.” Açık kapılardan geçerek açık terasa çıktı. Oldukça fazla kişi onu gördüğüne sevinmişti ya da zaten sarhoşlardı, çünkü hepsi kadehlerini kaldırıp hep bir ağızdan tezahürat yaptılar.

Tıpkı kasabadaki herkesin onu gördüğünde yaptığı gibi.

Hayatımda ilk kez sosyal kaygı hissettim.

Constantine anında onu kucaklayan, şakalar ve hoş sözler paylaşan insanlarla çevrildi. “Millet, bu Aurelia.” Kim olduğumu, arkadaş mı yoksa daha fazlası mı olduğumu daha fazla açıklamadı. Ama insanlara benim aslında bir tatil seks partneri olduğumu nasıl açıklayabilirdi ki?

Hepsi beni gördüklerine çok sevinmiş görünüyordu, sanki sadece Constantine’i tanıdığım için otomatik olarak bu kulübe dahil olmuşum gibi.

Verandada bir sürü buzluk dağılmıştı, o da birine doğru yürüdü. “Tatlım, ne içmek istersin?”

“Su yeter.”

“Suyumuz yok.”

“Suyunuz yok mu?” diye biraz şaşkın bir şekilde sordum.

“Biz pek su içen insanlar değiliz. Şarap nasıl olur?” “Tabii.”

Soğutulmuş kovadan önceden açılmış bir şişe beyaz şarabı aldı ve iki kadeh doldurdu. Bir grup erkek Constantine ile konuşmak için yanımıza geldi ve içlerinden birini plajdan tanıdım, Francesco.

Beni sıkıca kucaklayarak selamladı. “Aurelia harika bir kız. Geçen gün plajda bizimle birlikte kayalıktan atladı.”

Constantine beni diğer erkeklerle tanıştırdı ve hepsi birinci, ikinci ve üçüncü dereceden kuzenler gibi görünüyordu. Tenis ve futboldan bahsettiler ve daha önce mutfaktan annesinin çığlıklarını duyduklarını söyleyerek şaka yaptılar.

Ortam kesinlikle rahattı ve korktuğum gibi sergilendiğimi hissetmedim. Bir yabancı olarak görülmediğimi. Constantine için yeterince güzel olmadığım için yargılanmadığımı. Çünkü, kabul edelim ki, o adam benim ligimin çok dışındaydı.

Sesi aynı geldiği için annesi olduğunu düşündüğüm bir kadın terasa çıktı. "Yemek hazır."

Herkes kadehlerini kaldırıp şerefe dedi.

Bu, kesinlikle şimdiye kadar katıldığım en enerjik ve şenlikli partiydi.

İnsanlar eve girmeye başladı ve biz de sıraya katıldık.

Geçerken annesi koridordaydı ve Constantine'i görünce gözleri parladı. Bu bana annemin bana bakışını hatırlattı, sanki ben onun hayatının ışığıymışım, onun için önemli olan tek şeymişim gibi.

"Oğlum." Onu sıkıca kucakladı ve yanağına birkaç kez öptü.

"Sarhoş musun anne?" diye sordu, annesi onu kucaklamaya devam ederken. Annesi, kendisinden bir buçuk ayak daha kısa olmasına rağmen göğsüne gömülmüş haldeyken, o annesinin sırtını okşadı. Boyu beş fit olmalıydı ve onu ve kardeşini özel yerinden nasıl çıkardığını bilmiyordum.

Soruya cevap vermeden geri çekildi ve gözleri hemen bana takıldı, hafifçe parlayan bakışlarıyla beni süzdü. Her anne gibi, o anda onunla yatıyor olmama rağmen, oğluna layık olup olmadığını anlamak için beni inceliyordu. "Aman Tanrım, Con. Kız çok güzel."

"Sana söylemiştim."

"Oh, çok güzelsin!" Bana sıkıca sarıldı ve beni sıkıca kucakladı.

Bu hareket o kadar beklenmedikti ki, omzunun üzerinden Constantine'e bakarken gülmekten kendimi alamadım.

O omuz silkti.

"Bunu söylemen çok tatlı," dedim. "Teşekkür ederim. Beni ağırladığın için de teşekkür ederim."

"Hayır, hayır, hayır." Benden uzaklaştı ve iki elimi de kendi elleriyle kavradı. "Buraya gelmene ne mutlu, tatlım. Burada olduğun için çok mutluyum. Saçların çok güzel. Ve uzun boylusun..."

"Anne." Constantine elini omzuna koydu. "Sırayı bekletiyoruz. İnsanları aç bırakamayız, değil mi?"

"Tabii ki," dedi. "Haklısın. Sonra konuşuruz." Sıranın ilerisine doğru ilerledi ve diğer herkesin önce yemek almasına izin verdi

önce almasına izin verdi.

Birkaç adım ilerledik, önümüzdeki insanlar yavaşça mutfağa doğru ilerliyordu; orada yemekler sergileniyordu, böylece insanlar tabaklarını doldurabiliyorlardı. Ailesiyle tanışırken hissettiğim tüm o korku birdenbire saçma gelmeye başladı çünkü hepsi çok sevimliydi. Ailenin reisi genellikle en az kabul eden kişidir, ama o beni daha tanışmadan sanki hoş karşılanmışım gibi kollarına almıştı. "Gerçekten çok güzel bir ailen var."

"Evet, gerçekten harikalar." Bana doğru yaklaştı, kolunu belime doladı ve tıpkı baş başayken yaptığı gibi, ailesinin önünde de beni kucakladı. "Biraz sarhoş ve çılgınlar, ama yine de harikalar."

"Babanla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Yüzünde kısa bir tereddüt belirdi, gözleri başka yere kaydı.

Onu yeterince iyi tanıyordum, bunun söylenecek doğru bir şey olmadığını biliyordum. "Oh, vefat mı etti?"

"Evet, bir süredir yok."

"Kahretsin, üzüldüm."

"Önemli değil, tatlım. Bilmiyordun."

Hiçbir erkek bana tatlım dememişti ve muhtemelen yatağındaki herkese bu sevgi sözcüğünü söylüyordu, ama yine de bana böyle dediğinde çok hoşuma gidiyordu. Aşırı kullanılmış olsa da, kendimi özel hissettiriyordu.

Hızla konuyu değiştirdi. "Eğer ailemin seni *gerçekten* sevmesini istiyorsan, sana bir tavsiyem var."

"Dinliyorum."

"Ye. *Bol bol*. Anneme yapabileceğin en büyük iltifattır bu." "Zaten bol bol yiyorum. Sen de gördün."

Kıkırdadı. "O çok değil. Göreceksin."

Mutfakta sıra bize gelmişti. Her düz yüzeyde bir tabak balık, taze salata, kızarmış patates, limon kabuklu kuşkonmaz, ahtapot, zeytinyağında marine edilmiş kırmızı karides, ev yapımı ragu soslu dev tencereler dolusu makarna, arancini, taze pişmiş ekmek... Görebildiğimden daha fazlası vardı. "Bütün bunları nasıl yaptılar?"

"Nesiller boyu birikmiş deneyim." Bana temiz bir tabak uzattı. "Önce hanımlar." Kıçımı şakacı bir şekilde tokatladı.

"Con!" Koyu saçlı bir kadın yanına yaklaşıp ona sıkıca sarıldı.

"Selam kardeşim." Ona tek koluyla sarıldı ve şakağına bir öpücük kondurdu. "Her şey harika görünüyor."

"Eh, bunu yapmak için onu neredeyse öldürüyordum."

Kıkırdadı. "Evet, içeri girdiğimizde duydum. Çocuklar nerede?"

"Chiara teyzeyle. Muhtemelen ona ağaç gibi tırmanıyorlar."

"Yedikten sonra yardım ederim. Beatrice, bu Aurelia."

Elimi uzatıp onun elini sıkarken tabağı beceriksizce tuttum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Beatrice, annesi gibi beni beklemiyordu belli ki, çünkü bana tekrar bakmadan önce Constantine'e hızlıca bir göz attı, aralarında sessiz bir konuşma geçti. "Ben de. Kasabada ikinizle ilgili pek çok hikaye duydum, bu yüzden sonunda isminize bir yüz biçebildiğim için mutluyum." Annesi gibi bana sarılmadı, elimi sıkmaya bile çalışmadı. "Yemeğin tadını çıkarın. Bunu yaparken annemi neredeyse öldürüyordum."

Gülümseyerek karşılık verdim, ama benden hayal kırıklığına uğradığı bu kadar açık olmasaydı, çok daha içten gülerdim.

"Con, sonra konuşuruz." Sıradan ayrılıp terasa doğru yöneldi.

Mutfakta dolaşıp tabağımı doldurdum, her şeyden biraz almaya çalıştım çünkü ev yapımı yemek bulmak nadirdi. Roma'da genellikle yemek pişirmek için çok meşguldüm, bu yüzden çoğu zaman dışarıda yedim, yoluma devam etmeden önce küçük bir dükkana uğrayıp bir dilim Roma pizzası alırdım.

Constantine ve ben dışarıda boş bir masa bulup oturduk. Masa kısa sürede diğer insanlarla doldu ve hiçbiri onun kız kardeşi olmadığı için sevindim. Terasa baktığımda, onu kendi yaşında bir kadınla otururken gördüm, kucağında oğlunu sandığım küçük bir çocuk vardı. Kadın, kollarını karnına sıkıca sararak oturması, önünde yiyecek ya da içecek olmaması ve sanki başka hiçbir şeyi görmek istemiyormuş gibi kasıtlı olarak dümdüz önüne bakması nedeniyle oradaki diğer insanlara hiç uymuyordu.

Belki de kız kardeşi benden hoşlanmıyordu. Belki de sadece kuzeni ya da arkadaşıyla meşguldü. Belki de benimle hiçbir ilgisi yoktu.

"Ne dűřünüyorsun?" diye sordu Constantine, kollarını masaya dayayarak yemeğini tıkınırken. Dışarıda yemeğe ęıktığımızda daha iyi davranışlar sergiliyordu, ama evdeyken gardını indiriyordu.

"Lanet olsun, ęok lezzetli."

ęatalını başka bir balık paręasına saplarken masanın altından bacağıma hafifęe vurdu. "Aferin kızım."

Akřam yemeęi bittięinde, tuvaleti kullanmak ięin eve girdim. Yolda mutfaęın önünden geętim ve annesinin sűzleri beni durdurdu.

"Ne kadar gűzel, deęil mi?" Sesini alęaltmaya bile zahmet etmedi. Cannoli hazırlarken herkesin terasta olduęunu dűřünműő olmalıydı. Sesinde o kadar belirgin bir gűlűmseme vardı ki, yüzündeki gűlűmsemeyi gözűmde canlandırabiliyordum.

"Muhteşem," dedi başka bir kadın.

"Ve kalęaları. Gördűn mü?"

"Bebekler ięin műkemmел," dedi dięeri. "Gűzel ve uzun boylu... O bir rűya."

Benim hakkımda konuřtuklarına inanamıyordum. Kimsenin benim hakkımda bu kadar gűzel řeyler sűyledięine emin deęildim — hię.

"Senin adına sevindim, Sofia," dedi Chiara Teyze. "Isabella'ya olanlar ęok talihsiz."

"Constantine bunun ięin fazla akıllı," dedi annesi. "İyi bir kadını gördűęűnde anlar. Onun yargısına gűveniyorum. Papa Zephyrinus'tan Constantine ięin dua etmesini isteyeceęim. Otuz űę yařında. Artık biraz yavařlamasının zamanı geldi."

Papa'yı mı tanıyordu?

"Bu yeni nesil erkeklerin nasıl olduğunu bilirsin," dedi Chiara Teyze. "Dűnyada sonsuz zamanları olduğunu sanıyorlar..." Konuyu değiştirip tanımadığım insanlardan bahsetmeye başladılar, ben de tuvalete doğru ilerledim.

Saçımı ve makyajımı düzelttim ve işimi hallettim. Tuvaletten çıktığımda yanlış koridora girdim ve evin diğer kanadına çıktım. Kimsenin oturmadığı ayrı bir oturma alanından kendi teras kapıları vardı, bu yüzden onu kullanmamın bir sakıncası olmayacağını düşündüm. Her iki taraftaki pencereler deniz esintisini içeri almak için açıktı ve eğlenip içki içen herkesin konuşmalarını duyabiliyordum.

Ve sonra Constantine'i duydum. "Bunu gerçekten burada yapmak zorunda mıyız?" Daha önce hiç duymadığım bir şekilde konuşuyordu. Sesini yükseltip bağırıyordu, ama ses tonu buz gibi soğuktu.

Yürüyüşümü durdurdum ve birkaç adım geri çekildim, onu kalabalığın dışında biriyle konuşurken buldum. Diğer masalardan birinde kız kardeşiyle birlikte gördüğüm kadındı ve o zaman olduğu kadar şimdi de mutsuz görünüyordu.

"Bence bu saygısızlık, Con."

"*Saygısızlık mı?*" diye haykırdı. "Burası annemin evi. Bu benim ailem. Ne istersem onu yaparım. Kimi istersem onu getiririm."

"Peki benim duygularımı hiç düşünmedin mi?"

"*Hayır.*" Gözlerindeki acımasızlık, bana hiç göstermediği bir şeydi. Bu bana, ilişkimizin sonlarına doğru Enzo'nun bana bakışını hatırlattı; sanki benimle hiçbir ilgisi olmak istemiyormuş gibi. "Çünkü senin duyguların benim sorumluluğum değil, Isabella. Onlar benim sorunum değil. Umursadığım tek duygular Aurelia'nın duyguları ve en son istediğim şey onun rahatsız hissetmesi. Tabii sen bunu ummuyorsan? Tuvaletten dönüp bana bu konuşmayı sorarsa, ona tüm bu saçmalıkları anlatırım çünkü ona yalan söylemeyeceğimi biliyorsun ve sonra baş ağrısı istemediği için çekip gider."

"Yani, bu ciddi mi?" Sanki ona istemediği cevabı vermiş gibi yüzünü buruşturdu.

"Hayır."

"O zaman neden onu buraya getirdin..."

"*Henüz* ciddi değil. Ama olacak."

Başını başka yöne çevirirken başını belirgin bir şekilde salladı. Sanki görünmez bir eliyle ona tokat atmış gibiydi. "Sen bir pisliksin."

“Oh, ben pisliğim mi?”

“Benimle yattın, bizi lanet bir havuğ gibi gözümün önünde sallandırdın

—”

“Tarihi yeniden yazma. Boşanmıştın ve tek gecelik bir ilişki istediğini söylemiştin. Sana tekrar birlikte olmak istediğime dair *hiçbir* işaret vermedim. Asla tekrar birlikte olmak istemeyeceğim. Ve yatmadan önce bunu gayet açık bir şekilde belirtmemişmişim gibi davranma. Şimdi bunu geri almak için her şeyi yapardım çünkü bu açıkça büyük bir hataydı

—”

Kız ağlamaya başlayınca, alt dudağı titreyip ağlamamak için elinden geleni yaparken, konuşmayı kesti.

Constantine başını eğdi ve gözlerini sıkıca kapattı, yol açtığı yıkıma yüzünü buruşturdu. Neyse ki herkes çok sarhoştı ve eğlenceye dalmıştı, köşede oynanan pembe diziyi fark etmediler.

Derin bir nefes aldı ve kendini biraz sakinleştirdi. “O zamanlar neredeyse çocuktuk, Con. Neden beni affedemiyorsun?”

Şimdi, konuştuğunda sakin bir ses tonu vardı, sanki onu ağlattığı için gerçekten üzölüyormuş gibi. “Seni affettim, Issy.”

“Hayır, affetmedin.”

“Seni affetmiş olmam, seninle birlikte olmak istediğim anlamına gelmez.” “Çok gençtik. Aptalca bir hataydı.”

“O kadar da genç değildik. Kızlar sürekli bana atlıyordu, hepsiyle yatabilirdim ve sen bunu asla bilemezdin. Ama hiç yapmadım.” Yumruğunu göğsüne sıkıştırdı. “Çünkü ben lanet olası sadık biriyim. Çünkü seni lanet olasıca seviyordum. Bundan bahsetmek bile şu anda çok aptalca, çünkü aradan tam dokuz lanet yıl geçti.”

“Ve biz hala birbirimiz için yaratılmışız, Con.”

“Neden?” diye sordu meydan okurcasına. “Çünkü ailelerimiz yakın mı? Bu ne boktan bir sebep bu? Birlikte olması gereken tek insanlar, birlikte olmak için canla başla çalışanlardır. Sen bunu yapmadın. Kardeşimi öptün ve bana yalan söyledin.”

“O beni öptü...”

“Öpücük umurumda değildi. Yalanın umurumdaydı. Güven kırıldı ve benim kitabımda bu asla düzeltilemez. Bir kemiği kırarsın ve onu iyileştirirsin, ama asla eskisi gibi olmaz. Soğukta ağrır, belirli bir şekilde çevirdiğinde acır. Aynı şey değildir.”

Alt dudağı yine titremeye başladı. Gözyaşlarının yüzeye çıkmasını engellemeye çalıştı.

Bu konuda hiç kızgın değildim. Aslında ona acıyordum, çünkü Constantine'i onun gibi sevseydim ve onu kaybetseydim, yıkılırdım. Bir iki yıl değil. Hayatım boyunca. On yıl geçse bile onu geri kazanmak için çaresizce çabalardım.

Omzunun üzerinden arka kapıya baktı, belli ki beni arıyordu. “Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim ama umarım annem ona pusu kurmuştur. En son istediğim şey onu korkutup kaçırmak ve hâlâ eski sevgilime takılıp kaldığımı ya da başka bir saçmalık olduğunu düşünmesini sağlamaktır.”

Beni ararsa diye gitmem ve ana eve dönmem gerektiğini biliyordum. Isabella ile olan konuşmasını açıklamak istemiyordu, ben de her şeyi duyduğumu açıklamak istemiyordum. İkimiz de bu kartları cebimizde tutmak istiyorduk.

Başka bir şey söyledilerse de duymadım çünkü evin diğer tarafına, geldiğim yere doğru yöneldim. Mutfığa girdiğimde annesi ve teyzesinin cannoli hazırlamayı bitirip onları servis tabaklarına yerleştirdiklerini gördüm. “Yardım ister misiniz?”

Önce annesi başını kaldırdı, bakışlarında oğlunun heyecanlandığında gördüğüm aynı ışıltı vardı. Onu iyi tanıyordum, yüzeyindeki samimiyeti gördüm. “Evet, evet, evet. Gel buraya.”

Yanına gittiğimde, sanki kendi çocuğuymuşum gibi sırtımı okşadı. “Bunlardan her masaya bir tane koy.” Bana fıstık, vanilya ve çikolata çeşitlerinden oluşan iki farklı tabak cannoli uzattı.

Onları mutfaktan alıp koridora çıktım ve neredeyse Constantine'e çarpıyordum.

“Burada ne var bakalım?” Elimdeki iki tabağa baktı ve gülümsedi, ama bu gece boyunca gördüğüm gülümsemeyle aynı değildi. Gergindi, Isabella ile yaşadığı yüzleşmenin yükü hâlâ zihninde ağır basıyordu.

"Annen benden yardım etmemi istedi. Bunları banyoya götürüp tek başıma yemeyeceğime güvendiğini bilmek güzel."

Bu sefer gülümsemesi samimiydi. Bu sefer gözlerine kadar uzanıyordu. Bu sefer tüm yüzünü aydınlatıyordu. "Ver, sana yardım edeyim." İki tabağı da elimden aldı. "Ve sakın bunları benim önümde yeme."

"Neden?"

Bana doğru yaklaştı, sanki terastaki herkes bakarsa görebileceği bir yerde beni öpecekmiş gibi. Ama bunu, Issy'yi, ailesini ya da başka kimseyi umursamıyor gibiydi. "Çünkü yediğin son cannoli benim sikimin üstündeydi."

Girişte vedalaştığımızda konukların çoğu çoktan gitmişti. Annesi, yarın Sicilya'dan Roma'ya gideceğini bildiği için onu uzun süre kucakladı ve bırakmakta zorlandı.

"Seni yeterince göremiyorum," dedi. "Restoranın ne kadar yoğun olduğunu biliyorsun. Mümkün olsa seni görmeye gelirdim."

"Biliyorum anne. Yakında gelmeye çalışırım."

"En son altı ay önce gelmiştin."

"Biliyorum, biliyorum," dedi. "O zamanlar işimde çok yoğun bir dönemdi."

İşten bahsettiği anda, annesi hem fiziksel hem de duygusal olarak geri çekildi. "Seni seviyorum, canım."

"Ben de seni seviyorum anne." Oğlunun annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Akşam yemeği için teşekkürler."

Annesine karşı çok iyiydi ve kibardı. Tanrım, o bir rüyanın gerçeğe dönüşmesiydi. Bunun,

. . . Hâlâ ne iş yaptığını tam olarak anlamamıştım. Sanki ülkedeki en kötü suçlularla ilgilenen bir polis memuru gibi konuşuyordu. Böyle bir mesleğin adı neydi?

Sonra bana döndü. "Seninle tanışmak çok güzeldi." Bana sarıldı ve öptü, sanki beni çoktan kabul etmiş gibi boğdu. Sanki Constantine ve Isabella'nın

. Onun istediği kişiyle birlikte olmasını istiyordu ve bu çok rahatlatıcıydı.

"Ben de. Çok eğlendim."

"İkinizin de geri gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Birlikte daha fazla zaman geçirmemiz gerekecek."

Kalbim sıkıştı çünkü onun annesini şimdiden sevmiştim. Bana kendi annemi hatırlatıyordu. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

Constantine ve ben dışarı çıktık ve mülkün kapısından geçtik. Orada Constantine telefonunu çıkarıp araç çağırdı. "Birkaç dakika sonra burada." Uçurumlara ve binaların ışıklarına bakarken, hafif bir esinti saçlarını okşadı. Bana dönmeden önce bakışlarımı hissettiği belliydi.

"Beni getirdiğin için teşekkürler. Çok eğlendim."

"Öyle mi?" Kendine özgü bir şekilde gülümsedi, bakışlarında bir tutku belirdi.

"Evet, ailemle birlikte olmak güzel, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa." Onlar benim ailem değildi, ama eskiden ailenin nasıl bir his olduğunu hatırlatıyorlardı.

Gülümsemesi yavaşça kayboldu, gözleri sonsuz bir derinlikle doldu.

"Ama kardeşinin orada olmadığını fark ettim. İtalya'nın başka bir yerinde mi yaşıyor?" Kimsenin ondan bahsetmediğini de fark etmiştim.

Bakışları değişmedi, hâlâ gözlerime kilitlenmişti. "O öldü."

Sözleri o kadar kesin ve ani oldu ki, bana ne söylediğini anlamam bir saniye sürdü. "Ben... üzüldüm. Ne oldu?" Babasının sağlık sorunları nedeniyle vefat ettiğini düşündüm, ama kardeşi dün ölmüş olsa bile, hayatının baharında olmalıydı.

"Bunu anlatmaya hazır değilim." Yine uçuruma doğru baktı, kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Elbette. Anlıyorum." Onun bakışlarını izlemeye devam ettim, acının yükünü tamamen tek başına taşıyordu. Koluna uzandım ve başımı omzuna dayadım, bu kadar kapalıyken ona verebileceğim tek sevgi bu olabilirdi. "Ne zaman hazır olursan, ben her zaman buradayım."

Kolunu elimden çekip belime doladı. Beni hiç zorlanmadan kendine çekti ve çenesini başıma dayadı. "

biliyorum, tatlım."

Bölüm 13

AURELIA

Sanki eve döndüğünde eşyalarını düzenleyecek biri varmış gibi, eşyalarını hızla valizine attı. Gömleklerini düzgün tutmaya özen göstermedi, çünkü biri onları ütileyip dolabına asacaktı. Davranışlarında zenginliğini gösteren ince ipuçları fark ettim ve bu da onlardan biriydi.

Ama daha önce tanıştığım bazı milyarderler gibi bunu açıkça göstermiyordu. Odaya giren herkesin, oradaki en zengin kişinin kendisi olduğunu bilmesine gerek kalmayacak kadar kendine güveniyor gibiydi. O güzel villayı annesi için satın aldığını söylemişti ama bu, sanki hava atmaya çalışıyormuş gibi gelmemişti.

Valizimi kapattım ve yatağın kenarına oturdum. "Gitmek istemiyorum."

Kot pantolon ve sade bir tişört giymişti, kaslı vücudu tişörtü güzelce dolduruyordu. Alaycı bir gülümsemeyle bileğindeki saati kavradı. "Biliyorum tatlım. Geri döneceğiz."

Ebedi Şehir Roma'yı seviyordum, ama çok gürültülü ve kalabalıktı, motosikletler yollarda tam hızda uçuyorlardı. Ocak ayı hariç, tüm yıl boyunca kalabalık olurdu. Ben işe dönecektim, Constantine de öyle, yani rahat ve kaygısız seks tatilimiz bitmişti. Artık gerçek hayata dönme zamanı gelmişti.

"Bende kalacak mısın?"

Gözlerimi terastan ve havuz suyunun yüzeyindeki ışıltılardan ayırıp, sorunun tam anlamını kavrayamadan ona tekrar baktım.

"Villamda," diye ekledi.

Kısa uçuş için rahat bir şeyler giymiş, kot pantolon ve tişörtle ayağa kalktım. Her hareketimde onun bakışlarını hissettim. "Aslında, arkadaşşıma olanları anlattım ve o da bende kalabileceğimi söyledi."

Saatini takmayı bitirdi, sonra kollarını yanlarına indirdi ve belirgin bir ifade olmadan bana baktı.

"Sadece işlerin bu kadar hızlı ilerlemesini istemiyorum." "Onu hala unutamadın mı?"

"Hayır, hayır, hayır." Mesele hiç de o değildi. Enzo'ya karşı hissettiğim tüm sıcaklık ölmüştü. Artık onu bir nevi... nefret ediyordum. "Mesele hiç de o değil."

"O zaman neden?"

"Daha önce de söylediğim gibi, iyileşmek için zamana ihtiyacım var." Beni nedense isteyen bu yakışıklı adamı reddetmek zordu. Başka bir tür seks tatilini geri çevirmek zordu. Onun evinin arkadaşımın küçük dairesinden çok daha iyi olduğundan emindim. "Acele ederek bunu mahvetmek istemiyorum." Artık gerçek hayata dönmüştük ve beni evinde çok uzun süre tutmak onu boğabilirdi. İstemeden misafirliğimi uzatmış olabilirdim. Ya daire bulmak sandığımdan daha uzun sürerse ve onu rahatsız edersem? Bir ilişkiden yaralı ve hırpalanmış olarak çıkıp hemen başka bir ilişkiye atlamak istemiyordum. Tek bir Constantine vardı. Bu adamla tek bir şansım vardı.

"Sana taşınmanı istemedim. Sadece ayağa kalkmana yardım etmek istedim."

"Biliyorum, ama benim için yeterince şey yaptın." "Senin için tam olarak ne yaptım?"

"Bana hayatımın en güzel haftasını yaşattın."

"Ve sen de beni deli gibi becerdin. Ödeşmiş sayılırız." Gülümsedi, sonra komodinin üzerindeki telefona döndü. Hoparlör düğmesine basıp bellboyu aradı, eşyalarımızı alıp arabaya götürmesini istedi. Konuyu bir daha açmadı, yani cevabımı kabul etmiş gibi görünüyordu.

Roma havaalanında bir şoför bizi aldı, ama özel bir şoför şirketi değildi. Arabadan inen iki adamın kot pantolonlarının arkasına silahlar sıkıştırılmıştı, silahların herkes tarafından görülmesini umursamıyorlardı ve bagajları alıp SUV'nin arkasına yerleştirirken Constantine'e tek kelime etmediler.

Constantine benim tedirginliğimi fark etmiş olmalıydı, çünkü elini belime koydu ve arka kapıyı açmadan önce beni nazıkçe sıktı. Birlikte oturduk, eli uyluklarımın üzerindeydi, radyo açıktı.

Otoyola çıktığımızda, hemen arkamızda iki siyah araba olduğunu fark ettim. Bizi takip ediyor gibiydiler. Sanki Constantine başkanmış ve nereye giderse gitsin onu eşlik eden özel bir konvoyu varmış gibi.

Bir saat sonra, Roma şehir merkezine girdik ve arkadaşımın dairesine vardık. O hala işteydi ve yedek anahtarını paspasın altına bırakmıştı. Kapıyı açtım ve tek yatak odalı bir daire ortaya çıktı.

Çocuklar tüm eşyalarımı üç kat merdiven çıkarak yukarı taşımışlardı, muhtemelen asansörle çıkmaktan daha hızlı olduğu için, ve her şeyi duvarlardan birinin dibine yğımışlardı. Tek kelime etmeden gittiler.

Constantine oyalanıyordu. Bu küçük daireye sığmayacak kadar iri, tamamen siyah giyinmiş, çok yakışıklı bir adam. Onu alan zırhlı ekibi gördükten sonra onunla hiçbir ilişkim olmasını istemezdim, ama tek hissettiğim ayrılığımızın üzüntüsüydü. Hayatımın gerçekliğiyle yüzleşmek istemiyordum; eski dairemde tüm eşyalarımı çıkarmak zorunda olduğumu, olanların gerçeğini kabul etmek zorunda olduğumu... ve bunu hissetmek zorunda olduğumu. şimdiden bunun beni sıktığını hissedebiliyordum, Constantine'in varlığı çirkin gerçeği silmeye yetmiyordu.

Fikrimi değiştirmemi istemedi. Sanki bana önce konuşma fırsatı vermek istemiş gibi bana bakıyordu.

Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Ve kesinlikle veda etmek istemiyordum.

Bana doğru yaklaştı ve koca kollarıyla beni sardı, beni sıkıca kucakladı, çenesi başıma yaslandı. Beni ilk kez böyle kucaklıyordu, yüz yüze, hem dostça hem de sevgi dolu bir şefkatle. "Beni nerede bulacağını biliyorsun." Geri çekildi ve başını eğip beni öptü. O kısa, yavaş öpücüklerden biriydi. Birkaç saniye boyunca dudaklarıyla dudaklarımı hissetti, dudaklarımızın arasında yanan ateşi hissetti ve sonra geri çekildi.

Ve gitti.

Bölüm 14

CONSTANTINE

Rocco ve ben, Roma'nın kalbinde işlerimizi yürüttüğümüz yer olan Tapınak'taki küçük stadyumun tribünlerinde oturuyorduk; burası Cumhuriyet tarafından bize hediye edilen özel bir binaydı. Birkaç değişiklik yapmış ve içinde gerçek olanın küçültülmüş bir versiyonu olan kendi Kolezyumumuzu inşa etmiştik.

Roma savaş tanrısı Mars'ın büyük bir heykeli, mahkum kapısının üzerine yerleştirilmişti. Duvarlar Roma rakamları ve Latince yazılarla oyulmuştu, duvarlardaki kasalar yaldızlıydı. Tavanın üst kısmı, Aziz Petrus Bazilikası'ndakine benzer şekilde süslenmiş bir kubbeydi.

Sandalyede rahatça oturup oyunların başlamasını bekledim. "Biraz patlamış mısır getirmeliydim."

"Annen nasıl?" diye sordu Rocco.

"İyi. Sağlığı yerinde. Restoranla meşgul." "O müthiş bir aşçı."

"Kesinlikle öyle," dedim gururla.

"Senden pek haber almadım."

"Çünkü tatildeydim ve en son yapmak istediğim şey senin saçmalıklarını dinlemektir." Fazla iznim olmadığından, ne zaman mümkün olsa o zamanları çok değerli buluyordum. Roma Cumhuriyeti'nin ilk imparatoru olarak, sadece Roma değil, ülkenin geri kalanı da benim sorumluluğumdaydı.

Hafifçe sırtıttı. "Kadınların arasında boğulmuşsundur herhalde."

Kesinlikle, özellikle bir kadının arasında boğulmuştum.

Ne onayladım ne de yalanladım, o da bana döndü. "Yine Isabella'yla yattığını söyleme bana."

"Tanrım, hayır," diye patladım, o aptalca kararı şimdi daha da çok pişmanlık duyuyordum. O akşam şans tanrısı benim tarafımdaydı, Aurelia'yı evde tutarak eski sevgilimle yaşadığım çok karmaşık dramaya tanık olmasını engelledi. Neredeyse on yıldır ilişkisi olmayan bir eski sevgili.

. Ve ben de sadece sevişip her şeyin biteceğini düşünecek kadar aptaldım.

"Sana sorun çıkardı mı?"

"Evet, maalesef."

Yavaşça başını salladı. "Sana söylemiştim lan."

"Biliyorum." Bunu tamamen kabul ettim. Bir hataydı ve Rocco bana ona hiçbir şekilde umut vermemem konusunda uyardığında onu dinlemeliydim.

"İstedğin her kadını elde edebilirdin, ama sen sorun çıkarmaya karar verdin."

"O sırada evliydi ve boşanmıştı. Sorun olmaz diye düşündüm."

"Yine de başka herhangi *biriyle* yatabilirdin, Con."

"Yatakta inanılmaz iyi, tamam mı?"

"Bu saçmalığı haklı çıkarmak için yeterince iyi değil."

"Her neyse," dedim. "Olan oldu." Koloseumun tabanına, başımdaki ışıklardan gelen altın rengi parıltıyla aydınlanan kum havuzuna baktım. "Annemin evinde kavga ettik. Akşam yemeğine birini getirdim ve o çıldırdı."

Yavaşça başını çevirip bana baktı. "Annenin evine bir kadın mı getirdin?"

"Evet."

"Ailenle tanıştırmak için mi?"

"Onu o yüzden getirmedim ama evet."

Bana dönmeden önce tekrar çukura baktı. "Neden bu büyük bir mesele değilmiş gibi davranıyorsun?"

"Önemli bir şey değilmiş gibi davranmıyorum."

"Dur, dur, o zaman biraz geriye gidelim." Rocco sandalyesinde dikleşti ve bana daha iyi bakabilmek için döndü. "O kim?"

Brick, kapıdan uzakta bulunan daha küçük bir kapıdan çıktı. "Hazırız."

"On dakika!" Rocco, stadyumun diğer ucuna doğru bağırdı. "Ne oluyor lan? Neden?"

"Siktir git!" diye bağırdı Rocco.

Brick, kapıdan geri girmeden önce ona orta parmağını gösterdi. "O kim?" diye sordu Rocco. "Taormina'da mı yaşıyor?"

“Roma’da yaşıyor, ama orada tanıştık.” Ona tüm hikayeyi anlattım. Nasıl tanıştığımızı, o küçük serseri srtkle uzun süredir devam eden ilişkisini yeni bitirdiğini ve bütün haftayı birlikte geçirdiğimizi. “Arkadaşında kalmakta ısrar etti ve iyileşmek için zamana ihtiyacı olduğunu söylüyor. O yüzden ona biraz nefes alması için zaman vereceğim.”

"Ya da belki de senden o kadar hoşlanmıyor ve seni nazikçe reddetmeye çalışıyor."

Yzmde anında bir sırıtış belirdi. “Hayır, benden hoşlanıyor.”

“O zaman neden senin yatağında değıl de birinin kanepesinde yatıyor?”

“Kafasını toparlaması lazım. Anlıyorum, sorun değıl. Bir ara sık yoksunluğı çekecek, o zaman benden haber alacak.” Gülümseme devam ettim, boşaldığında yaptığı tüm yüz ifadelerini hatırlayarak. Ağılarken çok güzeldi, gözyaşları elmas gibiydi. Ya da yüzünü arşafllara bastırıp makyajı her şeyi lekelediğinde. “Bu konuda endişelenmiyorum.”

“Adı ne?” “Aurelia.”

"Güzel."

"Evet, ben de seviyorum."

“Demek son ilişkisi bir hafta önce bitti?”

“Yaklaşık.”

“Ve sen bu işe karışmak mı istiyorsun?” “Beni rahatsız etmiyor.”

"O zaman ondan gerçekten hoşlanıyor olmalısın."

Onu düşünmekten kendimi alamıyordum. Telefonuma her baktığımda, adının orada olmasını umuyordum. Şehre döner dönmez, mdavimlerim bana ulaşımaya başlamıştı çünkü ben Roma'ya dönmeden önce sık yoksunluğı belirtileri göstermeye başlamışlardı, ama benim sıkım kıpırdamadı bile. İstedığım tek bir kadın vardı.

Ama o bana biraz mesafe istemişti ve ben bu isteğini ihlal etmeyecektim. O bana fren yapmamı söylediğinde, ilk hamleyi yapan ben olmayacaktım. Onu istiyordum, ama peşinden koşturmak istemeyen bir kadının peşinden koşacak kadar gururum yoktu. Birkaç hafta ya da bir ay sonra ondan haber almazsam, o zaman her şey bitmiş olacaktı.

Ama bunun son olmayacağından emindim.

Demir kapı kalkmaya başladı. Sopalı gardiyanlar, mahkumların kaçmaması için stadyumun kenarlarında yerlerini aldılar, ama tabii ki mahkumlar her zamanki gibi kaçmaya çalıştılar... sanki gidecek başka bir yer varmış gibi.

Hoparlörlerden, bir aksiyon-macera filminde çalınacak türden bir müzik geldi.

Üzerlerinde paçavra gibi giysiler ve uyudukları hücrelerden gelen kirle kaplıydılar, kumun üzerinde ileriye doğru koştular, bazıları çok fazla çaba sarf edip çok hızlı koştukları için dengesini kaybetti. Bunlar geçen hafta toplanmış suçlulardı, tecavüz, cinayet ve Roma Cumhuriyeti'ne karşı doğrudan ihlallerden suçlu bulunanlar. Her ihlal aynı şiddetle cezalandırılmıyordu, ama bu adamlar en kötülerinin en kötüleriydi, kendi çıkarları için masum insanlara zarar vermeyi seçenlerdi.

Şimdi, idam edileceklerdi.

"Gösteri zamanı." Ayağa kalktım ve merdivenlerden aşağı inerek çukurun üzerindeki platforma çıktım. "Roma Cumhuriyeti'ne karşı işlediğiniz suçlar nedeniyle, size özgürlüğünüz için savaşma ya da ölme fırsatı veriyorum." Her mahkumun yanında bir sopalı gardiyan vardı; ama bu sıradan bir sopa değildi, metal parçaları ve çivilerle donatılmış bir sopaydı. Tek bir vuruş ölümcül bir darbeydi. "Oyunlar başlasın."

Grafiti, Roma'da büyük bir sorundu. Pislikler, Roma tarihimizi lekeleme hakkına sahip olduklarına karar vermişlerdi ve gündemlerimizden biri de bu izleri güzel şehrimizden silmekti. Başkan Barsetti, yasayı uygulamaktan başka pek bir şey yapamıyordu; bu da o pislikleri birkaç ay hapisaneye atıyordu, ama sonra tekrar sokaklara çıkıp aynı pislikleri yapmaya devam ediyorlardı.

Roma tarihi benim tarihim olduğu için, bunu oldukça kişisel algıladım.

Bu yüzden adamlarımızı tüm önemli anıtların başına yerleştirdik ve ne zaman birini yakalasalar, yüzlerini kaldırım taşlarına vurup şişelerdeki boyayı yediriyorlardı. Çoğu

hospitale kaldırıldı ve Roma Cumhuriyeti'nin bu pisliği tekrar denemeye kalkanların peşine düşeceği haberi yayıldı.

Şehirdeki grafiti katlanarak azaldı. Başkan Barsetti mutluydu, yerliler bunu takdir etti ve ben atalarımın eserlerini korudum. Duvarlardaki tüm boyayı temizlemek ve taşı özenle restore etmek için kendi cebimizden bir temizlik ekibine para ödedik.

Rocco ve ben, tüm çağları atlatmış en eski ve tamamen sağlam kalmış anıtlardan biri olan Panteon Meydanı'na yaklaştık. Roma Forumu tarihimizin parçalarını barındırıyordu, ama hepsi de sadece parçalardan ibaretti.

Ama Pantheon ayakta kalmıştı.

Durup yan duvarı inceledik; bu güzel tarih parçasını işaretleyen, farklı renklerde boya ve çete sembolleriyle dolu olan alanı. Artık bunların hepsi gitmişti.

Taş restore edilmişti.

Rocco, elinde mumlu kağıda sarılı bir parça Roma pizzası tutuyordu. Sessizce incelerken bir ısırık aldı. "Olması gerektiği gibi."

"Evet. Çok güzel temizlenmiş."

"Bütün bu pisliği temizlemek bir yıl sürdü, ama buna değdi."

Duvarlara tekrar grafiti yapmaya çalışırken yakalanan herkes daha ağır bir ceza alacaktı — ve bir elini kaybedecekti. Böylelikle, güvenliğimizin gevşediğini düşünenler, ne yazık ki yanılmış olacaktı. Ve sonra, tekrar denerlerse bizim ne yapacağımızdan korkacaklardı... ve bir elden fazlasını kaybedebilirlerdi.

Başkan Barsetti bu önlemi onaylamayacaktı, ama o köprüye geldiğimizde onu geçerdik.

Rocco sessizce anıta bakıyordu, sadece yemek yiyip önündeki güzelliğin tadını çıkarıyordu. Diğer yerliler Roma'nın simge yapılarına alışmış ve onların gücünü unutmuştu, ama Rocco ve benim gibi insanlar için durum hiç de öyle değildi. Bu şehri kendi evimizmiş gibi görüyorduk. Her gün ona minnettardık.

"Aurelia'dan haber var mı?" diye sordu aniden.

Onu arkadaşının evine bıraktığımdan bu yana bir haftadan fazla zaman geçmişti. Ondan hiç haber almamıştım. "Hayır."

Pizzasından bir ısırık daha aldı ve sessizce çiğnedi.

Ŗimdiye kadar ondan haber alacağımı ummuŖtum. Onun arayacağı umuduyla, önüme gelen tüm teklifleri reddetmiŖtim. Ait olduğu yatağıma geri döneceği umuduyla.

Elini omzuma koydu ve hafifçe sıktı. "Üzgünüm dostum."

"Henüz pes etmedim."

"Bir hafta uzun bir süre."

Hayatımın en uzun haftası. "Senden haber alacak."

Omzuma bir kez daha hafifçe vurdu, sonra pizzasını bitirdi. "Önümüzde uzun bir gece var. Hadi gidelim."

Bölüm 15

AURELIA

Zor bir hafta olmuştu.

Her şey alt üst olmuştu, herkes ne olduğunu biliyordu ve tüm arkadaşlarım onsuz daha iyi olacağımı söylüyordu. Beni sık sık yemeğe ve içmeye götürdüler, sadece kız arkadaşların yapabileceği şekilde dertlerimi dökmeme izin verdiler. Geri dönüp kalan eşyalarımı almaya cesaret edemediğim için valizimde yaşıyordum. Oraya gittiğimde ne göreceğimi bilmiyordum. Muhtemelen Enzo Taormina'dan döner dönmez onun taşındığına dair kanıtlar. Aslında benim hiç önemi olmadığının kanıtları.

Ayrıca işimde de yapacak çok işim vardı. Planladığımız tatile çıkmadan çok önce fotoğraf çekimlerini ayarlamıştım ve müşterilerim özel etkinlikleri, düğünleri, portre fotoğrafları ve diğer her şey için bana güveniyorlardı, bu yüzden iptal edemezdim.

Ve tüm bu kaosun arasında, Constantine'i özliyordum. Onu deli gibi özliyordum.

Taormina'daki hayatımız çok rahattı. Her şey seks, yemek ve eğlenceden ibaretti. Hiçbir derdimiz yoktu. Onu bir haftadır tanıyordum, ama o gezinin sonunda sanki onu hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyordum.

Onu gerçekten çok özlemiştim.

Ama Enzo'dan eşyalarımı geri alıp yeni daireme taşınana kadar, bu konuyu kapatamayacağımı hissediyordum. Zaten çok değer verdiğim biriyle yeni bir şeye başlamak için doğru ruh halinde değildim.

Enzo bana mesaj attığında arkadaşımın dairesindeydim ve o isteydi. Eşyalarını ne zaman almaya geleceksin?

Taormina'da beni terk ettiğinden beri ilk kez konuşuyorduk. Ben yatakta tek başıma oturup onun gitmesini izlerken, o otel odamızdan çıkıp gitmişti. Sanki hiç anlaşılmadığım iş arkadaşlarımdan biriymiş gibi benimle konuştu. Sanki hiç arkadaş olmamışız gibi.

aşık iki insanı bırakın. Bugün gelebilirim. Artık bu işi halletmenin zamanı gelmişti. Karşılaş ve bu işi bitir.

Tamam. Yola çıktığında haber ver.

Neden? Orada olacağı için mi?

Tek yapmam gereken sormaktı, ama ona önemsediyimi göstererek onu memnun etmek istemedim. Onun varlığı beni rahatsız edecekti. Luna'nın da orada olabileceğinden endişeleniyordum, o kaltak, Noel partisinde bana gülümserken arkamdan erkek arkadaşım ile yatıyordu.

Cesaretimi toplayıp bunu yapmam gerekiyordu, ama yapmak istemiyordum.

Arkadaşlarımdan birkaçını da getirebilirdim, ama bu bir pusu gibi gelirdi. Sanki beni zayıf gösterirdi. Ama tüm o eşyaları sadece motosikletimle taşıyabilir miydim? Muhtemelen hayır. Bu da bir araba kiralamam ve tüm o eşyaları zaten yeterince küçük olan bu dairede depolamam gerektiği anlamına geliyordu.

Kendi dairemi daha önce aramalıydım.

Telefonumu aldım ve mesajı yazmadan önce bir süre Constantine'in adına baktım. Bugün Enzo'dan eşyalarımı almam gerekiyor. Biliyorum, bu çok saçma, ama yalnız gitmek istemiyorum... Ona doğrudan sormadım, ama satır aralarında yardım isteği kolayca okunabiliyordu. Mesajı gönderdim ve telefonumu bir kenara koydum, ne zaman cevap yazacağını bilmeden.

Ama telefonu bırakır bırakmaz titredi.

Hemen geliyorum tatlım.

Mesajını okurken kafamın içinde sesini duyduğumda kalbim eridi. Sanki o da benimle birlikteymiş, ekrandan atlayıp bana sıkıca sarılmış gibi hissettim. Bana "tatlım" demesini özlemiştim. Beni önemli biriymişim gibi hissettirmesini özlemiştim...

Kapıyı çaldığında kapıyı açtım.

Haziranın başlarıydı, bu yüzden dışarısı ısınmaya başlamıştı. Sıcaklığı umursamıyormuş gibi siyah tişört ve siyah kot pantolonla gelmişti. Tıraşlı çenesi ve derin, zengin gözlerindeki sıcaklıkla, tam da hatırladığım gibiydi... ama çok daha fazlasıydı.

Onun ne kadar çekici olduğunu nasıl unutabilirdim ki?

İçimden bir arzu dalgası geçti, onun sevgisine ve sıcaklığına olan çaresiz bir özlem, kelimelerle tarif edemeyeceğim bir hasret. Birine nasıl bu kadar derin ve bu kadar çabuk bağlanabilmişim? Eve döndüğümünden beri arkadaşlarım yanımda olmuştu, benim yedek ailem olmuştu, ama bu aynı şey değildi.

Aramızdaki sessizlik devam etti, ikimiz de birbirimizi görünce duygularımızı sindirmeye çalışıyorduk. Sonunda daireye girdi ve bana doğru geldi, tüm özelliklerimi incelerken gözleri benimkilerle ileri geri gidip geliyordu. "Zor bir hafta mıydı?"

"Öyle sayılır."

Gözlerinde bir parça hüznün belirdi, sonra kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. Arkadaşımın dairesinde beni kucakladı, dokunuşuyla tüm üzüntümü ve endişemi silip süpürdü. Elini saçlarımın arkasına kaydırды, çenesini başıma dayadı ve beni daha önce hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde kucakladı.

Enzo ile en iyi zamanlarımızda bile *bunu* hiç hissetmemiştim. Bu kadar derin bir şeyi. "Seni özledim." Muhtemelen bunu söylememeliydim, şimdilik aktif olarak kaçınmaya çalıştığım bir ilişkiye baskı yapmamalıydim, ama onda beni aptalca şeyler yapmaya ve düşüncesizce konuşmaya iten bir şey vardı.

Benden uzaklaştı, dudaklarında o şeytani gülümsemeyle. "Hadi. Eşyalarını alalım."

Bizi camları karartılmış bir Range Rover'la götürdü. Bu sefer ekibi yanında değildi. Sadece ikimizdik. Bir eliyle direksiyonda, diğer eliyle kol dayanağına yaslanmış bir şekilde sürüyordu, müzik o kadar kısılmıştı ki neredeyse duyamıyordum. Araç yepyeni kokuyordu, sanki yeni almış ya da neredeyse hiç sürmemiş gibi.

O yanımda olduğu için kalp atışlarım düzensizdi, huzurum onun heybetli varlığıyla bozulmuştu. Özlemim dayanılmaz hale geldiğinde, sadece yüzünü görmek için gezimizde çektiğim birkaç fotoğrafına bakardım. Şimdi ise o benimle birlikteydi, sanki hayatındaki en önemli kişiymişim gibi emrimdeydi.

Daha önce hiçbir erkek bana böyle davranmamıştı. Hele ki 1,95 metre boyunda, 45 kilo kaslı ve bazen ona doğrudan bakmak acı verecek kadar yakışıklı bir erkek hiç.

"Bir yer buldun mu?" diye sordu, gözleri yolda, SUV trafikte dururken.

"Sanırım. Başvurdum."

"Nereye?"

"Trionfale. Üniversitenin yanında." Şehir merkezinden istediğimden çok daha uzaktaydı, ama tek bir gelirle karşılayabileceğim tek yer orasıydı. Mahalle fena değildi ve benim için en önemli şey de buydu.

Başını salladı ama bir şey söylemedi. Enzo'nun apartmanına vardığında, park etmenin yasak olduğu kaldırımın hemen önüne park etti.

"Bence buraya park edemeyiz."

Arabadan atlamadan önce o kibirli sırıtışını attı. "Ben her yere park edebilirim." Arkasında kapıyı kapattı ve kapının kapanma sesi tartışmayı sonlandırdı. Yanıma geldi ve benim için kapıyı açtı, sonra tüm posta kutularının bulunduğu binanın girişine girdik.

Karo zemin üzerinde kanepeler, halılar ve saksılar bulunan güzel bir binaydı. Asansörü de vardı. Asansörle üçüncü kata çıktık, sonra koridordan geçip son bir buçuk yıldır evim olarak adlandırdığım dairenin kapısına yaklaştık.

Kapının önünde durdum, bir anda beni buraya kadar getiren tüm cesaretimi kaybettim.

Beni içeri sokmak için acele etmedi, cesaretlenmemi söylemedi. Duvara yaslandı ve beklerken kollarını kavuşturdu. "Neden korkuyorsun?"

"Ne kadar kolay yerime başkası geçtiğini görmekten..." Tüm varlığımın bir gecede Enzo'nun kalbinden silinmiş olmasından. "Keşke

Keşke pişman olsaydı, onu geri kabul edeceğim için değil, ama bu hala beni önemseydiği anlamına gelirdi. İlk "*seni seviyorum*" diyen, birlikte yaşamayı teklif eden, hayatının aşkı olduğunu söyleyen kişinin... sana karşı kayıtsız kalmasını izlemek. Keşke benden bir şey yüzünden nefret etseydi, çünkü en azından nefret bir anlam *ifade eder*." Derin bir nefes aldım. "Biliyorum, aptalca. Şimdiye kadar bunu aşmış olmam gerekirdi..."

"Bu, terk edildiğin ilk sefer değil. Bu yüzden canını sıkıyor."

Yavaşça ona döndüm ve ona bakarken midemde bir ağrı hissettim.

"Baban seni terk etti, şimdi de güvendiğin biri aynı şeyi yaptı. Bunun farkında olmaması ya da umursamaması, karakterini gösteriyor."

Bunu hatırladığına bile şaşırdım.

"Bunun seni rahatsız etmesi normal." Duvardan itildi ve bana doğru geldi, bu adam sadece görünüşüyle değil, zekası, derinliği ve farkındalığıyla da güzeldi. "Şu anda çok acıyor ve bir süre daha acıyacak, ama düzelecek." Kapıya doğru başını salladı. "Ama önce bunu yapmalısın. Ve ona yerine geçecek kişiyi göstermenin bir zararı yok." Kapıyı çalarken o karizmatik gülümsemesini takınarak, beni yanımdan nazikçe dürttü.

Onun sayesinde, birkaç saniye içinde en dip noktadan en yüksek zirveye çıktım.

Enzo kapıyı açtı, hafif bir utançla gözlerime baktı, ama sonra dikkatini Constantine'e çevirdi ve orada tuttu. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve tüm vücudu hareketsiz olan Enzo, bana eşlik eden iri, kaslı, seksi adamı nasıl değerlendireceğini açıkça bilmiyordu.

"Con." Enzo'nun elini sıkmak için elini uzatmadı. Bana hiç bakmadığı bir şekilde ona dik dik baktı ve ben bunun için minnettardım. "Kadınımın eşyalarını almaya geldim."

Kadınım. Bana daha önce hiç böyle dememişti ve bunun sadece gösteriş için olduğunu biliyordum, ama kulağa çok hoş geliyordu.

Constantine kıcıma hafifçe bir şaplak attı. "Hadi, tatlım." Enzo garip bir şekilde kenara çekildi. "Uh... evet."

İçeri girdiğimde, ne kadar değiştiğini kolayca görebildim. Kanepede çocuk oyuncakları, duvara yaslanmış bir oyuncak sandığı, mutfaktan görülebilen pembe bir sabit bisiklet vardı. Başka değişiklikler de fark ettim, daha önce hiç görmediğim battaniyeler, kapının yanında benim olmayan kadın ayakkabıları.

O, iki çocuğuyla birlikte çoktan taşınmıştı.

Ciddi bir yüz ifadesini korumaya, umursamıyormuş gibi davranmaya çalıştım çünkü Enzo tüm kanıtları saklamaya bile çalışmamıştı. Bana gönderdiğim, "siktir git" emojileriyle dolu son mesajıma da açıkça cevap vermemişti.

Enzo, tüm kutularımın toplandığı oturma odasının bir köşesine yöneldi. Her şeyi benim için o paketlemişti, bu yüzden neyi neye koyduğunu ya da nasıl düzenlediğini kim bilebilirdi ki? Tüm hayatım bölmelere ayrılmış ve köşeye istiflenmişti; sanki benim hiç var olduğumu hatırlatan mütevazı bir iz gibi. Artık onun gözünde ben de öyleydim; zihninin bir köşesindeki bir düşünce.

Constantine kutulara doğru yürüdü ve işe koyuldu, en hafif olanları benim taşımam için bir kenara ayırdı. Yığının en altındaki, kitaplarımı, ayakkabılarımı ve giysilerimi içeren kutulara yöneldi.

Constantine ve benim ileri geri gidip kutuları alıp Range Rover'ının arkasına koyduktan sonra daireye geri dönüp daha fazlasını almamız, oldukça garip bir durumdu.

Enzo kanepede oturup bekliyordu. Yardım etmeyi teklif etmedi.

Sonunda, Constantine'in benim taşımamı istemediği sadece ağır eşyalar kalmıştı, bu yüzden ben orada garip bir şekilde durup onun işini bitirmesini bekledim. Enzo oturma odasında kaldı, ben de mutfakta. Yıllardır yakındık, ama şimdi aynı odada bile bulunamıyorduk.

Constantine son kutuyu aldığı anda, birlikte ön kapıya doğru yürüdük.

"Aurelia."

Enzo'nun sesini duyunca durdum.

Constantine koridora doğru ilerlemeye devam etti. "Aşağıda görüşürüz tatlım."

Constantine'in bana güç verecek varlığı olmadan kendimi güçsüz hissederek Enzo'ya sırtımı dönmüştüm. Ama yavaşça döndüm ve bir gün evleneceğimi sandığım adama baktım. "Ne haber?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, umursamıyormuş gibi davranmaya, kalbimin deli gibi çarpmıyormuş gibi davranmaya çalıştım.

Cevap vermeden önce uzun bir süre gözlerime baktı. "Üzgünüm ...her şey için."

Bu, aldığım ilk özürdü. İlk kez hatasını kabul etmişti. Aylardır bunu bekliyordum. Seyahatte de beklemiştim. Eşyalarını toplayıp gittiğinde de beklemiştim. Ve şimdi bunu aldığımda, bunun bir fark yaratmadığını fark ettim. Kendimi daha iyi hissettirmedi. Sadece... önemi yoktu. "Kendine iyi bak, Enzo."

Constantine, apartmanın yanındaki parke taşlı sokağa girdi. Park etmemesi gereken bir yere park etti, ama yine de yaptı, sanki canı ne isterse onu yapabilirmiş gibi.

Motoru kapattı ama emniyet kemerini çözmek için kıpırdamadı. "İyi misin?"

Enzo'nun evinden ayrıldığımızdan beri tek kelime etmemiştim. Veda etmemiz o kadar... hayal kırıklığı yaratıcıydı ki. "Bir yıl önce bana bunun böyle biteceğini söyleseydin, inanmazdım. Hayal etmesi zor, ama mutluyduk. Gerçekten mutluyduk."

"Bunu pişman olacak. Sana söz veriyorum." Ön camdan dışarıya doğru baktı, bir kolunu kol dayama yerine dayamıştı.

"Pişman olsa da olsa da umurumda değil." Benden özür dilemişti, ama ben hiçbir şey hissetmemiştim.

"Şimdiden pişman olsa bile şaşırmazdım," dedi hafif bir sırıltıyla.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Şey, evcilik oynamaktansa, gizlice dolaşıp arka koltukta ya da karanlık bir sokakta sevişmek çok daha eğlenceli," dedi gülerek. "Şimdi ise, birlikte yaşadığı bir kız arkadaşı ve kendi çocuğu bile olmayan iki çocuğu var. Şok olmuş olmalı."

"Evet, belki." Oraya girip yeni ailesi tarafından varlığımın tamamen silindiğini gördüğümde, Enzo'nun şoku benimkinden daha kötü olamazdı.

"Sana ne dedi?" "Özür diledi."

Yavaşça başını salladı. "Evet, her şeyi mahvettiğini biliyor. Gizlilik tuzağına kapıldı ve önemli olanı gözden kaçırdı. Seni herhangi bir kadınla takas etmek için aklını kaçırmış olmalı."

"Bunu söylemen çok nazik."

Bana doğru dönüp gözlerimin içine baktı. "Ciddiyim."

Enzo da birbirimizle çıkmaya başladığımızda aynı şeyleri söylemişti... ve bakın sonunda nereye vardık.

"Seni deli gibi düşündüm."

Bu adamı nasıl başardım ki? Deli gibi yakışıklıydı, ama görünüşü, sıcaklığı, gülümsemesi, ne kadar hızlı ve zeki olduğu gibi diğer özelliklerinin yanında sönük kalıyordu. Ailesine olan ilgisi. Tek kusuru, geçimini nasıl sağladığıydı. "Ben de seni özledim."

Elini orta konsolun üzerinden uzattı, kolu uyluklarıma ulaşacak kadar uzundu, sanki Taormina'daymışız gibi bana dokundu. Giydiğim kot pantolonun üzerinden teninin dokunuşu hafifçe hissediliyordu, ama elinin baskısı ve ağırlığı beni hem heyecanlandırdı hem de sakinleştirdi.

"Bugün bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Her zaman arkadayım." Uyluklarımı nazikçe sıktı. "O dairede tüm bu eşyaların sığacağını sanmıyorum. Taşınana kadar ben senin için saklayayım."

"Oh, bunu yapmana gerek yok."

"Bende bolca yer var. Sorun değil."

"Çok naziksin, ama bu senin sorunun değil..."

"Sanki iç çamaşırlarını karıştıracakmışım gibi mi düşünüyorsun?" diye alay etti, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Yani, bunun olmayacağını garanti edemem tabii..."

Sessizce kıkırdandım, bütün gün boyunca ilk kez biraz gülmüştüm. "Peki, teşekkür ederim."

Birkaç saniye boyunca bana baktı, yeraltı dünyası kadar karanlık gözleri çok rahatlatıcıydı. "Bu akşam seni yemeğe çıkarayım."

"İsterdim, ama..." Benim için güzel bir şey yapmışken onu reddetmekten kendimi kötü hissettim. "Şu anda pek havamda değilim."

Hayal kırıklığına uğradıysa da bunu iyi sakladı. "O zaman öğle yemeğine ne dersin? Yakınlarda iyi bir yer biliyorum."

"Şimdi mi?"

"O kadar kutuyu taşıdıktan sonra acıkmadın mı?"

"Şey, ağır kutuları taşıyan sendin."

Kıçımı okşadığı gibi, uyluklarımı da okşadı. "Sanki kadınının bir şey yapmasına izin verecekmişim gibi." Emniyet kemerini açmak için düğmeye bastı ve arabadan atlamaya başladı. "Hadi."

"Arabanı burada bırakabileceğini sanmıyorum."

Arabanın etrafından dolaşıp kapımı açarken sırtıttı. "Ah tatlım, ne kadar da sevimlisin."

Harika Roma makarnası yapan Cambio adlı bir restorana gittik. Oraya birkaç kez gitmiştim. Tabii ki Constantine, Taormina'da olduğu gibi buradaki çalışanları da tanıyordu. Arkada, diğerlerinden uzak bir masaya yerleştirilmeden önce barda biraz sohbet etti.

Yine Taormina'da olduğu gibi, masaya bir şişe şarap sipariş etti ve sanki ne sipariş edeceğini zaten biliyormuş gibi menüye neredeyse hiç bakmadı. "Ne düşünüyorsun, tatlım?"

Bana öğle yemeğine çıkmayı teklif ettiğinde hiç iştahım yoktu, ama ortam değiştiği için yemek yeme isteğim geri gelmeye başlamıştı. "Cacio e pepe."

"Mükemmel seçim."

"Peki ya sen?" "Ben

buradaki bifteği

seviyorum."

Garson masaya geldi ve Constantine ikimiz için öğle yemeğimizi sipariş etmeden önce erkekler tenis hakkında kısa bir sohbet ettiler.

"Demek gerçekten herkesi tanıyorsun, ha?" diye takıldım.

"Evet," dedi başını sallayarak. "Her yerde gözlerim ve kulaklarım var."

Mesleği ne zaman gündeme gelse, daha meraklı
...ve daha temkinli olurdum. "Haftan nasıl
geçti?" "Yoğun."

"Ne yaptın?"

"Çalıştım."

"Bütün hafta boyunca mı?"

"Evet, işler böyle yürür." Bardağını alıp bir yudum içti. "İş ve ben tek bir
varlık gibiyiz."

Hâlâ anlamadığım bir iş. "Bana... bu konuda biraz daha bilgi
verebilir misin?"

"Bilmek istediğiniz her şeyi size anlatacağım," dedi. "Öyleyse, Başkan
Barsetti'nin İtalya'nın devlet başkanı olduğunu ve bu ülkeyi yöneten
yasaları denetlediğini zaten biliyorsunuzdur. Ve Papa Zephyrinus'un
Katolik Kilisesi'nin lideri, Vatikan'ın başkanı olduğunu da biliyorsunuzdur.
Yani bir tarafta başkan var." Bir parmağını kaldırdı. "Diğer tarafta da papa
var." İkinci parmağını kaldırdı. "Ama Roma'da bir başka hükümdar daha
var; o da imparator."

Omurgamdan boynumdan kıcıma kadar bir titreme hissettim. Buz
gibi ve korkunçtu.

"Ve o da benim." Üçüncü parmağını kaldırdı. "İmparator Konstantin.
Roma Cumhuriyeti'nin lideri, İtalya'nın hükümdarı. Bu ülkede hepimizin
çok farklı rolleri var ve kendi kurallarımıza uyuyoruz."

Hayatımda ilk kez şaşkınlıktan tamamen sessiz kalmıştım.

"İsa'dan sonra ve Jül Sezar'ın ölümünden sonra imparatorlar için
olduğu gibi, benim görevim de bu ülkeyi sadece topraklarımızın
dışındaki düşmanlardan değil, içimizdeki düşmanlardan da
korumaktır. Burayı evi olarak gören sivilleri korumak. Bazıları
taktiklerimi acımasız ve vahşi buluyor, ama ben bunu bir iltifat olarak
alıyorum."

Öğle yemeğinde bu konuya gireceğimi beklemiyordum. Ama sordum...

"Bu ülkede faaliyet gösteren suçluları denetliyorum, sizin gibi
insanları tehlikeden uzak tutacak insani uygulamalara uymalarını
sağlıyorum. Sokaklara çıkan uyuşturuculara fentanil
karıştırılmadığından emin oluyorum. Uyuşturucu kullanmak isteyenleri
yargılamam, ama satıcının kârını maksimize etmek istediği için
insanların gereksiz yere ölmemesini sağlarım. Benim yönetimim
altında uyuşturucu kaçakçılığı yasaklanmıştır"

. Bu saçmalığa tahammül etmem. Çetede çalışan herkesin en az yirmi bir yaşında olması gerekir. Çocuklar yok. Ben bu tür şeyleri yaparım.” Sanki önemsiz bir şey söylemiş gibi, şarabından bir yudum daha aldı.

Hâlâ şaşkındım. “Bunu nasıl uyguluyorsunuz?”

“Yönetimim altında çalışan adamlarla. Benimle birlikte çalışan dört baronum var, kanunlarımı uygulamak için en çok güvendiğim kişiler. Bu, geniş bir insan ağı. Ayrıca Başkan Barsetti’nin kaynaklarından da yararlanıyorum. Benim işim şehrin suç yönüne odaklanmak, ülkeyi terörden korumak; Başkan Barsetti ise daha çok şiddet içermeyen hukuki meselelerle ilgileniyor. Vergi dolandırıcılığı ve vergi kaçakçılığı, şehir ve bina yönetmelikleri, küçük suçlar, kundaklama gibi şeyler. Gerçekten şiddet içeren pislikler benim sorumluluğumda. Ve papa... ben çok uzaklaştığımda beni Tanrı’ya geri getiriyor.”

“Papa Zephyrinus’u tanıyor musunuz?” Başını salladı. “Onu iyi tanırım.”

Bu, ayağa kalkıp oradan hemen çıkmam gereken kısımdı. Ama kaldım. Onun patolojik bir yalancı olduğunu düşündüğüm kısımdı. Ama ona inandım. “Bu işe nasıl girdiniz?”

“Uzun hikaye. Ama kısaca, bu pozisyona kadar kendimi yetiştirdim ve soyum sayesinde seçildim.”

“Soyun mu?”

“Ben ilk imparator Augustus’un torunuyum.” Bunu sanki hepsi doğruymuş gibi ciddi bir yüzle söyledi.

Artık iştahım çoktan kaçmıştı. Yattığım adamı tanımadığımı fark ettim. Yakışıklı gülümsemesi ve kibirli sayılabilecek kadar kendinden emin gözleri beni çok kör etmişti.

Beni bir süre inceledi.

Yüzümün kızardığını hissettim. Sıcak bir gündü, ama ensemden gereksiz bir ter damlası birikmeye başladı.

"Korkuyorsun." Bunu zaferle değil, yenilgiyle söyledi. "Ben... ne olduğumdan emin değilim."

"Korkuyorsun," diye tekrarladı. "Ama ben dünyada korkman gereken son adamım."

Her nefesim yetersiz geliyordu. Ciğerlerimde bir çığlık hissettim.

"Ve sana inanıyorum." İşte bu söz, beni korkudan tam bir dehşete sürükledi. Onun mafya ya da başka bir organize suç örgütü üyesi olduğundan şüphelenmiştim, ama bu çok, çok daha kötüydü. Sanki antik Roma'nın iki bin yıl öncesine adım atmışım ve şimdi İmparator Augustus'un yanında oturuyormuşum gibi hissettim.

Uzun bir süre sessiz kaldı, sadece bana bakıyordu.

Benim bir şey söylememi mi bekliyordu, yoksa tüm bunları sindirmem için bana zaman mı tanıyordu, emin değildim.

Garson yemeklerimizi getirdi, sonra gitti. İkimiz de yemeğimize dokunmadık.

Constantine'in dikkati tamamen üzerimdeydi. "Hiçbir şey değişmedi, tatlım. Hâlâ Taormina'da tanıştığın adamım. Ama kim olduğumu ve ne yaptığımı güzelleştirmeye çalışmayacağım. Sana daha önce de söylediğim gibi, bir kadını elde etmek için asla yalan söylemem, onu ne kadar istesem de."

"Bu diğer kadınlar için bir sorun oldu mu?"

"Hayır. Ama dediğim gibi, dokuz yıldır bir ilişkim olmadı. Yattığım kadınların çoğu benim ne olduğumu tam olarak biliyordu ve bu onları daha da tahrik ediyordu."

Bunu kesinlikle anlayabiliyordum. Nihai kötü çocuk. Gücünün çekiciliği. Kuvvetinin manyetizması.

Sessizlik devam edince, bardağını alıp bir yudum daha içti, sonra parmak uçlarını bardağın kenarına koyup bardağı çevirdi.

Isabella'nın bunu bilip yine de onu isteyip istemediğini merak ediyordum, ama bunu ona soramazdım.

Rahatsızlığımın geçmeyeceğini ve başka sorular sormayacağımı anlayınca, konuyu değiştirdi. "Bu hafta ne yaptın?"

Kendime gelmem, vites değiştirip başka bir yöne yönelmem biraz zaman aldı. "Arkadaşlarımla çok zaman geçirdim, birçok seansım vardı. Bu etkinlikleri aylar önce ayarlamıştım ve iş yapmak en son istediğim şey olsa da iptal edemedim."

"Neler vardı?"

“Bir düğün, özel bir çekim, bir müşterinin web sitesi, bir emlak şirketi için fotoğraflar.”

“Yoğun bir hafta olmuş,” dedi. “Bu arkadaşının yanında kalmak nasıl gidiyor?”

“Adı Cindy. Ve... fena değil.”

Çatal bıçağını alıp yemeğe başladı, önceki konuşmamızın gerginliğini sıyrıp atmış gibiydi.

Her an arabadan açılan ateşle vurulabilecek bir mafya patronunun yanında oturuyormuşum gibi hissettim — ve ben tam da onun yanındaydım. “Daire küçük, bir erkek arkadaşı var... ideal değil. Ama başvurum onaylanır onaylanmaz, hemen taşınabileceğime eminim.”

Bana yine yanında kalmamı teklif etmedi. Sadece dinledi. “Onun erkek arkadaşını sevmiyorsun.”

“Öyle demezdim.”

“Hadi ama, bana karşı diplomatik davranmana gerek yok.” Ailesinin yanında olduğu gibi değil, ikimiz baş başa kaldığımızda yemek yerken çok kibar davranıyordu. Dirseklerini masadan çekiyor, acele etmiyor, çok zarifti.

“Ondan garip bir his alıyorum.”

“Sanki 'keşke onun yerine seni sıkseydim' gibi bir his mi?” “Hayır,” dedim alaycı bir şekilde. “Gerçekten açıklayamıyorum. Kendisi hakkında pek konuşmuyor

, bir işi yok gibi görünüyor, sanki gizemli biri gibi. Sanki bir şey saklıyor gibi. Yakışıklı bir adam, sanırım arkadaşım onun büyüüne kapıldı.”

Bir ısırik aldı ve dirseklerini masaya dayadı, ağzına attığı yemeği yavaşça çiğnedi. Sessizce düşüncelere dalmış bir şekilde restorana göz gezdirdi. “Adı ne?”

“Timothée. Sanırım Fransız.”

“Bende kalma teklifi hâlâ geçerli.” “Sorun değil, Constantine...”

“Sen tanıdığım en inatçı kadın olmalısın. Annem dahil.”

“Annen çok sevimli, inatçı değil.”

“Çünkü onu iyi bir gününde tanıştın. Saçmalamayı bırak da benimle kal.”

"Muhtemelen bir hafta içinde çıkacağım ve tüm eşyalarımı taşımak çok zahmetli."

"İki valizin mi?" diye sordu gülerek. "Onları tek seferde taşıyabilirim."

"Constantine, teklifin için teşekkür ederim, ama burada kalmayı tercih ederim." Ne kadar sinirli olduğunu görmekten korktuğum için ona değil, makarnama odaklandım.

Bir süre sessiz kaldı, ama öfkesi hissedilebiliyordu. "Benden o kadar mı korkuyorsun?"

"Öyle değil."

"Kötü bir yalancısın, Aurelia."

"Senden o şekilde korkmuyorum."

"O zaman açık konuş."

Boş restoranın diğer ucuna baktım ve onun ağır bakışlarının yanağımda bir delik açtığını hissettim. "Sana iyileşmek için zamana ihtiyacım olduğunu zaten söylemiştim. Bunu daha kaç kez söyleyeceğim bilmiyorum. Bir ilişkiden çıkıp hemen bir başkasına atlamak istemiyorum. Bu her zaman felaketle sonuçlanır."

"Sadece güvende olduğundan emin olmak istiyorum, tatlım. Bu seni yatağa atmak için bir oyun değil."

"İyiym. Eğer yardıma ihtiyacım olursa ya da kendimi güvende hissetmezsem, ilk arayacağım kişi sen olacaksın, tamam mı?" Çenemi kaldırıp ona tekrar baktım; bana doğru eğilirken masanın üzerinde duran kollarını ve ölümcül bakışlı koyu renkli gözlerini gördüm. "Ne kadar zamana ihtiyacım var bilmiyorum—haftalar, aylar, bilmiyorum. Ama beni beklememelisin."

Kollarını çekip geriye yaslanmadan önce uzun süre gözlerime baktı. Yaklaşımından vazgeçip bifteğinin son parçasına odaklanmadan önce sessizce kıkırdadı. "Peki." Şarap şişesini alıp kadehini yeniden doldurdu, sessizce yiyip içti.

"Ne?" diye sordum, içinden çıkardığı kıkırdama sesini fark ederek.

Hâlâ rahat görünüyordu, gözleri başka bir yerdeydi, davranışları ağzından çıkan sözlerle uyuşmuyordu. "Ne kadar sürerse sürsün beklerim, tatlım."

Bölüm 16

CONSTANTINE

Roma'nın kalbinde bulunan Başkan Barsetti'nin ikametgahı Quirinal Sarayı'na vardım. Zamanımı bununla harcamak zorunda olmadığım için tüm güvenlik kontrol noktalarını geçtim. Silahlı olarak başkanla görüşebilecek dünyadaki tek kişi bendim.

Roma kemerleri, heykeller ve sarayın özel koleksiyonundan sanat eserleriyle süslenmiş uzun koridordan geçtim ve ardından çift kapıdan geçerek başkanın özel ofisine girdim.

Başkan masasının arkasında oturuyordu, bir kolunu sandalyesinin kol dayanağına dayamış, her iki kulağındaki kulaklıklarla biriyle konuşuyordu. Belirgin bir kayıtsızlık ifadesiyle bana baktı ve sonra görüşmeyi bitirmeye çalıştı. "Bunu inceleyeceğim. Başka bir toplantım var, bu konuyu sonra tekrar konuşuruz." Telefonu masasının üzerindeydi, kırmızı düğmeye basarak görüşmeyi sonlandırdı, sonra kulaklıklarını çıkarıp bir kenara attı.

"Ofiste sıradan bir gün, ha?" Masasına bakan iki rahat koltuktan birine oturdum.

Söylediklerimi görmezden geldi ve koltuğunda dikleşti.

"İşimin avantajlarından biri de bu: toplantı yok."

"Peki buna ne diyorsun?"

Omuz silktim. "Bir şişe viski açarsan, ben buna öğle yemeği derim."

Dudaklarında bir gülümseme yoktu, ama bu öneriye gözleri neşeyle doldu. Koltuğundan kalktı, özel barından şişelerden birini aldı ve iki bardağa doldurdu.

"Hadi bakalım."

Bana doğru geldi ve bana bir bardak uzattı, sonra diğer sandalyeye oturdu; koyu mavi bir takım elbise ve siyah bir kravat giymişti, bileğinde siyah bir Patek saati vardı. Bacağını diğer dizinin üzerine attı, pantolon paçası yukarı kalkarak altındaki siyah çorabı ortaya çıkardı. Göreve gelen en genç İtalyan cumhurbaşkanı olan o, benim yaşlarımda biriydi. Önceki yasaya göre adayların en az

elli yaşında olmasını şart koşuyordu, ancak bu soruna yeterince para ve lobi faaliyeti harcanmasının ardından bu kural değiştirildi.

İkimiz de içkilerimizi yudumlamadan önce kadehlerimizi tokuşturduk. "Ailen nasıl?"

"Eve yeterince gitmediğim için kızgınlar."

"Toskana, özellikle özel uçakla, sadece kısa bir uçuş mesafesinde."

"Bu dünyadaki diğer herkes gibi, ben de evden çalışma lüksüne sahip değilim." Bana bakmadan önce bir yudum daha aldı. "Vatandaşlarım sokaklarda ortadan kaybolurken ve ameliyat masalarında vücut parçaları alınırken olmaz."

"Bunun olacağını biliyordum."

"Bunun şimdiye kadar halledileceğini söylemiştin." "Üzerinde çalışıyorum."

"Öyle mi? Taormina seyahatinde bunun üzerinde çalışıyor muydun?" Hayır, hayatımda yediğim en iyi amcığa bağımlı hale gelmekle meşguldüm.

"Rocco halletti."

"Öyle mi? Çünkü ben hiçbir ilerleme görmedim."

"Crow, ben halledeceğim, tamam mı? Vladimir, onun peşinde olduğumu biliyor, bu yüzden taktik değiştirdi. Akıllı olduğu için, tam üstüne çöktüğümde ortalıkta görünmedi. Ama yeniden başladı, bu da muhtemelen çalışma şeklini değiştirdiği anlamına geliyor. Rocco'ya sağlık ağlarını taratıp nakil listelerindeki isimleri değerlendirmesini söyledim, belki bu yolla bilgi edinebiliriz."

Crow başka yere baktı ve bir yudum içti. "Seni daha önce hiç hayal kırıklığına uğrattım mı?"

Kabul etmek için fazla inatçı olan Crow, beni görmezden geldi. "Bu sabah Başbakan Foster ile konuştum. MI6'dan bazı istihbaratlar verdi. Burada, Paris'te veya Londra'da bir terör eylemi olacağına dair söylentiler var. Ne zaman, nerede ve nasıl olacağını bilmiyorum."

"Peki, bu çok yardımcı oldu."

"Adamlarını sıkı bir tasma altında tut." "Onları biraz boğacak kadar kısa bir tasma."

Scotch'ından bir yudum daha aldıktan sonra bardağı aramızdaki masaya koydu. Uzun boylu, ince ve bir futbolcu gibi kaslı olan o, İtalya'nın şimdiye kadar gördüğü en popüler cumhurbaşkanıydı. Sadece genç ve zeki olduğu için değil, kadınların onu

güzel bir adam olarak tanımladıkları için. Konuşkan ve kendini iyi ifade eden biriydi, ama aynı zamanda en iyiden azıyla yetinmezdi. Ülkesinin güvenliği ve refahı konusunda tutkuluydu. Onu, selefinden çok daha fazla seviyordum. Benim konumumu eleştirmeksizin kabul etti, suç dünyasını sanki çoktan aşına olduğu bir şey gibi anladı. “Ordumuzu şehirdeki en kalabalık noktalara sevk ettim. Bir şey olursa, bir tür desteğe ihtiyacımız var.” “Ve ne olacağını bildiğinizi gösteren bir mesaj vermeniz gerekiyor.” “Aynen öyle.”

Roberto beni dışarıda indirdi ve ben bara girdim. Barda Amerikan alternatif rock müziği çalıyordu, tüm sandalyeler ve masalar doluydu. Rocco’yu dört kişilik bir masada otururken buldum, sırtı bana dönük, tuğla duvara yaslanmış, köşedeki televizyonda o öğleden sonra oynanan futbol maçının tekrarını izliyordu.

Karşısındaki sandalyeye oturdum ama o beni görmezden geldi.

Ama garson öyle yapmadı ve bir anda yanıma geldi. “Selam, Con. Ne içmek istersin?” “Viski ve kola.”

“Daha tatlı bir şey istersin diye umuyordum.” Göz kırptı, sonra bara geri döndü. Diğer müşterileri görmezden geldi ve içkimi hemen getirdi. Birkaç kez birlikte olmuştuk, çok rahat bir şekilde. Sarışın saçlı, büyük göğüslü, yatakta iyi olan sevimli bir kızdı. Benden neredeyse on yaş küçük olan kız, sanat sanat tarihi al üniversiteden üniversiteden bu o asla taahhüt gibi bir şey düşünmemişti — ki bu benim için mükemmeldi. “Bu akşam boş musun?”

Rocco, konuşmayı duymamış gibi gözlerini televizyondan ayırmıyordu.

Ona meşgul olduğumu söyleyip konuyu kapatabilirdim, ama açıkça ya da susarak olsun, yalan söylemekten acizdim. “Biriyle görüşüyorum.”

“Oh,” dedi, sikimin başkası için ayrılmış olmasına açıkça şaşırılmış bir şekilde. “Peki, belki başka bir zaman.”

, bana daha fazla ilgi göstermedi. En azından bahşış alabileceği için barda bulunan diğer insanlara odaklandı.

Rocco içmeden önce bardağındaki buzları çalkaladı. "Demek Aurelia hâlâ oyunda."

"Evet. Birkaç gün önce bana ulaştı." "Bu iyi haber."

"O pisliğin dairesinden eşyalarını taşımasına yardım ettim." "Onu gördün mü?"

"Evet." Bir yudum içtim. "O, onun liginde değil." "O zaman ya eşcinsel ya da aptal."

"Diğer kadın iki çocuğuyla birlikte ona taşındı, yani ikincisi olmalı. Adam tam bir aptal. Sözüme güven, birkaç hafta içinde ona ulaşacaktır. Rüya bulutlarının son izleri de kaybolmaya başladığında."

"Sence onu geri kabul eder mi?"

"İmkânı yok. Bir aygırdan bir midilliye geçemez." "Sen aygır mısın, midilli mi?"

Ağzıma yayılan sırtışı zorlukla bastırdım. "Siktir git."

Gülüp bir yudum içti. O da siyah saçlıydı ama benden çok daha iriydi, kaslı ve yapılı bir vücudu vardı. Bir süre televizyondaki maçı izledikten sonra tekrar bana seslendi. "İşlerin yoluna girmesine sevindim. Ondan hoşlandığını biliyorum."

"Şey..." Durum tam olarak öyle değildi ve bu konuda sessiz kalıp kendime saklayabilirdim, ama Rocco'ya karşı filtre kullanmazdım. Bir en iyi arkadaşım olsaydı, o olurdu, ama ona ya da başka birine o korkakça saçmalıkları söylemezdim. "Durum biraz karmaşık."

Bana döndü, kolunu masaya dayadı ve bir açıklama bekledi.

"Daha önce organize suçla ilgilendiğimi biliyordu, ama ona daha net bir tablo çizdim." Taormina'da bundan bahsettiğimde biraz tedirgin olmuştu, ama cennette olduğumuz için çabucak untabildi. "Bunun onu çok korkuttuğunu söyleyebilirim."

"Bu hayatı o kadar uzun süredir yaşıyoruz ki, normal insanların nasıl yaşadığını unutmak çok kolay."

"Evet."

"Ne yapacaksın?"

"İyileşmesi gerektiğini falan söylüyor, o yüzden ben de acele etmeyeceğim. İmparatorluk meselesine alışması için zamana ihtiyacı olduğunu biliyorum, bu yüzden şu anda tek seçeneğim sakın olmak."

"Acele ne, Con?" Başını tuğla duvara yaslayarak tekrar televizyona döndü.

"Aslında acele etmek değil." Bir yudum daha almadan önce bardağımdaki buzları çalkaladım. "Sadece eskiden sahip olduğumuz şeyi özlüyorum. Döndüğümüzden beri, Enzo, işi ve arkadaşlarıyla ilgili meselelere odaklanmış durumda."

"Yani, normal bir insan gibi mi?"

"Maç varken neden hep pislik gibi davranıyorsun?"

"Çünkü Manchester'a bir milyon dolarlık bahis kaybettim."

Başımı hafifçe salladım. "O parayla kendine güzel bir kadın alabilirdin."

"Aurelia'nın ücreti ne kadar?"

Soğuk bir kahkaha attım. "Böyle devam edersen, bardağımın bir parçası kafatasına saplanacak, pislik."

Bir süre dikkatini televizyona çevirdi ve yeterince sessizlik geçtikten sonra Aurelia konusunu kapattığımızı sandım, ama sonra tekrar bu konuyu açtı. "Siz ikiniz sadece birbirinizle mi çıkıyorsunuz?"

"Bu konuyu konuşmadık ama evet."

"Yani, sadece varsayıyor musun? Seninle yatıyor mu ki?" "Şey, hayır."

Bu benim için bir sorun değildi, ama lanet olsun, özlemiştim.

Nerede olursam olayım, amcık çok uzakta değildi. Mastürbasyon yapmayı hiç sevmezdim çünkü tutkuyu biriyle paylaşmayı tercih ederdim. Aurelia'nın ateşine dokunduktan sonra, tenimde hissetmek istediğim tek ısı o oldu. Onu yemeğe davet ettiğimde, onu yatağa atmak niyetim değildi, ama aklımda olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum... *hem de çok*. Bana son ilişkisinden kurtulmak için zamana ihtiyacı olduğunu, bunun aylar sürebileceğini söyledi, bu yüzden bu arada istediğim her şeyi yapabilirdim.

Ama tek istediğim oydu.

Rocco sessizce kıkırdadı ama gözlerini televizyondan ayırmadı.

"Ne?"

"Duymak istemeyeceksin." "Hayır, ama yine de söyle."

"Sadece, istediğin tek kadının sahip olamayacağın kadın olması çok komik geliyor bana."

Bölüm 17

AURELIA

Sonunda yeni evimin anahtarlarını aldım.

Ne büyük bir rahatlama, çünkü Cindy'nin dairesinden çıkmam gerekiyordu. İki buçuk banyolu üç yatak odalı bir daireden, ikimizin paylaştığı minicik bir banyoya geçmiştim. Erkek arkadaşı etrafta olduğunda durum daha da zorlaşıyordu, çünkü bana çok fazla bakıyordu.

Valizlerimi yeni daireye taşımak için taksiye para ödedim. Motosikletimi başka bir zaman alacaktım. Kendi adıma tek bir mobilya parçam bile olmadığı için mobilyalı bir yer tuttum. Teknik olarak, Enzo ve ben eski evimizdeki her şeyin masrafını paylaşmıştık, ama onu hayatımdan çıkarmak o kadar çok istiyordum ki, bu konuyu konuşmakla bile uğraşmak istemedim. Hepsini alabilirdi. Bana kalırsa, her bir parçasını sikip atabilirdi.

Constantine'e yeni adresimi mesaj attım ve mesaj kutusunun üstünde onun adını gördüğüm anda hem heyecan hem de tereddüt hissettim. Heyecan, çünkü bir daha asla öyle hissetmeyeceğimi düşündüğüm bir anda beni hayata döndürmüştü. Tereddüt ise... çünkü o, hayatımda olabilecek en tehlikeli adamdı. Az önce evimin anahtarlarını aldım. Sonunda kendi alanıma sahip olacağım için heyecanlıyım... ve banyoyu paylaşmayacağım. 🙌😂 Ne zaman cevap alacağımı bilmiyordum çünkü çalışma saatlerini hiç bilmiyordum. Sürekli çalıştığını söylemişti ama uyumak zorunda değil miydi?

Ama mesajlar anında geldi. Tebrikler, tatlım. Artık sadece giydiğin o sevimli küçük tangalarla dolaşabilirsin.

Onunla her etkileşimde hissettiğim o heyecan anında geri geldi. Onu barın diğer ucunda gördüğümde hissettiğim o ateş püsküren ejderhalar, tam kalbimin ortasına çarptı. Konuşmalarımız dışında kendimi yürüyen bir zombi gibi hissediyordum, ama o orada olduğu anda kendimi yeniden iyi hissettim. Neredeyse bir haftadır onunla konuşmamıştım. Geçen hafta yaptığım çekimlerden tüm fotoğraflarımı düzenlemeye odaklanmıştım

Şimdi, eskisinden biraz daha fazla çalışmak zorundaydım çünkü kirayı tek başıma ödemem gerekiyordu, hayatta kalmak için gereken diğer tüm masrafları saymıyorum bile. Eşyalarımı mı karıştırdın?

Yorum yok.

Eşyalarımı sana emanet etmemem gerektiğini biliyordum.

Evet, bu senin suçun.

Ve birdenbire, onu deli gibi özledim. En iyi arkadaşım gibi özledim. Onu... en iyi arkadaşımdan çok daha ateşli bir şey gibi özledim.

15 dakika sonra

gelebilirim. Tamam,

burada olacağım.

Görüşürüz tatlım.

Yarım saat sonra kapıyı çaldığında, tüm eşyalarımı koridora yerleştirmişti; Range Rover'dan tek başına yukarı taşımıştı. Ter bile dökmemişti, sanki tüm hayatımı taşımak onun için bir ısınma egzersiziymiş gibi.

"Vay canına, çok hızlı oldun."

Eşiğin ötesinden bana baktı, kalın kollarını saran siyah tişörtünü giymiş halimi incelemek için bir an durakladı; tişörtün rengi dövmelelerinin rengini ortaya çıkarıyordu, diğer her şeye o kadar dalmıştım ki o dövmelelere hiç dikkat etmemiştim.

Aramızda anında bir ateş yandı, tek bir çim yaprağından başlayıp tüm açıklığı kaplayan bir orman yangını gibi. Sanki ruhu o kadar yoğundu ki kendi manyetizmasına sahipmiş gibi, sadece bakışlarıyla beni kendine çektiğini hissedebiliyordum.

Eşiği geçti ve bana doğru geldi, gözleri tıpkı ailesinin restoranındaki terasta olduğu gibi benimkilere kilitlenmişti. Avcı avını bulmuştu ve kaçış yoktu.

Kolu belimin altını sardı ve beni nazikçe kendine çekti, yumuşak karnım onun kaya gibi sert gövdesini hissediyordu. Ben yalınayaktım, bu yüzden benden yarım fitten fazla uzundu, başını eğip boynunu bükerek bana öpücük vermek için yaklaştı.

Bir an için ondan uzaklaşabilirdim, ama bana bakışında, daha önce hiçbir erkeğin bana bakmadığı bir şekilde kendimi kaptırmıştım. Enzo ile geçirdiğim en güzel günlerimde bile, o hiç bu kadar takıntılı bir yoğunluk göstermemişti.

Constantine beni öptü; yavaş ve kararlı bir şekilde, yumuşak dudakların ve rahat nefeslerin nazik bir buluşmasıydı. Serbest elini saçlarımın arasına kaydırıp ve beni öpmeye devam ederken başımı avuçladı; sanki sadece yatağında değil, kalbinde de bir yerim varmış gibi öptü. Sırtımı saran kolu aşağı indi ve iri elini kalçama kaydırarak kot pantolonumun üzerinden bir yanakımı sıktı.

Kıçımı öyle tuttuğunda çok hoşuma gidiyordu. Sanki bir et parçasıymışım gibi. Sanki *onun* et parçasıymışım gibi.

Geri çekildi, güçlü elleri vücudumdan ayrıldı ve beraberinde getirdiği tüm sıcaklığı da götürdü. Koridora çıktı ve sessizce kutuları kaldırıp içeriye taşımaya başladı, onları oturma odasının köşesindeki duvara yaslı boş alana yerleştirdi.

Yardım etmek için koridora
çıktım. "Ben hallederim, tatlım."

"Yardım etmek istiyorum. Bunların hepsini sen
yapmak zorunda değilsin..." "Sen benim kadınımsın.
Bunu yapmak *istiyorum*."

Bana yine öyle dedi. *Onun kadını*. Ona, kendime ve başarısız ilişkiye dair bir bakış açısı kazanmak ve bu konuyu kapatmak için zamana ihtiyacım olduğunu birkaç kez söylemişim, ama ona durmasını söyleyecek cesaretim yoktu. Ya bir daha bana öyle demeseydi?

Bu, yürümesi zor bir yoldu. Şu anda ciddi bir ilişki istemiyordum, ama onu da kaybetmek istemiyordum. Ve bana paylaştığı bilgi beni tamamen dehşete düşürmüştü: O, temelde tüm ülkenin özel güvenlik görevlisiydi.

"Yardım etmek istiyorsan, soyun ve yatakta beni bekle."

Emirini duyduğumda, bana ne yapmam gerektiğini söyleme şekli yüzünden kollarımda tüylerim diken diken oldu. Bundan nefret ediyordum ve aynı zamanda seviyordum.

Hareket etmediğimde, işini bırakıp bana baktı. “Ne dediğimi duydun.”

Koridordan gelirken ayak sesleri giderek yükseldi ve attığı her adımda kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Köşeyi döndüğünde, çoktan gömleğini çıkarmaya başlamıştı. Gömleği yırtıp bir kenara attı; yontulmuş gibi sert vücudu, farklı kas hatları ve bronz tenindeki güzel dövmeler gözler önüne serildi.

Kot pantolonunu aceleyle çıkarırken yatağa yaklaştı, gözleri giydiğim küçük siyah G-string tangaya dikilmişti. Çenesini sıktı ve botlarını çıkarırken endişeli bir nefes verdi, sonra tek bir hızlı hareketle pantolonunu yere attı. Kalın penisi kanla dolmuştu. Dizleri yatağa değdi ve sonra üzerime çıktı, tangamı çekip çıkardı ve bana hazırlanma şansı vermeden iki parmağını içime soktu. O büyük parmaklarıyla sertçe içime girdi, sonra çıkıp ıslaklığımı penisinin başının her yerine sürdü. Ve o kadar çok vardı ki, sanki o kapıdan içeri girdiğinde vücudum bir bal fabrikasına dönüşmüş gibiydi.

Kalçalarımı çekti, sonra kollarını dizlerimin arkasına dolayarak kalçalarımı geriye doğru itti ve bacaklarımı açtı. Penisinin başı sanki kendi iradesi varmış gibi girişimi buldu ve içeri girmeden önce sıkı girişimi zorlayarak geçti.

Onun kalınlığıyla içime girdiğini hissettiğimde inledim, daha önce bana verdiği penisden daha fazlasıyla beni doldurdu, her ne kadar bu kelimenin tam anlamıyla imkansız olsa da. En son Taormina'da birlikte olmuştuk ve soğuk gerçekliğin sertliği tüm arzumun kaybolmasına neden olmuştu. Ama şimdi geri gelmişti; her itişinde sert kaslarının kasılmasını görmek, sanki ben ona aitmişim gibi bana bakışını görmek, kapıda beni öpüşünü hissetmek.

Durdu, gözlerini kapattı ve şimdiye kadar çıkardığı en derin ve en seksi iniltiyi çıkardı. Onun kendini doruğa getirip, bana vermek istediği tüm menisini içime boşaltmaktan kendini alıkoyduğunu ilk kez izliyordum. "Tanrım, lanet olsun." Kendini düzeltti,

vücudunu benimkine biraz daha yaklaştırdı, bu da beni derin bir nefes almaya zorladı çünkü bu biraz fazla sikti.

Sonra beni sertçe sikt, yatağın üzerine, sanki kadife cennetin derinliklerine gömülmüş gibi homurdanıp inleyerek. Eskiden hiç sözlü bir sevgili olmamıştı, ama zevkinin sesi sanki kontrol edemiyormuş gibi birkaç saniyede bir dudaklarından kaçıyordu.

Sadece beni ne kadar çok istediğine tanık olmak ve bunu hissetmek, boşalmam için yeterliydi. O bacaklarımı vücudumun gidebileceği kadar geriye doğru tutarken, ben de göğsünü avuçladım ve yaşadığım orgazm, Etna Dağı'ndan püsküren lav gibiydi. "Evet . . ." Gözlerimden yaşların süzüldüğünü hissettiğimde, İyon Denizi'nin sularında sürüklendim, mavi koylara ve rengarenk çinilere geri döndüm.

O, sadece benim orgazm olmama yetecek kadar dayanabildi. Daha sert itmeye başladı, içimi doldurmaya başlamadan önce yüksek sesli, canavarca bir inilti çıkardı ve arzusunu içime, dayanabileceğim en derine kadar boşalttı.

"Siktir, tatlım." Başını eğip beni öptü, kapıda yaptığı gibi öptü, gizli tutkuyla dolu yavaş bir kucaklaşma, sikini hala içimde sert tutuyordu, sanki topundan attığı tek atış namluyu boşaltmaya yetmemiş gibi.

Parmaklarımı saçlarına gömerek yanağını avuçladım. "Seni özledim." Ağızlarımız mükemmel bir uyum içinde çalışıyordu, eski alışkanlıklarımıza geri dönmüştük, bedenlerimiz sadece bizim duyabildiğimiz müziğin ritmini biliyordu. "Seni çok özledim."

Pencerelerden ışık kaybolmaya başlayana kadar yatakta birlikte uzandık, güneş ışığı yerini donuk bir maviye bıraktı. Dairede sadece birkaç saattir bulunuyordum, ama Constantine tarafından kutsandığından beri artık burası evim gibi geliyordu.

Fazla konuşmadı, sadece bana baktı, parmakları kalçamdan uyluklarıma doğru kaydı, sanki duygusal olarak ayrı kaldığımız iki hafta içinde detayları unutmuş gibi vücudumun kıvrımlarını hafifçe hissediyordu.

Onun ne kadar inanılmaz derecede yakışıklı olduğunu unutmamıştım, ama onu canlı olarak görmeyeli epey zaman olmuştu ve lanet olsun, o mükemmeldi. Kolları ağaçlar kadar kalındı, karnı duvar kadar sertti ve vücudundaki dövmeler hem bir uyarı hem de bir sanat eseri idi.

Elim, kolundaki kas tepelerini ve dağlarını yukarı doğru kayarken dövmelerinin detaylarını inceledim; gladyatörlerin kullandığı bir kılıç, anlamadığım Latince yazılar ve gözlerim göğsüne kaydığında, tam kalbinin üzerinde Sicilya'nın silüetini gördüm. "Bu çok hoş." Parmak uçlarımin altında dağları ve denizi hissedebiliyormuşum gibi adanın silüetini izledim. "Bütün bunları yapmak çok zaman almış olmalı."

"Annemin dehşetine rağmen, gençken başladım." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Her açıdan birbirinin aynısı iki oğlanı yetiştirip hâlâ hayatta olması bir mucize."

"Kız kardeşin hoş birine benziyor."

"Çünkü o bir melek," dedi. "Okulda başarılıydı. Evde yardım ederdi. Her şeyi aile için yapardı."

Bana karşı yeterince nazikti, ama Isabella'yı tercih ettiğini anlayabiliyordum. Yengesi olarak sadece onu istiyordu, başkasını değil. Son zamanlarda bir araya geldiklerini öğrendiğim için, kız kardeşinin neden hâlâ birbirlerine geri döneceklerini umduğunu anladım. Ve muhtemelen annesi de hiçbir şeyden haberi olmadığı için bir tercihte bulunmamıştı.

Eğer bilseydi, bu bir şeyi değiştirir miydi?

Eli kalçamdan ayrılıp düz karnıma kaydı, tıpkı bir kocanın hamile karısının karnına dokunduğu gibi. "Aç mısın?"

"Neden? Karnımın guruldadığını mı hissediyorsun?"

O sıırıttı. "Biraz." Eli cildimi okşamaya devam etti ve onun bana böyle dokunması beni utandırması gerekirken, kendimi biraz minik hissettirdi. "Dışarı çıkmak ister misin?"

"Bilmiyorum. Biraz yorgunum." Bu muhteşem adamla bu sıcak yatakta olduğum için, buradan ayrılmak istemiyordum.

"Ne yapmak istersin?" "Her şeyi."

Yataktan kalkıp cebinden telefonunu çıkardı, kaya gibi sert ve sıkı kalçaları gözlerimin önündeydi.

Ondan bir parça ısırarak istedim.

Telefonla yatağı geri döndü ve cihazı komodinin üzerine koymadan önce hızlıca bir mesaj attı. “Yaklaşık bir saat sonra burada ol.”

"Ne?"

"Akşam yemeğı."

"Yemek sipariş uygulamalarından birinden mi sipariş verdin?" "Hayır. Asistanıma söyledim."

"Asistanın mı var?" diye biraz şaşkın bir şekilde sordum. "Evet."

"Yani... kadın bir asistan mı?" O kadar kendine yeten birine benziyordu ki, bir asistana ihtiyacı olmayacağını düşünmüştüm. Ama zorlu bir işi olduğunu unutmuştum, bu yüzden muhtemelen yardıma ihtiyacı vardı. Ev işleri, market alışverişı, çamaşır yıkama, her türlü iş için.

Gözlerinde bir eğlence belirdi. “İyileşmek için zamana ihtiyacın var ve şimdi de kıskanıyor musun?”

"Kıskanmıyorum. Sadece merak ediyorum."

"Şanslısın, çünkü ben kadın alıştırmıyorum."

"alıştırmıyor musun? Biraz cinsiyetçi gibi."

"Belki. Ama niyetim iyi." "Nasıl yani?" diye sordum.

"Bu tehlikeli bir iş. Onlara kötü bir şey olmasını istemem. Kadınları erkeklerden çok daha fazla seviyorum, o yüzden..."

"ünkü kendinizi tutamıyorsunuz?"

Gölümsüyor gibi görünüyordu, ama o sırıtış yüzüne hiç yansımadı. "ünkü her açıdan daha iyiler. Ahlaki olarak. Duygusal olarak. Fiziksel olarak. Babam iyi bir adamdı ve onu çok seviyordum. Bana yumruk atmayı öğretti, ama annem bana savaşımayı öğretti. Bana balık tutmayı öğretti, ama annem bana yemek yapmayı öğretti. Ne zaman soğuk algınlığı kaptıysa, günlerce yatakta hasta yatardı, ama annem grip olduğunda bile sabahları bizi hazırlar, kahvaltı yapar ve okula götürürdü. Annem evi çekip çevirirken ve herkese bakarken üç ocuk doğurdu

. Bugün olduğum adamım, çünkü annem beni öyle yetiştirdi.”

Ve işte böylece, beni daha da içine çekti. Beni, alevin etrafında uçan bir kelebek gibi, çekiciliğiyle tuzağa düşürdü.

“İmparator Augustus’un bir kızı vardı. Adı Julia’ydı. Altı çocuğu vardı ve benim soyum o altı çocuktan birinden geliyor.” Koluna dayanarak kendini dikleştirdi ve bana hafifçe yukarıdan baktı. “Ama hükümdarlığı sona erdiğinde, yeğenlerini evlat edinmeyi ve içlerinden birini bir sonraki imparator yapmayı seçti.” Sanki iki bin yıl önce olan bir şeyden kişisel olarak alınmış gibi başını hafifçe salladı. “Sırf erkek değil de kadın olduğu için onun doğuştan hakkını elinden aldı. Bu tam bir saçmalık, çünkü daha fazla kadın yönetseydi bu dünya çok daha iyi bir yer olurdu. Miras aldığımız dünya daha iyi olurdu. Daha az savaş çıkacağı için daha az can kaybedilirdi. Çünkü kadınlar yumruk atmadan önce düşünürler. Sadece kelimelerle bütün bir savaşı kazanıp seni paramparça edebilirler, oysa çoğu erkek birkaç kelimeyi bir araya getirip cümle kurmakta bile zorlanır.” Sanki bir anıyı düşünüyormuş gibi başka bir yere baktı. “Benim işim kadınları korumak, o yüzden hayır, onları işe almam. Ama bir gün bir kızım olursa ve o bir iş isterse, bu iş onun olur.”

“Onun için endişelenmez miydin?”

“Tabii ki endişelenirdim. Her lanet günün her anında. Ama benim kızım çok sert olurdu ve başının çaresine bakabilirdi.”

Yuvarlak yemek masasına birlikte oturduk, ben onun siyah tişörtünü giymişken o sadece boxer şortunu giymişti. Neyse ki dairede tabaklar, yemek çatal bıçakları ve bardaklar vardı, bu sayede her şeyi kaplardan çıkararak sanki ben sıfırdan pişirmişim gibi bir yemek yiyebildik.

O, salata eşliğinde biftek sipariş etmişti, bana da salata eşliğinde cacio e pepe sipariş etmişti. Tam da canımızın istediği mükemmel bir yemekti.

rahat bir sessizlik içinde yemek yedik. Dirsekleri masanın üzerindeydi ve sanki kahvaltı ve öğle yemeğini atlamış gibi yiyordu.

"Haftan nasıl geçti?" diye sordum. "Her zamanki gibi. Yoğun."

"Çalışmadığın zamanlarda ne yaparsın?" "Spor yaparım. Yemek yerim. Uyurum. Hepsi bu kadar."

"Yorgun düşmüyor musun?"

"Hayır," dedi ve biftekten bir ısırık alıp çiğnedi. "Bu, yorgunluğa yol açan türden bir iş değil."

"Ama yorgun olmalısın."

Gürültüyle güldü. "Oh, yorgun olmadığımı söylemedim. Her zaman çok yorgunum."

"Ne üzerinde çalışıyorsun?"

Bir lokmayı bitirdikten sonra ahşap koltuğa yaslandı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet."

"Çünkü ne zaman bundan bahsetsem, sen uzaklaşıyorsun ve bundan nefret ediyorum."

Uzaklaştım çünkü kendimi neye bulaştırdığımdan korkuyordum. Bu ilişkinin bana neye mal olabileceğinden korkuyordum; bir koluma, bir bacağıma ya da belki de hayatıma. "Eh, kafamı kumun içine gömüp duramam."

Tabağını kenara koydu, üzerinde sadece etin suyu kalmıştı. Dolapta bir şişe şarap bulmuştum ve onu paylaştık, ama onun genellikle sipariş ettiği şaraplara kıyasla bu neredeyse sirke gibiydi. Ama şikayet etmeyecek kadar nazikti. "Başkan Barsetti, MI6'dan bir terör saldırısının yaklaştığına dair istihbarat aldı. Ama bildiğimiz tek şey bu. Başka ayrıntı yok. Batı medeniyetinin düşmanlarına silah satılmamasını sağlamak için Avrupa ülkeleriyle bir anlaşma yaptık, ama korkarım ki bazıları gözden kaçıyor. Genelde bu konuda Beşinci Cumhuriyet'in İlk İmparatoru ile görüşürüm, ama o yetki yakın zamanda el değiştirdi. Ortamın sakinleşmesini bekliyorum. Orada bir ihlal yaşanıyor olabilir diye korkuyorum. Yakında daha fazlasını öğreneceğim. Sınırlarımız içinde karaborsa işlemleriyle ilgili sorunlar yaşıyoruz. İtalya'nın çeşitli yerlerinde, özellikle Roma'da gençler ortadan kayboluyor ve gizli bir nakil listesi için birinin organlarını topladığını biliyoruz. Planlarını fark ettim

ve izlerini sürdürdüm, ancak operasyonun başı kendi adamları tarafından öldürüldü ve operasyonlarını başka bir yere taşıdılar. Şimdi, baştan başlamam gerekiyor. Ama şüphesiz, onları bulacağım ve hepsini öldüreceğim.”

Bu konulardan bahsederken bambaşka bir adama dönüşüyordu. Gülümseme ya da şaşkınlık belirtisi yoktu. Şaka yapmıyordu. Sesi alçaldı ve gözlerinde ölümcül bir bakış parlıyordu. Soğukkanlılığı ve vücut dili bile değişmişti; kasları gergin ve kasılmış, çenesi sıkıydı.

“Daha iyi bir tanım bulamadığımız için yeni bir yardım hattı da kurduk. Otuz beş yaşın altındaki kadınların bir numaralı ölüm nedeninin ne olduğunu biliyor musun?”

Ses tonu beni dondurdu, konuşamadım.

“Cinayet. Partnerleri tarafından öldürülüyorlar. Kadınlar yanlış zamanda yardım isterlerse ve bu kendilerine geri dönerse, öldürülüyorlar. Suçlu hapse girerse, on sekiz ay sonra çıkıp kadını öldürüyor. Bunun için hiçbir zaman iyi bir çözüm bulunamadı, çünkü bir kadın ondan kaçacak kadar şanslı olsa bile, o başka bir kadın buluyor... ve ona da aynısını yapıyor.”

“O zaman bu yardım hattı nedir?”

“Yaklaşık altı ay önce başlattığımız bir hizmet. Numarayı ararsın ve acil bir durum varsa 1’e basarsın. Yani, yardım gelmezse birkaç dakika içinde ölecekse. O konum tüm emniyet teşkilatına bildirilir ve o konuma en yakın olan kişi oraya gider. Çünkü polis çok uzun sürer ve onu sadece hapse atar, böylece döngü devam eder. Biz onu öldürür ve ortadan kaldırırız.”

Dehşete kapıldım ve aynı zamanda çok etkilendim.

“Acil bir durum değilse 2’ye basıyorlar. Yani, istismarcı bir ilişkide yaşıyorlar ve bundan kurtulmak için yardıma ihtiyaçları var. Birinin hayatını mahvetmeden önce, anlattıklarının doğru olduğundan emin olmak için onlarla görüşüyor ve durumlarını inceliyoruz. Durumun ciddiyetine bağlı olarak, ya onu öldürüyoruz ya da kendi rehabilitasyon hizmetimizi devreye sokuyoruz.”

“Rehabilitasyon hizmeti nedir?”

Cevap vermeden önce bana dik dik baktı. “Onlara, kurbanlarına davrandıkları şekilde davranıyoruz. Onları takip ediyoruz. Telefonlarını tehdit mesajlarıyla patlatıyoruz. Ne zaman istersek dairelerine gidip onları fena halde dövüyoruz. Kurbanı gözetim altında tutuyoruz

ve kurbanda bir mil bile yaklaşırsa burnunu ve köprücük kemiğini kırıyoruz. Ve şu ana kadar oldukça iyi sonuç verdi. Rehabilitasyonları bittiğinde derslerini almış oluyorlar. Hapiste sadece oturup öfkeleriyle çürürler. Ama bizim rehabilitasyon programımızda gerçekten bir şeyler öğreniyorlar.” Bardağını alıp bir yudum içti, sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu sadece bu haftanın durumu.”

Az önce duyduklarıma ne diyeceğimi bilemedim. Diğer tüm seferlerde olduğu gibi, yine dilim tutulmuştu. “Hiç bilmiyordum.”

“Başka birçok şey de oluyor. Satıcıları izlemek, ürünlerinin tüketim standartlarına uygun olduğundan emin olmak gibi. Bir de Floransa’daki Skull King ile olan ateşkes... ya da savaş... var.”

Savaş mı?

Kafatası Kralı mı?

“Hiç bitmez.”

“Bana zaman ayırabildiğine şaşırdım,” dedim hafifçe gülerek, ondan duman gibi yayılan gerginliği kırmaya çalışarak. “Bu kadar meşgulken.”

Masadan bana baktı, kollarını rahat bir şekilde göğsünde kavuşturmuş, sanki komik bir şey değil de ciddi bir şey söylemişim gibi gözleri yüzüme odaklanmıştı. “Ben her zaman önemli olan şeylere öncelik veririm. Aileme ve ailem kadar değerli olan herkese öncelik veririm—senin gibi.”

Bölüm 18

AURELIA

Motosikletimi dışarıya park ettim, kameramın ve lenslerimin bulunduğu çantayı bir omzuma astım, sonra da market poşetini aldım. Hepsini tek seferde yukarı taşımak için elimden geleni yaptım. Daha önce cüzdanım çalınmıştı, bu yüzden hepsini bir kerede götürmezsem, aşağı indiğimde orada olmayabilirdi.

Daireme girdim ve her şeyi tezgahın üzerine koyarken telefonum bir mesajla titredi.

Saat yedide seni akşam yemeğine almaya geleceğim. Constantine'den gelmişti.

Bu akşam için bir planımız yoktu, bu yüzden mesajın bana gönderildiğinden tam olarak emin değildim. Belki de başka birine göndermek istemişti? Ona mesaj attım. Sanırım mesajı yanlış kişiye gönderdin.

Hayır, tatlım.

Planımız yoktu, yani bunu kendi başına karar vermiş olmalıydı. Benim planım olmadığını nereden biliyorsun?

Planın var mı? Şey...

yok.

O zaman akşam yemeği olsun.

Bana ne olacağını öylece söylemesi beni biraz rahatsız etmişti, ama bir yandan da hoşuma gitmişti. Onu ne zaman tekrar göreceğimi düşünmek veya merak etmek zorunda kalmamam hoşuma gitmişti. Ve eğer bana ulaşırsa, ne yapacağımıza veya nereye gideceğimize karar vermek için o uzun oyunu oynamak zorunda kalmayacaktık. Zamanı, yeri ve beni o seçti.

Doğrusu, bu gece halletmem gereken çok fazla düzenleme vardı ve sorumlu bir yetişkin olarak bununla ilgilenmem gerekirdi.

Ama o o kadar seksi ki. Onu gördüğüm anda üzerine atılmak isteyeceğim kadar seksi. Bu yüzden, market alışverişlerimi buzdolabına koydum ve saat yedi olmadan mümkün olduğunca çok iş bitirmek için çalışmaya başladım.

Beni, kolları dirseklere kadar sıyrılmış yakalı bir gömlekle almaya geldi. Siyah kot pantolon ve bot giymişti ve başı neredeyse kapı çerçevesinin üstüne değiyordu. Omuzları da neredeyse iki duvara da değiyordu. Beni gördüğünde gözleri aşağıya indi ve belli ki beni baştan aşağı süzüyordu. "Selam tatlım." Elini belime doladı ve beni kendine çekip öptü.

Beni o kadar güzel öptü ki, akşam yemeği bile istemiyordum. Tek istediğim, bu adamı bir krakerin üzerine yarmaktı.

Elini elbisemin altına soktu ve her zamanki gibi kıcımlı sıklıkla, sonra elimi tuttu. Benimle birlikte merdivenlerden aşağı indi ve dışarıdaki SUV'ye yaklaştığımızda, arka kapıyı benim için açtı ve beni oturtup diğer tarafa geçti.

Eli uyluklarıma gitti ve yolculuk sessizlik içinde geçti. Öndeki iki adam tek kelime etmedi. Radyoyu bile açmadılar, sadece silah taşıyan üç dev adamın sessizliği vardı.

Daha önce hiç silah görmemiştim, bu yüzden sürücü koltuğunun yanından bir silahın çıkıntı yaptığını görünce kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. Dikiz aynasına baktığımda, sanki bu bir SWAT aracıymış gibi arkamdaki sırada duran av tüfeklerini görebiliyordum.

Constantine'in kocaman eli uyluklarıma çoğunu kaplıyordu, bu yüzden bana dönüp baktığında, bunun nedeninin hızlanan nabzımı hissetmesi olduğunu düşündüm. Gözleri yüzümde dolaştı, saklamaya çalıştığım sıkıntı belirtilerini aradı. "Kenara çek. Geri kalan yolu yürüyeceğiz."

Şaşkınlığımı gizleyemedim.

Adamlar tek kelime etmediler, sadece onun dediği gibi kenara çektiler.

Constantine arabadan inmeme yardım etti ve elimi tuttu, sonra birlikte kaldırımda yürüdük, caddeyi geçip küçük bir yan sokağa saptık.

Topuklu ayakkabılarımı giymiştim, bu yüzden çok uzağa gidemem, ama yine de sanki biri bize nükleer bomba atacakmış gibi zırhlı bir araçta olmaktan iyiydi.

"Topuklu ayakkabılar rahatsız ediyorsa söyle. Seni taşıyım." "İyiyim."

"Fazla uzak değil." Arabada yarattığım sessiz sahneyle ilgili bana zorluk çıkarmadı. Benim adımlarıma uymak için yavaşça yürüdü, her adımı benim adımlarımın iki buçuk katıydı.

Birkaç dakika sonra, caddenin altına inşa edilmiş bir restoran olan Il Gabriello'ya vardık. Merdivenlerden aşağı inip mağaraya ulaştıktan sonra, başımızın üstüne uzanan kavisli kayanın hemen yanındaki bir masaya götürüldük. Constantine, yeraltında yaşamaya uygun bir vücuda sahip olmadığı için duvarlara dikkat etmek zorundaydı.

Oturur oturmaz, masaya bir şişe şarap ve maden suyu sipariş etti. Menüye bakmadı bile, sanki daha önce buraya gelmiş ve ne istediğini tam olarak biliyormuş gibi.

Ben hâlâ buraya gelirkenki yolculuktan dolayı telaşlıydım. "Özür dilerim..." "Özür dileme. Sorun yok."

Bunu sadece konuyu kapatmak için söylemediğini biliyordum, çünkü bana karşı her zaman dürüst olmuştu. "Neden rahatsız olduğumu bilmiyorum."

"Çünkü buna alışkın değilsin," dedi. "Seni bir daha böyle bir duruma sokmayacağım."

Gece daha başlamadan mahvetmek istemedim, ama o bununla bir sorunu yok gibiydi. "Ne sipariş edeceğini zaten biliyor musun?"

"Biber soslu biftek."

"Biftekleri gerçekten çok seviyorsun, değil mi?" diye takıldım. "Burası şimdiye kadar yediğim en iyi biftekleri yapıyor." "Şimdiye kadar mı?"

Bir kez başını salladı. "*Şimdiye kadar.*"

"Vay canına, gerçekten çok övüyorsun."

"Hadi o zaman. Bir kadına biftek ısmarlamak isterim." "Hiç ısmarlamadın mı?"

"Belki bir keresinde anneme..."

Garson şarap ve suyla geri geldi ve Constantine ikimiz için sipariş verdi, ikimize de birer biftek ve paylaşmamız için yeşillik ve patates aldı. Her zaman inisiyatif alıyordu, bu yüzden tek kelime bile etmem gerekmiyordu.

Garson gittikten sonra, tüm dikkatini tekrar bana çevirdi ve sanki daha önce hiç tanışmamışız gibi bana yoğun bir şekilde baktı. Sanki beni baştan tanıyacaktı gibi, yüz hatlarımı hafızasına kazıyacaktı gibi, siyah elbisenin altındaki vücudumu bilmiyormuş gibi beni inceliyordu.

"Annen, özellikle kardeşin vefat ettikten sonra, burada yaşamayı gerçekten hiç sevmiyor olmalı."

İkizinden bahsedilince hiç irkilmedi. "Başlangıçta bu konuda çok üzgündü. Artık daha iyi. Ya da en azından bunu kendine saklamakta daha iyi hale geldi."

"Yani, annen... senin ne iş yaptığını biliyor mu?"

Başını salladı. "Ana hatlarıyla, evet. Ama benden mümkün olduğunca ayrıntıları saklamamı istedi; aksi takdirde bir daha asla uyuyamayacaktı."

"Yine de seninle gurur duyuyor olmalı. Sen benim oğlum olsaydın ben gurur duyardım."

Vücudu hâlâ gergindi, ama bakışlarında bir değişiklik oldu, gözleri sertleşti. Dudaklarına hafif bir gülümseme belirdi, sadece bir iz, sonra da kayboldu. "Böyle hissettiğine sevindim. Bir kadında hep bunu istemişimdir."

Ağzımdan kaçırdığımı fark ettim, istemediğim bir adım atmıştım, hâlâ ulaşılabilir gibi görünen bir taahhütte bulunmuştum.

"Her zaman yanımda olacak bir kadın. Yaptığım işe benim kadar inanan bir kadın."

Kalbimin çarpışına bakılırsa, o kadın ben miydim, emin değildim. "Güvenli bir ortam olmadığı için asla bir kadın işe almayacağını söylemiştin. Peki, bu bir ortakla nasıl olacak?"

"Çünkü Roma Cumhuriyeti'ndeki herkes, ben de dahil, Cumhuriyet'e hizmet etmek için orada. Riskleri anlıyor ve kabul ediyoruz. Ama ortağım aynı yükümlülüğün altında değil. O bu işin hiçbir parçası değil."

"Ama ilişkisine dayanarak..."

“O benim Roma Cumhuriyetim. Benim Roma İmparatorluğum. Ve her şeyden önce benim ilk görevim ona hizmet etmek ve onu korumaktır.” Yemeğimizi daha almamıştık bile, ama çoktan konunun tam ortasına girmiştik. “Sana bir şey olmasına izin vermeden önce Roma’nın yanıp kül olmasına izin veririm, Aurelia.”

Aramızdaki her şey mükemmeldi, ama konuyu ne kadar çok tartışırsak, ne istediğimden o kadar çok emin olamıyordum. Constantine ideal bir adamdı ve onunla birlikte olması için yalvaran kişi ben olmalıydım. Ama aptal değildim. Constantine ile bir hayatın, başka biriyle olacağından farklı olacağını biliyordum. Silahlar, tehlike ve istikrarsızlıkla dolu. Ve kalbim bu adam için çılgına dönerken, aklım her şeyi sorgulamaya devam ediyordu.

Tekrar konuştuğunda sesi sakindi. “Ne düşündüğünü söyle bana.”

“Sana deli gibi aşığım ama buna deli gibi aşık değilim.” Bunu bir saniye daha içimde tutamayacağım için ağzımdan kaçırdım. Cevaplarımda daha hesaplı olmalıydım ama tüm bunlar beni o kadar tedirgin etmişti ki yapamadım.

“Sana hiçbir şey olmayacağına söz veriyorum.”

“Böyle bir söz veremezsin, Constantine.”

Sanki yanlış bir şey söylemişim gibi, birdenbire kızgın bir ifadeyle bana baktı. “Evet, verebilirim.”

“Yalan söylemeyi sevmediğini söylemiştin, ve eğer bu doğruysa, o zaman bunu söylemen imkansız...”

“Evet, tabii ki yapabilirim.”

Bir adım ileri. Yirmi beş adım geri. Tekrar tekrar. İlişkimiz Taormina’da yürümüştü çünkü sadece yaz aşkıydı. Belki de buna geri dönmemiz gerekiyordu. Aramızda işe yarayacak tek şeyin bu olduğunu kabul etmemiz gerekiyordu.

“Birçok insan benden hoşlanmıyor. Birçok insan benim ölmemi istiyor. Beni... seni değil.”

“Ve ben de seni en hassas noktanından vuracak mükemmel bir hedefim.”

“Korsanların hırsızlar arasında bir kuralları olduğunu biliyor musun? Bizim de suçlular arasında bir kuralımız var. İnsanların ailelerine bulaşmayız. Nokta.”

"Ve sen dışarıdaki her pisliğin bu kurala uyacağına mı güveniyorsun?" diye sordum inanamadan.

"Çoğunun uyacağına inanıyorum, evet. Ama ne olursa olsun seni asla tehlikeye atmam. Asla yanlış insanların eline geçmene izin vermem. Eğer benim istediğim gibi benim olsaydın, lanet olası papa'dan daha iyi korunurdun."

Lanet olası papa gibi korunmak istemiyordum. "Ailene hiç bir şey oldu mu? Kardeşin... bu yüzden mi öldü

—"

"Hayır. Ve onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Senden bunu istemiyorum." Onu bu kadar mesafeli yapan şeyin ne olduğunu hiç bilmiyordum. Hiçbir zaman kaçamak cevaplar vermezdi ya da içine kapanmazdı. Açık bir kitaptı. Yani, adını bile bilmediğim kardeşine ne olduysa, ciddi bir şeydi. "Ama hiç kimse aileni hedef aldı mı..."

"Hayır. Babam çok fazla şarap içtiği ve çok fazla şarküteri ürünü yediği için öldü."

"Ne zamandır bu işi yapıyorsun?"

Kardeşi konusundan uzaklaştıkça sakinleşmeye başladı. "Beş yıldır imparatorum. Ondan önceki dört yılı Cosa Nostra ve Floransa'daki ortaklarıyla geçirdim."

Yani bu işi yaptığı beş yıl boyunca, kimse ailesine zarar vermeye çalışmamıştı. "Her ihtimale karşı onları koruyacak kimse yok mu?"

"Cosa Nostra benim adıma onlara göz kulak oluyor."

"Demek o gece ayrıldığınızda oradaydınız." O gece geç saatlerde odadan çıkıp sabaha bir saat kala geri dönene kadar odada kalmıştım.

"Evet."

"Onlara para ödüyor musun?"

"Hayır. Yıllar süren hizmetim boyunca yakın bir ilişki kurduk. Ayrıca onları Roma Cumhuriyeti'nin yargı yetkisi altından muaf tuttum —ve teşekkür olarak, onlar da ailemi koruyorlar."

"Onları muaf mı tutuyorsun?"

"Ülkedeki tüm suçlular Roma Cumhuriyeti'ne vergi ödüyor. Bu, polis tarafından engellenmeden faaliyetlerini sürdürebilmeleri için ödedikleri bedel. Sicilya, 1860'da İtalya'nın büyük

birleşmesinin bir parçasıydı, ama teknik olarak bir ada oldukları için onlara muafiyet sağlayabildim.”

“Peki, kaçakçılık yapıyorlar mı ve—”

“Hayır. Benim kanunlarıma uyuyorlar. Sadece vergi ödemiyorlar.”

İşi gerçekten karmaşık ve zordu ve... çok fazlaydı.

“Ben de senin için aynısını yapardım. Ve iş o noktaya gelirse, kılıcın üzerine atlar, el bombasının üzerine atlar, kurşunu yerdim, seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapardım. Hayatımı ülkeme ve içindeki insanlara adadım, ama hepsi ailemden ve senden sonra gelir.”

Konu bir anda çok ağır bir hal almıştı. “Başka bir şeyden konuşalım.”

“Hayır. Bu sorun ortadan kalkmayacak.”

“Şey, bunun benim için bir sorun olup olmadığından emin değilim.” Sanki sözlerim onu gerçekten incitmiş gibi yüzünü buruşturdu.

“Her gün, her saat başı koruma altında olmak *istediğimden* emin değilim. Bindiğim her arabanın silahlarla dolu olmasını *istediğimden* emin değilim. Her an ölebilecek bir kocaya sahip olmak *istediğimden* emin değilim. Çocuklarını babasız bırakabilecek bir adamla çocuk sahibi olmak *istediğimden* emin değilim. Bu sadece...”

“Bu benimle birlikte olmanın bedeli—ve söz veriyorum, buna değerim.”

Bir suçluluk dalgası beni sardı. “Biliyorum, değersin.”

“Şu anda karar vermen gerekmiyor. Bakalım nasıl gelişecek.” “Ne kadar çok beklersem, o kadar zor olacak.”

“Tatlım,” dedi sakın bir sesle. “Şimdilik bu konuyu bir kenara bırakalım.”

O ne kadar sakın olursa, ben o kadar panik oluyordum. O, neyin söz konusu olduğunu anlamıyordu, bunun ne kadar derin sonuçları olacağını anlamıyordu. “Sana şimdiden aşık oluyorum ve bunu daha fazla uzatırsam, bir daha asla senden ayrılamayacağım.” Hepsini tek bir nefeste söyledim, içimden atmam gerekiyordu ama aynı zamanda bunu söylediğim için de pişmanlık duyuyordum. “Yani, karar vermem gerekiyor... Hala vaktim varken.” Konuşmam biter bitmez gözlerimi başka yere çevirdim, masanın öbür ucuna kusmuş olduğum sözlere vereceği tepkiyi görmek istemiyordum.

O anda garson odayı geçip tabaklarımızı önümüze koydu. Umarım bu, ikimizin de az önce söylediklerimi unutmamız için yeterli bir dikkat dağıtıcı olurdu. Gözümün ucuyla

göz ucuyla onun gitmesini izledim. Constantine'e bakacak cesareti bulmadan önce bifteklerime göz attım.

O sadece orada oturuyordu... ve lanet olasıca gülümsüyordu. Onu hiç bu kadar geniş gülümserken görmemiştim. Sanki bu, hayatımda yaptığım en zor konuşma değilmiş gibi. Sanki benim acım onun zevkiymiş gibi. O lanet olası sırtışına bakılırsa, odanın diğer ucundan bizi izleyen herkes, onu güldürecek bir şey söylediğimi sanırdı.

Sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi, çatalını ve bıçağını alıp bifteğini kesti. "Güzel, açlıktan ölüyorum."

Bölüm 19

CONSTANTINE

"Şunu keser misin?"

"Ne?" diye sordum, Rocco'nun yanındaki koltuğa oturup pencereden dışarı bakarken.

"Son on beş dakikadır lanet bir köpek gibi sırtıp duruyorsun."

"Köpekleri severim, o yüzden alınma." "Saçma sapan görünüyorsun."

Yanımdaki arka koltukta oturan Rocco'ya döndüm. "Güzel bir gülümsemem olduğu söylenir."

"Belki annen söylemiştir."

Sırıttım, sonra koluna bir yumruk attım. "Bu iyiydi." "Cidden, nedenini söyle."

"Aurelia'yla anlaştım." Şimdi, bana defalarca... defalarca söylediği şeyi hatırlayarak daha da geniş bir gülümseme attım. Bu kesinlikle en sevdiğim anılarımdan biriydi.

"Bu tam bir 180 derece dönüş oldu."

"Eh, çok ikna edici olabilirim."

"Onunla tanışacak mıyım?"

"İstediğinden emin değilim. Çünkü ben sürekli böyle görüneceğim." Ona doğru eğildim ve yine geniş bir gülümsemeyle sırttım.

Şimdi de o bana yumruk attı. "Hadi, bir şeyler ayarlayalım. Onun önünde seni küçük düşürdüğümden emin olmalıyım."

"Bunu yapabileceğini sanmıyorum. Saklayacak hiçbir şeyim yok."

"Diğerlerinin hepsi bozuk olduğu için spor salonunda duşu paylaşmak zorunda kaldığımız zaman ne olacak peki?"

Bu anı beni güldürdü. "Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bunu seksi bulur." "Tanrım . . ."

"Ne?" diye sordum sırıtarak. "İkimiz de yakışıklı adamlarız. Bunu kaydedip OnlyFans'a koyabilirdik." "Bu sefer sana gerçekten yumruk atacağım."

“Görünüşe göre bu akşam yemeğinde seni utandıran ben olacağım.”
Sözünü tuttu ve gerçekten koluma sertçe yumruk attı.
Öne doğru eğilirken yüzümü buruşturdum.
“Yine de değerdı.” Araba pavyonun önünde
durdu. “Bir dakika dinlenmek ister misin?”
"Hayır." Kasımdaki krampları gidermek için kolumu salladım. "Hadi
yapalım şunu."

Demir kapılar açıldı ve biz de benim özel mülküne, başka hiçbir binaya bağlı olmayan üç katlı bir villaya alındık; bu, Roma’da çok nadir rastlanan bir şeydi. Güvenlik görevlileri dışarıdaydı; bazıları çatıya gizlice konuşlanmıştı, ben de evin belirli köşelerine birkaçını yerleştirmiştim.

Onların bulunmadığı tek yer, en üst kattaki kanadımdı. Oraya girmesine izin verilen tek iki kişi, uşağım Elio ve Medusa'ydı. En tepeye kadar uzun bir yürüyüş vardı; kalın halıların üzerinde, ailemin mirasından kalan Mısır heykellerinin önünden geçip, evimi kişisel bir müzeye dönüştüren heykeller ve diğer koleksiyon parçalarının yanından geçerek... Oraya giren herkese tam olarak kim olduğumu hatırlatan bir yürüyüş.

Asansörüm vardı, ama kışımı sıkı tutmak için her zaman merdivenleri kullanırdım. Neredeyse varmıştım ki annem beni aramaya karar verdi.

Telefonu cebimden çıkardım ve cevap verdim. "Selam anne."

“Oğlum,” dedi, sadece bir annenin gösterebileceği kadar gururla.
“Nasılsın?”

"İyiyim. Az önce bir toplantım
vardı..." "Aurelia nasıl? Hâlâ
buralarda mı?"

"Ah, aramanın sebebi bu," dedim gülerek. "Beni hiç
umursamıyorsun."

"Tabii ki umursuyorum oğlum. İki haftadır senden haber almadım, o
yüzden bir kontrol etmek istedim."

"Yani özel hayatımı kontrol etmek istedin."

Annem çok daha sert, otoriter bir disiplinciye dönüştü, çünkü babam bu rolü üstlenecek cesarete sahip değildi. "Soruma cevap ver, Con."

"Tamam, tamam," dedim. "Sanırım onu buralarda göreceksin. Tek söyleyeceğim bu."

Telefonun diğer ucunda sessiz kaldı, muhtemelen gözyaşlarını saklıyor ya da orada değilmiş gibi davranan Chiara teyzeyle zıplarken telefonu eliyle kapatıyordu. Tam olarak böyle olduğunu düşünüyordum, çünkü tekrar konuştuğunda ölümcül bir sakinlik içindeydi. "Oh, bu harika."

"Oh, bu harika mı?" diye alay ettim. "Tek söyleyeceğin bu mu?" "Sadece burnumu sokmak istemiyorum."

"Bu telefon görüşmesinin tamamı burnunu sokmak," dedim gülerek. "Ama biliyor musun, sorun değil."

Sesi aniden değişti ve telefonda Chiara Teyze vardı. "Con, onu çok seviyoruz. Saçlarını çok seviyoruz..."

Annem artık arka planda duyuluyordu. "Telefonu bana ver. O benim oğlum."

"O çok güzel, Con. Bir denizkızı gibi."

Kıkırdadım. "Telefonu hoparlöre alırsanız ikinizle de konuşabilirim, biliyorsunuz."

"Hoparlör mü?" diye sordu annem arka planda. "Ah, hatırlayamıyorum."

"Ekranın üzerinde." Annem teknolojiye ayak uydurmayı reddediyordu. Ben onu cep telefonu almaya zorlayana kadar uzun süre çevirmeli telefon kullanmıştı. Ona nasıl kullanacağını kaç kez öğretirsem öğretim, bu onu her zaman şaşırtıyordu. "Sadece düğmeye bas."

"Ben deneyeyim," dedi Chiara teyze. Aralarında tartışma başladı.

Yatak odamın kapısında durdum. "Geri verin..."

Tık.

"Eh, bu kadar." Telefonu cebime koydum, sonra yatak odama açılan devasa altın kapıyı açtım; elli bin avroya mal olan, tamamen kurşun geçirmez ve aşılmaz—ve muhteşem bir kapı.

Evin benim kanadında, kendi yemek odası ve oturma odası olan özel bir yatak odası vardı; kısacası villa içinde lüks bir daire gibiydi. Kapıyı açar açmaz, Medusa'nın yataktan atladığını ve bir jet hızıyla odanın diğer ucuna doğru bana doğru koştuğunu duydum.

Bana çarptığı anda dizlerimin üzerine çöktüm. Gülerek onun beni devirmesine izin verdim. "Aferin kızıma." Üzerime çıkarken yüzümü yaladı, patileri göğsümün üzerindeydi, beni her zaman mest eden o kahverengi gözleriyle bana bakıyordu. Onu kucaklayıp sıkıca sarılmadan önce kulaklarının arkasını iyice okşadım. Bir saniye kadar kollarımda kalmasına izin verdi, sonra sabırsızlıkla kurtulmak istedi.

Ayağa kalktım, yerden bir tenis topu aldım ve onu geniş odanın diğer ucuna fırlattım, onun peşinden koşmasını izledim. Bir yarış atı kadar hızlıydı, topu yakaladı ve sanki antrenman yapıyormuş gibi doğruca bana doğru koştu.

Onu bütün gün görmediğim için bir süre onunla oynadım. Uşağım onun yürüyüşlerini hallediyor ve tüm yemeklerini sıfırdan hazırlıyordu, bu yüzden ona çok iyi bakılıyordu. Gündüzleri güvenlik görevlileriyle vakit geçiriyordu, böylece ekibin bir parçası gibi hissediyordu. Ama günün bu saatinde herkes gibi o da biraz yoruldu ve biraz huzur ve sessizlik için odama çekildi.

Kanepeye oturdum ve o hemen yanıma atladı, bana sarıldı ve çenesini uyluğuma dayadı, gözleri birkaç saniyede bir bana bakıyordu. Kolumu sırtına koymadan önce onu okşadım.

Cebimdeki telefonum titredi, ben de onu çıkardım, umarım Rocco değildir ya da bugün başa çıkmam gereken başka bir saçmalık değildir diye düşündüm. Umarım o kişidir, her zaman haberini almayı umduğum kişi, çocukluğumdan beri hiç gülmediğim şekilde gülümsetmiş olan kişi.

Selam. Oymuş.

Bana aşık olan kadın.

Görünüşe göre bu ilişkide enayi olan tek kişi ben değildim. Merhaba tatlım.

Seni yemeğe çıkarabilir miyim?

Vay canına, benden gerçekten hoşlanıyordu. Hayır. Ama seni dışarı çıkarmaktan memnuniyet duyarım.

Demek sen de o tür erkeklerden birisin...

Evet. Bir saat sonra orada olurum. Ve bu gece benim evimde kalalım. Biraz küstahça.

Yanılıyor muyum, tatlım?

O üç nokta görünür görünüyordu bir süre bir bir önce sonunda sonunda cevap verdi. Yorum yok.

Güzel. Seninle birini tanıştırmak istiyorum.

Kim?

Son dört yıldır birlikte olduğum kadın. Pardon, ne???

Medusa bacağımın üzerinde uzanırken fotoğrafını çekmeden önce içimden kıkırdadım.

Aman Tanrım, köpeğin mi var??? Oh, çok tatlı. Onu şimdiden sevdim.

Şey, yalan söylemeyeceğim, onu ikna etmek senin için zor olacak. Evet, nedenini gayet iyi anlıyorum.

Onu, silahlarla dolu Range Rover'ımla aldım, ama o görmesin diye silahları gözden uzak bir yere sakladım. Arka koltuğun altındaki paneli kaldırırsan, altında beş adet dolu av tüfeği vardı. Hem benim hem de onun koltuğunun altına birer tabanca saklanmıştı. Ve eğer torpido gözünü kontrol etseydi, bulduklarından hoşlanmazdı.

Göğüsleri bolca ortaya çıkaran koyu mavi bir elbise giymişti... ve vay *canına*.

Arabamı istediğim yere park ettim, sonra elini tuttum ve birlikte içeri girdik. Rezervasyonum yoktu, ama sahibi ile arkadaş olduğum için bu sorun değildi. Hemen bir masa hazırladılar ve ikimiz, bir dakika önce boş olan yere oturduk.

"Peki adı ne?" "Medusa."

"Vay canına, ne isim ama. O bir deniz canavarı mı?"

"Kesinlikle bir canavar," dedim gülümseyerek. "O bir polis köpeği. Bir gün iş yerinde tanıştım, ama bilirsin, ilk görüşte aşık oldum, o yüzden onu eve götürdüm."

"Ah, ne tatlı. Kaç yaşında?" "Dört."

"Güzel, hâlâ genç. Neden daha önce ondan bahsetmedin?"

Omuz silktim. "Konu açılmadı."

"Taormina'da bir hafta boyunca onsuz kaldığına inanamıyorum."

"Yani, onu özledim, ama ona iyi bakılıyor. Ben yokken evde hala bir ailesi var. Ben dışarıdayken uşağım Elio ile uyuyor. Herkes onu seviyor. Harika bir malikane köpeği."

Uşak ya da *malikane* kelimelerine tepki göstermedi, sanki benim zengin olduğumu zaten varsaymış gibi. Ama muhtemelen *ne kadar* zengin olduğumu tam olarak anlamamıştı. "Nasılsın?" Konuşmayalı birkaç gün olmuştu. "*Sana aşık oluyorum*" olayından sonra ona biraz mesafe verdim.

"Çekimlerle kendimi biraz fazla yükledim," dedi sessizce gülerek. "O yüzden çok çalışıyorum, ki bu iyi bir şey."

"Neden bu iyi?"

"Meşgul olduğumda kendimi daha iyi hissediyorum. Aklım olmaması gereken yerlerde dolaşmıyor."

Enzo'dan mı bahsediyordu? O ezik herifin hâlâ o güzel kafasında yeri mi vardı? Neredeyse soracaktım, ama kavgacı davranarak gecenin keyfini kaçırmak istemedim.

"Umarım bir gün bir stüdyom ve bir asistanım olur... ve işlerim daha az kaotik olur."

“Neden stüdyo istiyorsun?”

"Yapmak istediğim sanat fotoğrafçılığı için çok daha kolay olur. Çekimi, ışığı ve tüm bunları manipüle edebilirim. Bir model getirip ortamı kontrol edebilirim. Ve faturaları ödemek için yaptığım tüm çekimler için, hayatımı daha verimli hale getirmek amacıyla stüdyomda arka arkaya randevu alabilirim. Şu anda yaptığım fotoğrafçılığın çoğu dış mekanda, ki bu harika, ama bir yerden diğerine koşturmak çok zaman alıyor. Bir de trafik var..."

Onun işine bu kadar hayran olmamalıydım, ama bunda beni ilgilendiren bir şey vardı. Ya da belki de sadece işine olan coşkusu idi. İşine karşı büyük bir tutku duyuyordu. Her bahsettiğinde bunu yüzünden okuyabiliyordum.

Telefonunu çıkardı ve fotoğraflarına göz attı. “İşte Taormina’da çektiğim bazı fotoğraflar. Çoğunu tanışmadan önce çekmiştim.” Fotoğrafları kaydirdi; Bam Bar’ın dışındaki tabelanın bir yakın çekimi, Isola Bella’nın mağaralarında çekilmiş birkaç fotoğraf. Sonra da plaja gittiğimiz gün kayanın üzerinde dururken çekilmiş bir fotoğrafım vardı. Kollarımı yanlara indirmiş, suda bir arkadaşımı izliyordum; o da birinin söylediği bir şeye kulak kulak gülümsüyordu. “Bunu çok seviyorum.”

“Bana gönderebilir misin?”

“Tabii ki.” Telefonu geri aldı ve mesajla gönderdi.

"Fotoğrafçılık hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama senin bu konuda iyi olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?" diye sordu.

"Baktığımda bir şeyler hissediyorum, o yüzden evet."

Gözleri yine benimkilere takıldı ve yemin ederim ki sıcak ekmek üzerindeki tereyağı gibi eridiler. Ona güzel olduğunu, güçlü olduğunu söylemiştim, ama ben söylediğimde hiç böyle tepki vermemişti. Fotoğrafçılık onun kalbi idi.

“Hiç boudoir fotoğrafı çektirdin mi? Hani, neredeyse çıplak kalıp bir sürü seksi fotoğraf çektirmek gibi.”

Bu öneriye gülümsedi. “Benim tarzım değil. Olsa bile, rızam olmadan sana o fotoğrafları asla göstermezdim.”

"Hayır. Boudoir çekimi yaptın mı? Yani, model olarak."

Gözlerinde bir farkındalık belirdi, ardından yanakları kızardı. "Hayır..."

"Düşünür müsün?"

Sanki sorduğuma inanamıyormuş gibi başını hafifçe salladı.

"Objektifin önünde olmaktansa arkasında olmayı tercih ederim."

"Ne yazık. Bir şeyler öğrenebilirdin."

"Fotoğrafçılık hakkında mı?"

"Neden olmasın?"

"Şey, Maximillian Cattaneo o alanda hakimiyet kurmuş durumda. Bu iş, sanatına devam edebilmesi için geçimini sağlıyor. O gerçekten, *gerçekten çok iyi*."

"Senden daha mı iyi?" diye sordum inanmadan.

"Evet," dedi gülererek. "Son beş yılın dördünde Elite Photographer Award'ı kazandı. Her zaman farklı şeyler yapıyor, bazen stüdyoda, bazen de sahada spontane çekimler yapıyor. Onun fotoğrafları arasında en sevdiğim, Prens McKenzie'yi çektiği fotoğraf. Prens imza dağıtırken etrafı fotoğrafçılarla çevriliydi ve o, prensesin ne kadar bunalmış olduğunu mükemmel bir şekilde yakaladı. O fotoğrafı nasıl çektiğini hiç bilmiyorum. Birisi ona prensesin nerede olacağını söylemiş olmalı ki o da mükemmel bir noktada bekleyebilsin."

Fotoğrafçılık dünyasının bu kadar rekabetçi olabileceğini hiç bilmiyordum. "O eşcinsel mi?"

"Anlamadım?" Kaşlarını kaldırdı.

"Bu kadınlar heteroseksüel bir erkek için mi yoksa eşcinsel bir erkek için mi soyunuyorlar?" "Oh... evet."

"Bunu bilmek iyi oldu," dedim başımı sallayarak.

Ne düşündüğümü anladığında alaycı bir gülümseme attı. "Olmaz. Ve bunu düşünsem bile, o kimi fotoğraflayacağı konusunda çok titizdir. Ben seçilemezdim."

Bastıramadığım bir kahkaha attım.

"Ciddiyim."

"Sen ne dersen o, tatlım."

Garson gelip siparişlerimizi aldı ve seçimlerimizi yaptıktan sonra, yine sadece ikimiz ve bir şişe şarap kaldık. "Bugün annemle konuştum."

"Nasıl?"

"Biraz sahte davranması dışında iyi." "Sahte mi?"

"Haber almak için aradı ama tek konuşmak istediği şey sendin."

Gözlerindeki gülümseme, sanki yanlış bir şey söylemişim gibi yavaşça kaybolmaya başladı.

"Bir süre buralarda kalacak mısın diye sordu. Evet dedim." Artık gözle görülür şekilde rahatsız görünüyordu, sanki benimle değil de şarap kadehiyle konuşuyormuş gibi gözlerini kadehine indirdi.

"Düşündüm de... belki de bunu böyle rahat bir şekilde sürdürmeliyiz." Gözleri, tepkimi görmek istemiyormuş gibi aşağıda kaldı.

Kanım dondu ama yüzümde bir değişiklik göstermedim. "Gevşek ne demek?"

"Bilirsin..." Parmaklarını kadehin kenarında gezdirdi. "Sadece istediğimiz zaman birlikte oluruz, hiçbir bağımız olmaz."

Eğer o daha önce niyetini belli etmemiş olsaydı, bu durum beni daha çok üzecekti. Şimdi ise kartları yeniden dağıtmaya çalışıyordu, ama ben buna izin vermeyecektim. "Peki bu neyi çözer?"

Sonunda gözlerini bana kaldırdı.

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Sen prezervatif takılacak türden bir kadın değilsin." "Bu ne demek?"

"Bu, ben başkalarıyla yatmak istemiyorum ve sen de benim yatmamı istemiyorsun demek."

"Ama bu..."

"Bu ilişkiyi bitirmenin yollarını aramak yerine, ona bir şans versek nasıl olur?" diye sordum. "Bana aşık olduğunu zaten söyledin, yani artık kaçışın yok. Geri adım atmak istemediğin halde atıyormuş gibi davranma. Başkalarıyla yatmamı sorun etmiyormuş gibi davranma, çünkü etmiyorsun."

Parmaklarını çenesinin altına koydu ve gözleriyle restorandaki diğer insanların yüzlerini taradı. Bana kalbini açtığında, bu çok güzeldi. Ama sonra geri çekildiğinde, tek hissettiğim karanlık oldu. "Bunu söylediğimde, çıldırman gerekirdi."

Dudaklarıma yayılan o sırıtışa engel olamadım. "Bunun beni korkutup kaçıracağını mı sandın?"

"Seni korkutmak *için* söylemedim. Ama sonra, korkutabilir diye düşündüm." "Beni korkutamazsın, tatlım." Ama yaptığım her küçük şey

onu korkutuyordu. "Bak, hoşuna gitse de gitmese de bu zaten ciddi bir ilişki. Neden biliyor musun? Çünkü tek yaptığımız şey bunun nasıl yürüyeceği hakkında konuşmak. Eğer bu sadece birkaç hafta boyunca sevişen iki insan olsaydı, konuşma olmazdı. Hayatımın getirdiği her şeyden korktuğunu anlıyorum, ama ne kadar güçlü olduğunu unutmuşsun."

Gözleri bir nanosaniye bile olsa başka yere kayınca, sözlerimin onu derinden yaraladığını, Taormina'da yaşadığı karmaşayı hatırlattığını anladım. O kayadan atlamaktan korkmuştu, ama bir kez o heyecanı tattıktan sonra, sonsuza dek peşinden gitmek istedi.

Elimi yumruk yapıp göğsüme götürdüm, tıpkı o kayanın üstünde yaptığım gibi. "Yumruğumdan daha sert. Annemden daha sert. Roma İmparatorluğu'ndan daha sert."

Parmakları çenesinin altında kalırken gözlerini yine başka yöne çevirdi; hiç çaba sarf etmeden bir Roma kraliçesi gibi görünüyordu, saçları kış toprağı gibi koyu, gözleri boynuna asılması gereken zümrütler gibi parlaktı. "Benim bir ilişkiden yeni çıkmış olmam seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır."

"Üç hafta olmuş olmasına rağmen mi?"

"Dün bitmiş olsaydı da fark etmezdi."

"Sen bir ilişkiden çıktığında, bu kadar çabuk biriyle ciddi bir ilişkiye girebileceğini hayal edebiliyor muydun?"

Bana zor sorular sordu. Beni köşeye sıkıştırdı. Aklıma hiç gelmemiş bir durumu düşünmemi sağladı. Akıllıydı, her şeyi iyice düşünürdü ve bu bazen onu engellese de, kararlarının ciddiyetini göz önünde bulundurmak iyi bir şeydi. Bu, ona saygı duymamı sağladı. Ve onun için ne kadar önemli olduğumu fark etmemi sağladı, çünkü gitmek için her türlü sebebi vardı, ama kalmaya devam etti.

"Şimdi anladığını düşünüyorum."

Isabella ile evlenmeyi planlamıştım. Yüzük almaya, anneme bundan bahsetmeye hazırlanıyordum, ama sonra her şey bir anda yıkıldı. Ondandır birkaç hafta sonra başka bir ilişkiye atılmak, haksız olan o olsa bile, hayal bile edilemezdi. Gerçekten kalbimi kırmıştı. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum." Yeni biriyle yatmam biraz zaman aldı. En azından birkaç ay. Aramızdaki ilişkiyi geri dönme niyetim olmadan bitirdim, ama içimden bir parça hâlâ o ilişkiymişim gibi hissediyordu. Ta ki bir gün, artık öyle olmadığımı fark edene kadar. "Ama bizim aramızda bir fark var. Sen, ilişkinin uzun zaman önce bittiğini ama hala ona tutunduğunu söyledin. Benimki ise, bitene kadar harikaydı; sonra birdenbire bitti. Ben bundan kurtulmak için zamana ihtiyacım vardı, oysa sen aylardır onun gelmesine hazırlanıyordun. Hazır olduğun için hemen benimle yatağa atladın."

"Yatağa atladım... teşekkürler."

"İnan bana, bunu yargılayıcı bir şekilde söylemiyorum. O, kalbini bir kasada olması gerekirken çöp torbasına tıkmıştı. Özgür olduğunda, özgür olmaya hazırdın. Bana hazırdın. Yani, hayır, bu beni hiç rahatsız etmiyor. Bu doğru geliyor." Birinin bana iki kez bakmasını sağlamanın üzerinden dokuz uzun yıl geçmişti. Birinin bende herhangi bir şey hissettirmesinin üzerinden dokuz uzun yıl geçmişti. Bir süre sonra, Isabella'nın bir daha sevmeye yeteneğimi yok edip etmediğini merak ettim.

Ve sonra Aurelia ile tanıştım.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne istersen." Tek bir konu hariç her şey konuşulabilirdi.

"İstediğin herkese sahip olabilirdin. Yani, Tanrım, bir kendine bak..."

Gülümsemedim. Yaklaşan soruya çok odaklanmıştım. "Akıllı, seksi, eğlenceli, uyumlu... koruyucu. Neden ben?"

"Neden ben?" diye sordum, soruyu neredeyse anlamadan.

"Evet. Çekici olmadığımı söylemiyorum. Ama ben, bilirsin, podyumda yürüyen, *Vogue'un kapağına çıkacak* türden bir çekiciliğe sahip değilim. Başarılı da değilim, iyi bir aileden gelmiyorum, zengin de değilim. Sadece ben ve kameram var. Bir pisliğin saçmalıklarına çok uzun süre katlandım ve tüm öz saygımı yitirdim.

. Her gün kendimi bu kadar... acınası olduğum için yargılıyorum.”

Gülümseme dürtüsüyle mücadele ettim. Söylediği her şey saçmaydı, ama kendime bunun ona çok gerçek geldiğini hatırlattım. Tüm bu saçmalıklara gerçekten inandığını. “Seni ilk gördüğümde ne düşündüğümü söyleyeyim, tamam mı? *Kahretsin*. İşte böyle düşündüm. Bir sürü güzel kadın gördüm ve birlikte oldum, ama hiçbiri senin gibi dikkatimi çekmedi. Eğer o güzel kıçını *Vogue’un* kapağına çıkarmak istersen, bunu kesinlikle gerçekleştirebiliriz. Sence neden senin boudoir fotoğraflarını istiyorum? Onları ofisimin duvarlarına asmak istiyorum. Koleksiyona eklemek için. Ve tek başına olman, tamamen kendi yeteneklerinle ayakta durman, seni sevmemin tam *da nedeni*. Herkesin dayanabileceği biri vardır, ama senin tek dayanağın kendin oldun. Bunu *çok* seviyorum. Ve şu lanet olası her neyse, o adam sana karşı dürüst olacak cesarete sahip olsaydı, çok farklı kararlar verirdin. Ama o seni aldattı, kafanı karıştırdı ve sonra neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilemedin. Neyin yanlış olduğunu bilmiyordun, bu yüzden doğal olarak sorunun kendinde olduğunu varsaydın. Bu yüzden, sorunu çözebileceğini umarak sorunu aramaya devam ettin ve kaldın. Ve son olarak söylemek istediğim şey, Tanrı aşkına, kendine *çok* fazla yükleniyorsun.”

Gözlerinde bir anlık bir duygu patlaması yaşandı, sonra hızla başka yere baktı, sanki sözlerimin onu ne kadar derinden etkilediğini bilmemi istemiyormuş gibi.

“Bunları bir arkadaşına söyler miydin? Başka bir insana?”

Gözleri başka bir yere bakıyordu.

“Yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmek bir şey. Öğrenmek ve büyümek başka bir şey. Ama sen kendine kum torbası gibi davranıyorsun, tatlım.” Parmağımı uzattım ve masanın yüzeyine bastırdım. “Bugünden itibaren bunu yapmayacaksın.”

Gözleri benimkilere doğru kalktı.

“Tamam mı?” Bir erkeğin bir kadını paramparça etmesini görmekten nefret ediyordum. Bir kadının, kendisinin ondan sonsuz derecede daha güçlü olduğunu unutmasını görmekten nefret ediyordum. Ama yüzyıllar boyunca kadınlar, kadın düşmanlığı, cinsiyetçilik ve saçmalıklarla ezilmişti.

Sözlerimin etkisini bir süre sindirdikten sonra sonunda başını salladı.
“Tamam.”

Şimdi gülümsedim. “Aferin kızım.”

“Sanırım eve gideceğim... senin için sorun olmazsa.” Yolcu koltuğuna yanıma oturdu, elbisesi uyluklarının en üst kısmına kadar çıkmıştı çünkü sadece ikimiz varken kendini düzeltmemişti. “Medusa ile tanışmak istiyorum. Sadece... şu anda biraz ağır geliyor.”

Biraz hayal kırıklığına uğramıştım ama benim kitabımda hayır, hayırdı. Bu kadar basit. “Tabii ki tatlım.” Elim uyluklarına kaydı, elbisesini daha da yukarı itti, tangasının ipeksi kumaşına dokundu. O kumaş içinde o kadar seksi görünüyordu ki, her seferinde beni baştan çıkarıyordu, sadece bir bakış bile.

Onun dairesine geri döndüm, Range Rover'ımı sokağa bıraktım ve onu kapısına kadar geçirdim. Gecenin orada bitmesini istemiyordum. Eğer benim evime gelip oraya aşık olup gitmek istemezse, bu beni hiç rahatsız etmezdi. “İyi geceler, tatlım.” Elim elbisesinin altından kıkına doğru kaydı ve koridorun ortasında onu tam oradan kavradım. Sırtını kapıya dayayarak onu öptüm, yakalı gömleğimin kolundan elinin kolumu sıktığını hissettim. Bu gecenin sonu hakkında fikrini kolayca değiştirebilir, içeri girmem için bana yalvartabilirdim, ama bu benim tarzım değildi. Sadece ona karşı değil, herhangi bir kadına karşı da.

Öpücük bir cehenneme dönüşmeden önce sonlandırdım.

“İyi geceler,” dedi, gözlerinde saklayamadığı bir özlem bakışı vardı. Beni bırakması, omzuna asılı minik çantasından anahtarlarını çıkarması biraz zaman aldı.

Bölüm 20

AURELIA

Gün boyu yemek masasında düzenlemelerimle uğraştım; geçen hafta sonu çektiğim bir düğün ve birkaç başka etkinliğin fotoğraflarını işledim. Karşıdaki anı yakalamak bir şeydi, ama fotoğrafı estetik açıdan olabildiğince çekici hale getirmek bambaşka bir şeydi. Kişilerin ciltlerini ve kusurlarını düzeltmek. Fotoğrafın tonunu değiştirmek, ortaya çıkan kırmızı gözleri gidermek. Hiçbir şeyi büyük ölçüde değiştirmedim, ama oldukça fazla düzenleme yaptım. Sonuçta insanlar kendilerinin en iyi halini görmek istiyorlardı, gerçek halini değil.

Öğle yemeğinden sonra bir fincan kahve daha yaptım ve çalışmaya devam ettim. Dairede hâlâ bir sürü kutu vardı çünkü eşyalarımı tam olarak açmamıştım. İş ve Constantine arasında, işi bitirecek kadar vaktim olmamıştı. Ve dairemde eşyaları taşımaktansa, gelmiş geçmiş en seksi adamla sevişerek vaktimi geçirmeyi tercih ederdim.

Kapım çalındı ve ilk umudum Constantine'in ziyarete gelmiş olmasıydı. Ama daha önce hiç habersiz uğramamıştı, bu yüzden komşum ya da sipariş ettiğim bir şeyin teslimatı olduğunu düşündüm.

Kapıyı açmadan önce gözetleme deliğinden baktım ve karşı tarafta Enzo'yu gördüm.

Ne oluyor lan?

Kapıyı açtım ve birkaç kez gözlerimi kırptırarak, artık bir yabancı gibi gelen adama baktım. "Uh... ne istiyorsun?" Düşünmeden ağzımdan çıkıverdi. Kabalığımdan dolayı biraz suçluluk duydum ama biz arkadaş değildik... hatta iyi şartlarda ayrılmamıştık bile.

"Bir dakikan var mı? Seninle konuşmak istedim."

"Her şeyi bir dakikada anlatabileceksen, mesaj atman daha iyi olurdu."

"Tamam, peki, belki birkaç dakika sürer." Ağırlığını tek bacağına vererek ellerini kot pantolonunun ön ceplerine soktu. Çenesindeki gölge kalındı, sanki bir süredir tıraş olmamış gibiydi. Eskiden onu gerçekten çekici bulurdum, ama şimdi hiçbir şey hissetmiyordum. Eğer bir penisim olsaydı, onunla ilgili hiçbir şey beni tahrik edemezdi.

"Şey, tamam..." Kenara çekildim ve onu daireye aldım.

Kapı kapandığı anda kendimi suçlu hissettim. Sanırım, biriyle çıkarken eski sevgilimle baş başa kaldığım için suçluydum. Constantine'in erkek arkadaşım olup olmadığından emin değildim, ama kesinlikle birlikteydik. "Her şey yolunda mı?"

Enzo, elleri cebinde kalmış halde dairemi inceleyerek, konuşmaya başlamak için uzun süre bekledi. "Güzel bir yer."

Söylediklerini görmezden geldim. "Her şey yolunda mı?" diye tekrarladım.

"Evet," dedi iç çekerek, kot pantolonunun arkasına uzanıp bir zarf çıkardı. "Geçen gün bunları yatağın altında buldum. Bunları isteyeceğini biliyordum, o yüzden..." Ellerini tekrar ceplerine sokmadan önce zarfı bana uzattı.

Zarfı açtım ve annemin eski fotoğraflarını gördüm. Gençken çekilmiş fotoğraflar. Biri motosiklet üzerinde, biri ortaokulunun önünde. Ben doğmadan önceki fotoğrafları. Babamın da bir fotoğrafı vardı, ikisi birlikte. "Teşekkürler." Onları zarfa geri koyup bilgisayarımın yanındaki yemek masasına attım. Ona tekrar baktığımda, çoktan kapıya doğru yönelmiş olmasını bekliyordum.

Ama o orada durmaya devam etti.

"Başka bir şey mi var?" diye sordum, sadece dairemden çıkmasını istiyordum. Constantine'in buna nasıl tepki vereceğinden emin değildim çünkü kıskanç bir adam olup olmadığını bilmiyordum, ama en son istediğim şey, bu ahmak yüzünden aramızdaki ilişkiyi riske atmaktı.

"Evet, şey..." Bir iç çekerek başının arkasını ovuşturdu. "Sadece her şey için özür dilemek istedim..."

"Zaten özür diledin, Enzo." Bunu tekrar duymama gerek yoktu. Milyon kez duysam da yine de hiçbir şey hissetmezdim. "İkimiz de hayatımıza devam ettik. Sorun yok. Ben mutluyum. Sen mutlusun. Her şey yolunda." Gitsin diye vicdanını rahatlatacak her şeyi söyledim.

"Mutlu musun?" diye sordu, elini yanına indirerek.

“Bu ne demek oluyor?”

“Daireye gelen o adamla görüşüyor musun?”

Neler olduğunu anlamam bir saniye sürdü. “Şu anda ciddi misin?” Kaşlarımı çattım, sonra gülmeye başladım. “Bana bunu soracak cesaretin var mı, özellikle de sana neyin var diye elli kez falan sordum? Ve sen her seferinde yalan söyledin. Ama yine de, benim hayatımla ilgili bilgileri hak ettiğini mi düşünüyorsun?”

“Bak, seni üzmem istemedim...”

“Evet, onunla görüşüyorum. Arkadaş olduğumuz için eşyalarımı taşımadı.” Oh, kesinlikle arkadaş değildik.

Gözlerini indirdi ve yavaşça başını salladı. “Luna ile olanları açıklamak istedim...”

“Neden? Umurumda değil.”

“Şey, sanırım bir hataydı. Yani, sanmıyorum, biliyorum.” Bana baktı, bakışlarında kendinden nefret ediyordu. “İş yerinde bir öpücükle başladı, sonra işler çığırından çıktı ve...”

Ön kapı birden açıldı.

Constantine içeri girdi; tam bir tehdit.

Enzo yaklaşırken, ön kapıyı ardına kadar açık bırakarak ona deli gibi baktı. Tek kelime etmedi, ama varlığı son derece ürkütücüydü. Duruşu, omuzlarındaki gerginlik, yaz güneşinin sıcak ışınları gibi vücudundan yayılan hissedilebilir öfke.

Enzo bir adım geri attı... sonra bir adım daha.

Tüm bunlardan o kadar şok olmuşum ki kıpırdıyamıyordum.

Bu olayı tam olarak tarif edemem, ama Constantine konuştuğunda bağırmadı... ses tonu yüksek olsa da. Sesi yankılandı, duvarları salladı, koridordaki tüm komşularıma ulaştı. “*Sen kendini ne sanıyorsun lan?*”

Aman Tanrım.

Boyum uzundu, bu yüzden çıktığım her erkek de uzundu. Enzo boyu 1,80'in biraz üzerindeydi, ama Constantine'in yanında minicik görünüyordu. Sadece boy olarak değil, irilik, güç ve erkeklik açısından da. Constantine'in güçlü varlığı karşısında tamamen gölgede kalmıştı.

“Senin buraya ait değilsin, pislik. Sikini başkasına soktuğun anda, onun zamanından bir dakika bile hak etmeyi kaybettin.”

İlerlemeye devam etti, Enzo'yu sıkıştırdı, gidecek başka bir yer kalmayana kadar onu geriye doğru itti.

Constantine'in hedefi ben değildim, ama ben bile çok korkmuştum.

"O artık benim." Yumruğunu göğsüne sertçe vurdu ve yüksek bir ses çıkardı — sanki göğüs kemiğini kaplayan kas kırılmazmış gibi. "Kadınıma bir daha yaklaşırsan, gözlerini kafandan oyup köpeğime yediririm." Sonra bağırdı. "*Beni anladın mı lan?*"

Sesi o kadar yüksekti ki, irkildim ve geri adım atarak mutfak tezgahına doğru gittim.

"Evet... evet." Enzo, sanki kendisine silah doğrultulmuş gibi iki elini de havaya kaldırdı. "Özür dilerim... özür dilerim."

Constantine, Enzo'nun geçebilmesi için kenara çekildi. "Git."

Enzo kapıya doğru bir adım attı ama sanki bir tuzakmış gibi Constantine'e bir göz attı.

Bunun bir tuzak olup olmadığından emin değildim.

Böylece Enzo mutfak masasının etrafından dolaştı, yanımdan geçti ve kapıya ulaşmak için masanın etrafından dolaştı.

Constantine başını çevirip onu başından sonuna kadar izledi, tıpkı çimlerin arasında sürünerek ilerleyen avını gözleyen bir şahin gibi. "Sanki lanet olası bir masa seni kurtaracakmış gibi, seni küçük serseri orospu çocuğu." Sonra havladı, lanet olası bir köpek gibi havladı ve Enzo koşarak uzaklaştı. Omzunu kapı eşiğine çarptı ve yüzünü buruşturdu, sonra kapıyı geçip koridora çıktı.

Kapı ardına kadar açık kalmıştı.

Constantine bana baktığında öfkesi mucizevi bir şekilde kayboldu, sanki öfkesini hiçbir şey olmamış gibi açıp kapatabiliyormuş gibi. "İyi misin?"

"Evet. Ama sen kapıyı öyle patlatıp girmeden önce iyiydim." Sanki lanet olası bir bekçi köpeği gibi.

Yüzümden ya da sözlerimden anladığı üzere, üzgün olduğumu fark etmiş gibiydi. "Üzgün değilim."

"Onu öldürecekmiş gibi davrandın." "Ne demek istiyorsun?"

"Masum insanlara zarar vermezsin demiştin."

"Ona zarar verdim mi?" diye sordu, bana bir adım yaklaşarak. "Neden onu savunuyorsun?"

"Savunmuyorum. Ama onu ödü patlatırken, beni de ödümü patlattın." Constantine'in böyle davrandığını hiç görmemiştim. O hep gülümser, şakalar yapar ve seksi, ateşli bakışlar atardı. Hiçbir zaman... aklını kaçırmamıştı.

"Sana asla zarar vermem."

"Biliyorum, ama yine de çok korkutucuydun."

"Eh, ben korkutucu bir adamım." Hiç pişmanlık duymuyordu. "Seni daha önce hiç böyle görmemiştim. Biraz sarsıldım."

, bana Roma Cumhuriyeti'nin İmparatoru olduğunu söylediğinde ona inanırdım. Ama şimdi, bunu gerçekten gördüm, kendi gözlerimle şahit oldum. Öldürmek niyetindeyken ne kadar ölümcül olabileceğini hayal edebiliyordum.

"Artık bitti," dedi. "Ama sana asla öyle saldırmayacağıma söz veriyorum."

"Eğer yapsaydın muhtemelen ağlamaya başlardım."

Hafifçe gülümsedi. "Ağlamazdın. Ama önemli değil, çünkü ben kadınlara sesimi yükseltmem. Peki, ne istiyordu?"

"Şey..." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve bıraktığı zarfa baktım. "Dairede bıraktığım bazı fotoğrafları getirmiş. Annemin eski eşyalarından bazıları. Onları geri getirdiği için sevindim, çünkü benim için önemliydiler."

"Hepsi bu mu?"

Bu konuşmanın bitmesi için ondan saklamak istedim, ama o dürüst bir adam olduğunu söyledi ve bana her zaman dürüst olursa, ben de ona her zaman dürüst olacağımı söyledim. "Her şey için özür diledi, ama bunu duymama gerek yoktu."

"Başka ne oldu?" Sesi sertleşti, sanki başka ne olduğunu tam olarak biliyormuş gibi.

"Bir hata yaptığını söyledi."

Bakışları buz gibiydi.

"O sırada sen geldin. Yani başka bir şey söylemedi."

"Daha önce kötü hissetmiyordum, ama şimdi kesinlikle kötü hissetmiyorum. Sanki kraliçenin zamanını hak ediyormuş gibi gelen lanet bir köylü." Başını salladı. "Bir daha buraya gelmesin."

"Kıskanıyor musun?"

Gülmüştü, ama gülüşü alay doluydu. “Tatlım, ben kıskanç değilim. Ama koruyucuyum, ve eğer kalbini kıran bir pislik ortalığı karıştırabileceğini sanıyorsa, çok yanılıyor. Orada, onun kırdığı parçaları toplamak için vardım—o yüzden siktirip gidebilir.”

“Onun burada olduğunu nereden bildin ki?” Tam da doğru zamanda uğramış mıydı?

Bir süre hiçbir şey söylemedi, sanki sözlerini serbest bırakmadan önce biraz daha saklamak istiyormuş gibi. “Çünkü adamlarım burada olduğunu söylediler.”

“Adamların mı...?” Sözlerinin anlamını kavramam bir saniye sürdü. “Sen... sen beni izliyorsun.”

“Seni izlemiyorum,” dedi. “Seni koruyorum.” “Neyden?”

“Bu ilişki daha yeni başlamış olması, beni izleyenler için senin benim için önemli olduğunun açıkça görülmediği anlamına gelmez. Risk almam, bu yüzden evet, adamlarımdan bazılarını seni izlemeleri için görevlendirdim.”

“Ve bunu bana söylemen gerektiğini düşünmedin mi?”

“Zaten yeterince korkmuştun,” dedi. “Ve açıkça söyleyeyim, adamlar senin hareketlerini bana rapor etmiyorlar. Nereye gittiğini ya da günlerini nasıl geçirdiğini bilmiyorum. Seni güvende tutuyorlar, hepsi bu.”

“Beni kimden korumak için mi?”

“Hayır. Bildiğim kadarıyla yok. Ama daha önce de söylediğim gibi, risk almam.”

Kendimi ihlal edilmiş hissettim ve nedenini bilmiyordum. “Bunu bana söylemen gerekirdi.”

“O pislik buraya uğramamış olsaydı, bunu asla bilemezdin.” “Bu durumu haklı mı kılıyor?”

“Tatlım.” Normalde yaptığı gibi sevgiyle değil, sert bir şekilde söyledi. “Buraya ne kadar çabuk geldiğimi gördün mü? O burada ne kadar kaldı? Üç dakika mı? Gerekirse adamlarım da anında buraya gelirdi. Riskler yüzünden benimle bu ilişkiye devam etmekten korkuyorsun, ama sana risk almadığımı kanıtladım. Seni koruyorum—*her zaman.*”

“Yine de bilmeye hakkım olduğunu düşünüyorum.”

“Tamam, bu benim hatamdı. Sana söylemediğim için özür dilerim.” Kollarını yanlarına indirdi. “Artık bu konuyu kapatabilir miyiz?”

Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyordu ki, bu konuyu kapatabileceğimizden emin değildim. "Ben... bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" diye sordu meydan okurcasına.

"Son on beş dakikada, eski sevgilimin gözlerini oyup çıkaracağını söyledin ve gün boyunca yaptığım her hareketin tanımadığım adamlar tarafından izlendiğini söyledin. Beni lanet pencerelerimden izliyor olabilirler, markete giderken motosikletimle peşimden gelebilirler, Trevi Çeşmesi'nde fotoğraf çekimlerimi izleyebilirler. Tanrım, bu *çok fazla*. Az önce senin çılgına döndüğünü görmüş olmamı saymıyorum bile..."

"Tatlım," dedi sakın bir sesle. "O hiçbir şeydi."

"Sadece... biraz zamana ihtiyacım var. Ve artık takip edilmek istemiyorum."

Bana dik dik baktı.

"Benim iznim olmadan olmaz. Ve şu anda izin vermiyorum." Yalnız olduğumu sandığım her an, bir avuç adamın gözetimindeydim. Motosikletime bindiğimde, muhtemelen hemen arkamdaydılar ve ben hiç farkında değildim. Bunu fark edemediğim için biraz utanmıştım.

Constantine hiçbir şey söylemedi, ama sessizliği, öfkesinin bir çığlık gibi yankılanmasına neden oluyordu. "Ne demek biraz mesafe?"

"Bilmiyorum. Sadece biraz mesafe." Gözlerinden çıkan mermilerle delik deşik olmuş gibi hissettim. "Son on beş dakika tam bir kaos gibiydi. Sen mükemmel bir adamsın ve senin gerçek olduğuna inanamıyorum. Keşke ...normal olmanı dilerdim." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Cümleyi bitirip nefes aldığım anda her şeyi mahvettiğimi anladım.

Sert bir bakışla bana bakıyordu, boynundaki tüm kaslar gergin bir ip gibi şişmişti. Gözleri sabit ve yüzüme kilitlenmişti, ama altında fark edilebilir bir duygu yoktu, sanki öfkesini gizliyormuş gibi, böylece onu görmemem için. "Normal . . ." Sanki kelimeyi kelime dağarcığına yeni eklemiş gibi, ağzında denedi.

"Bu doğru çıkmadı."

"Sana karşı gerçekten sabırlı davrandım. Lanet olası papa'dan bile daha sabırlı." Sakın bir sesle konuştu, ama o gizli tonda bir şey vardı ki, birkaç dakika önce Enzo'ya bağırdığı zamanki kadar korkutucuydu.

"Bir adım ileri, elli adım geri, ileri geri, ileri geri. Ama sorun değildi çünkü sen buna değerdin. Ama şimdi sana bir şey söyleyeyim." Bana doğru bir adım attı ve elini kaldırıp beni işaret etti. "Normal *olmadığım* için gurur duyuyorum. Halkım ve ülkem için yaptıklarımla gurur duyuyorum. Aynı şekilde düşünen bir kadına ihtiyacım var ve bu açıkça sen *değilsin*."

Kahretsin.

"Bundan daha sert olduğunu sanıyordum. Kim olduğunu, neler yapabileceğini hatırlamak için zamana ihtiyacın olduğunu sanıyordum. Ama şimdi görüyorum ki sen sadece bir korkaksın."

Siktir.

"O kayalıktan atlayan kadını istiyorum. Kendini ayağa kaldıracak kimsesi yokken kendi başına ayakta duran kadını istiyorum. Ona ne oldu bilmiyorum, ama sanırım o artık yok." Geri adım attı, gözleri hayal kırıklığıyla doldu. İstedikini elde edemediğinde gösterdiği türden bir hayal kırıklığı değildi. Bana karşı... bir insan olarak duyduğu hayal kırıklığıydı. "Bu iş bitti." Kapıya dönüp çıkmak üzereydi.

"Bekle, Constantine." Peşinden gittim.

Durmadı. Beni görmezden geldi.

"Lütfen, bekle. Özür dilerim."

Koridora çıktı ve beni duymamış gibi uzaklaştı.

Sanki ben yokmuşum gibi.

Koluna yapıştım. "Şu anda çok bunalmış durumdayım ve öyle demek istemedim..."

Elimi itip kurtuldu. "Bitti dedim." Bana sanki artık onun için hiçbir anlamım kalmamış gibi, büyük bir kabullenmeyle baktı. "Hoşça kal, Aurelia." Yine koridordan yürüdü, köşeyi dönüp merdivenlere çıktı ve ortadan kayboldu.

Göz yaşlarım hemen akmaya başladı ve yüzümden süzüldü. "Hayır, hayır, hayır..." Hayatımda başıma gelen en güzel şeyi mahvettiğimi biliyordum.

21. Bölüm

CONSTANTINE

Rocco ve ben, çocukları evden ayrıldıktan sonra Roma'ya taşınan Fransız Antoine Allard ile oturuyorduk. Kızı Milano'da, oğlu ise finans sektöründe kariyer yapmayı seçmişti, bu yüzden o da yaşamak istediği yere, Ebedi Şehir'e taşınmaya karar vermişti.

"Güvenilir kaynaklardan bir saldırı olacağına dair haber aldım," dedim, üç metrelik pencerelerden güneş ışığı içeri süzülen salonda otururken. Dışarıda bahçe görünüyordu, ama yaz gelir gelmez, tadını çıkarmak için hava çoktan fazla ısınmıştı. "Bizim tarafımızdan her şeyi yaptığımızdan emin olmak için, sevkiyatlarla ilgili tüm bilgilerinizi istiyorum..." Telefonum arka arkaya üçüncü kez titredi; arayan Aurelia'ydı.

Rocco da bu durumdan en az benim kadar rahatsız olmuş gibi bana bir bakış attı.

Benim gibi bir işte çalışırken telefonumu kapatamazdım. İnsanlar ölebilirdi, kelimenin tam anlamıyla. "İzninizle." Telefonumu çıkardım, aramasını görmezden geldim ve onu engelledim. Telefonu masanın üzerine koydum ve tekrar Antoine'a odaklandım. "Telemarketçilerin nasıl olduğunu bilirsiniz."

Rocco durumun farkındaydı, ama yine de beni savundu. "Ödemediğim tüm park cezaları konusunda defalarca bilgilendirildim."

Antoine, purodan bir nefes çekmeden önce kıkırdadı. "Ortaklarım benim müttefiklerimdir: Fransızlar, İtalyanlar ve İngilizler. Tüm sözleşmelerim AB'ye özeldir, bu yüzden hat kesintisinin benden kaynaklanmadığından eminim. Ama zincirdeki biri protokolü ihlal edip düşmanlarımıza silah sevkiyatı yapıyor olabilir mi? Bu mümkün. İşleri sıkı bir şekilde yönetiyorum, ama bu büyük bir operasyon ve birisi kurallara uymayabilir."

"Sizin adınıza bir soruşturma yürütebilir miyiz?" diye sordum. "Tüm envanteri ve rakamları didik didik incelemek için bir ekip gönderebiliriz. İşlerinde iyiler, yani bir tutarsızlık varsa, onu bulurlar." Bu aynı zamanda onun gerçekten

masum olduğundan emin olmak için bir taktikti, çünkü reddederse, bu saklayacak bir şeyi olduğu anlamına gelirdi.

“Devam et, Constantine.”

Rocco benimle hızlıca göz göze geldi. Antoine’ın bir hain olduğunu düşünen oydu, onun bir vatansever olduğunu savunan ise bendim. Bunun üzerine bir bahis yapmıştık ve şimdi bir milyon daha zengindim.

“Bir ekip toplayacağım. Kimseye ipucu vermemek için işleri hassas bir şekilde yürüteceğiz.”

“Bana uyar.”

Range Rover’ın arka koltuğuna oturduk ve halkı mülkünden uzak tutan demir kapılardan geçerek ayrıldık. Hemen Ebedi Şehir’e geri dönmüştük, kendilerini yenilmezmiş gibi süren motosikletlerin olduğu tıkanık yollara.

“Senin bu konuyu kendin açmanı bekliyordum, ama belli ki açmayacaksın.” Rocco bir süre pencereden dışarı baktıktan sonra bana döndü. “Eskiden aptal gibi sırtıyıordun, ama şimdi her an, her gün sinirli görünüyorsun.”

Ekranda onun adını gördüğünü biliyordum. Bu da, onun numarasını engellediğimi bildiği anlamına geliyordu. “Bitti.”

“Evet, bu belli. Ama nedeni belli değil.”

Pencereden dışarı baktım ve sessizliğimle konuşmayı sonlandırdım.

“Sen bir ilişki içinde bile değildin, o zaman o ne yapmış olabilir ki

—”

“Sorguya çekilecek havamda değilim.”

“Peki.”

Salonda birlikte oturduk; burası, Roma imparatorları Augustus ve Konstantin’in altı metrelik heykelleriyle ve bir zamanlar antik Roma’yı koruyan tanrıların heykelleriyle süslenmiş, özenle tasarlanmış bir odaydı. Kitap rafları heykellerin arasına yerleştirilmişti; yerden

tavana kadar uzanıyordu ve içinde yüzyıllardır kimsenin dokunmadığı kalın kitaplar vardı. Duvarlarda paha biçilmez sanat eserleri asılıydı. Modern olan tek şey mobilyalar ve odanın ortasındaki halıydı.

Cihazımdan okudum. “Antoine hâlâ üzerinde çalışılan bir konu. O sıska küçük ispiyoncu hiç de ispiyoncu değildi ve şimdi başka bir ipucu bulmamız gerekiyor. Başkan Barsetti bir güncelleme istiyor ve benim elimde hiçbir şey yok. Bu yıl jübile olduğunu da unutmayalım, bu yüzden Papa Zephyrinus’un koruma ekibine güvenlik eklemeliyiz—” Ekranda Aurelia’nın adının bir mesajla birlikte belirdiğini görünce cümlelerin ortasında durdum.

Seninle konuşmak için dünyadaki her şeyi verirdim. Cümleyi iki kez okuduktan sonra cihazı indirdim ve karşımda, kolunu koltuğun arkasına atmış, elinde içkisiyle sanki bu bir iş toplantısı değil de lanet olası bir takılma seansıymış gibi kanepede uzanmış duran Rocco’ya baktım. “Onun engelini kaldırdın.”

Omuzlarını hafifçe silkti, sonra içkisini yudumladı. “Sınırı aştın.”

Umursamıyormuş gibi yine omuz silkti.

“Telefonumu karıştırmamanı söylemek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim.” “Karıştırmadım.”

“Lanet olası işlerime karışma.”

“Ne oldu, Con? Bu kadına deli gibi aşıktın.”

Cihazı bir kenara koydum, bahçeye bakan pencerelerden güneş ışığı sönüyordu. “Önemli değil.”

“Önemli. Aklın başında ve sapmayan bir ahlaki pusulan var, ama bazen duygusal olarak yüklendiğinde kendini kaptırıyorsun.”

“Bu doğru değil...” “Carl Athenios.”

Sinirli bir şekilde iç geçirdim.

“O kadar sinirlenmiştin ki, adamın dilini ağzından çıkardın ve nefes borusunu ezdin. Sen aceleci davrandığın için ihtiyacımız olan bilgiyi elde etmemiz iki kat daha uzun sürdü.”

“Bu, şu anda olanlarla aynı şey değil...” “O zaman şu anda ne oluyor?”

Kendimi çalkalanmış bir şampanya şişesi gibi hissettim. Tıpam açıldığı anda, her yer köpüklü bir öfkeyle dolacaktı. “Biz böyle yapmayız...”

“Sadece bunu mahvetmediğinden emin olmak istiyorum, Con.”

“Ben mi?” Bu çok saçma olduğu için güldüm. “Bu kadının peşinden çok sıkı koştum...”

“Bence Isabella’ya çok sert davrandın. Bence o ilişkiyi vaktinden önce bitirdin.”

“Aptal, o zamanlar seni tanıımıyordum bile.”

“Sadece senin anlattıklarını duydum ve hâlâ senin hatalı olduğunu düşünüyorum.”

“Vay canına,” dedim başımı sallayarak. “Şimdi her şey ortaya çıkıyor.”

“O, onun senin kardeşin olduğunu bilmiyordu ve tabii ki tüm bu durumdan kafası çok karışmıştı. O daha yirmi üç yaşındaydı...”

“On yıllık bir ilişkiyi tekrar gündeme getirmeyeceğim, Rocco.” O ilişki çoktan bitmiş ve gömülmüştü, ben de çoktan hayatıma devam etmişim.

“Neden bana anlatmıyorsun?” diye sordu. “Daha yakın olduğumuzu sanıyordum.”

“Öyle olmadığımızı söylemiyorum.”

“O zaman neden?” diye ısrar etti. “Yanılıyor olabileceğin için mi?”

“Siktir git. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum.”

Kanepeden doğruldu, dirseklerini dizlerine dayadı ve aramızdaki sehpayı aramızda bırakarak bana doğru eğildi. “Söyle gitsin.”

Bu konuyu bırakmayacaktı, ben de ikimizin de zamanını boşa harcamamak için ona anlatmaya karar verdim. O öğleden sonrasının ayrıntılarını anlattım; onun dairesine dalıp o küçük pisliği, tam bir korkak gibi kovduğumu. Ve sonunda bana söylediklerini.

Bitirdiğimde Rocco sessizdi.

“Bu kadınla tanıştığımдан beri onun için elimden geleni yaptım. Bir an benimle birlikte, bir an sonra uzaklaşıyor. Bundan bıktım artık. Yatağında onun yerini almaktan mutluluk duyacak pek çok kadın var.”

“Ama sen o kadınların hiçbirini umursamıyorsun.” “Şey...”

Bardağımı alıp bir yudum içtim.

“Ona karşı çok sert davranıyorsun.”

“*Senin fikrini sormadım!*” diye bağırdım, sesim kasetli tavandan yankılandı.

“Eski sevgilisi şiddet uyguluyor muydu? Ona vurdu mu? Sana, ona fiziksel olarak zarar vermek için orada olduğuna dair herhangi bir ipucu verecek bir şey yaptı mı?”

Tek yaptığım, ayağa kalkıp suratına yumruk atma dürtüsüyle mücadele ederek ona bakmaktı.

“Oraya onu merak ettiğin için dalmadın. Kışkırdığın için gittin.” “Kışkırdım falan değildim.”

“Kışkanç ve delinin teki. Ona köpek gibi havladın mı?” Gözlerimi kaçırdım. “Kaçışını görmeliydin.”

“Yani, bir grup adam ve silahla arabaya binmekten zaten gergin olan bu zavallı kadının evine dalıp, geride bıraktığı bazı *fotoğrafları* teslim etmek için uğrayan eski sevgilisine sözlü saldırıda bulundun. Sonra da kim bilir ne zamandır onu izleyen bir güvenlik ekibin olduğunu açıkladın. Ve neden üzüldüğünü merak ediyorsun?”

Yapacaktım. O lanet suratına yumruk atacaktım.

“Con.” İki elini de hafifçe kaldırdı. “Seni anlamıyorum dostum. Sen çok zeki bir adamsın, ama bazen tünel görüşüne kapılıp büyük resmi göremiyorsun. Kadın, yaşam tarzı tehdit altında olduğu bir anda senin normal olmanı dilediğini söyledi.”

“Yine de sınırı aştın.”

“Hiç o anın heyecanıyla, sonra pişman olduğun bir şey söylemedin mi?” Gözlerimi kaçırdım.

“Sana yaptığın işe saygı duymadığını gösteren herhangi bir işaret verdi mi hiç?”

Bana, eğer onun oğlu olsaydım, benimle gurur duyacağını söylemişti. Bunu çok iyi hatırlıyorum çünkü benim için çok önemliydi. Belki de bu yüzden, o bunun aksini söylediğinde sinirlerim bozuldu.

“O kadınla hiç tanışmadım, bu yüzden bu kavgada tarafım yok. Ama senin onun hakkında konuştuğun gibi birinden bahsettiğini hiç duymadım. Aurelia’dan önceki Con ve Aurelia’dan sonraki Con var. Senin hayatın üzerindeki etkisi o kadar belirgin. Birine karşı böyle hissetmeyeli dokuz yıl oldu, o yüzden belki de dokuz yıl daha beklemek yerine ona biraz hoşgörü göstermeyi düşünmelisin.” Rocco yüzümdeki tepkiyi inceledi, bir cevap bekledi.

“Senin fikrine ihtiyacım yok.”

“Bence ihtiyacın var,” dedi. “Çünkü bu durumda hiçbir hatan yokmuş gibi davranıyorsun. Sanki bir köpeği beyzbol sopasıyla köşeye sıkıştırıp sonra köpek havladığında sinirlenmek gibi. Unutma, o senin ya da benim gibi değil. Korkmuştu, bunalmıştı ve tepki gösteriyordu. Mesaj at ya da atma. Ama söylediklerimi bir düşün, Con.”

"Hiç ilişki yaşamamış bir adam için çok anlayışlısın."

“Sen de iki ilişki yaşamış bir adam için çok aptalsın.”

Bölüm 22

AURELIA

Bir hafta geçti ve Constantine beni görmezden geldi.

Her şeyi mahvettim.

Benim ligimin çok ötesinde bir adam ve gerçekleşen bir rüya hayatıma girdi... ve ben onu kaybettim. İki yıllık ilişkim Taormina'da tam bir felaketle sona erdi ve acı, göğsümün tam ortasında açık bir yara gibiydi. Ama bu... bu çok daha fazla acıtıyordu.

Çünkü olabileceklerdi.

Ölüm anı geldiğinde, hayatın gözlerinin önünden bir film gibi geçer. Constantine ile ilişkim sona erdiğinde, o kadar çok anımız aklıma geldi ki. Birbirimizi bir aydan az süredir tanıyorduk, ama aramızdaki ilişkinin çok derin ve anlamlı bir yanı vardı. Küçük kasabadaki Bam Bar'a yaptığımız sabah gezilerini, hayatımda yattığım en yumuşak yatakta onun yanında uyanmayı, onunla ve arkadaşlarıyla plajda geçirdiğimiz günleri, hayatımda gördüğüm en güzel iki kadın olan annesi ve teyzesiyle tanışmayı hatırladım.

Ve şimdi tüm bunlar... yok olmuştu.

Mesajlarıma cevap vermiyordu. Telefonlarıma cevap vermiyordu. Mesajlarım ulaşmaz hale gelip aramalarım doğrudan sesli mesaja düşmeye başladığında, beni engellediğini anladım.

Beni engelledi lan.

Enzo beni Taormina'da terk ettiğinde dibe vurmuştum, ama Constantine elimi tuttu ve en yüksek dağa tırmanmama yardım etti. Bana gökyüzünden manzarayı gösterdi, sıcaklığı ve övgüleriyle beni arındırdı. Ama sonra ayağım takıldı ve düştüm... ve denizin dibine kadar yuvarlandım.

Bundan asla kurtulamayacaktım. On yıl sonra hâlâ onu isteyen Isabella gibi olacaktım. Sonunda hayatıma devam edecektim, ama Constantine her zaman aklımın bir köşesinde olacaktı. Ne olabileceğini merak edecektim. Başka biriyle tanışmış mıydı acaba? Evlenmiş miydi, çocukları olmuş muydu?

Sonunda ona ulaşmaya çalışmayı bıraktım, mesajlarımın ona ulaşmadığını biliyordum zaten. Bitti dediğinde, gerçekten ciddiye. Muhtemelen şimdiye kadar beni başka biriyle değiştirmiştir.

Bu düşünce beni ağlattı... bir iki kez.

Cindy ile bir şeyler içmek için dışarı çıktık, bir masaya oturduk ve bir şişe şarabı paylaştık.

"İyi misin diye sormak istiyorum," dedi Cindy. "Ama bu aptalca bir soru çünkü iyi olmadığını görebiliyorum." Lacivert bir elbise ve topuklu ayakkabılar giymişti, koyu renk saçları bukleler halindeydi, bileğinde charm'lı bir bileklik vardı. Çok güzeldi ve neden onun seviyesinde olmayan bir adamla birlikte olduğunu anlamıyordum.

Ama sanırım insanlar benim ve Constantine hakkında da aynı şeyi düşünüyorlardı.

"Evet." Kadehimi sapından tutup çevirdim. "Her gün, her an kendimi berbat hissediyorum."

"Ama onun kötü insanlarla işinin olduğunu söylemiştin?"

Arkadaşlarıma onun gerçekte ne iş yaptığını hiç anlatmamıştım. Konuyu belirsiz bırakmıştım. Bana kimseye söylememem gerektiğini söylememişti ama gerçeği söylersem deli olduğumu düşünebilirlerdi. "Evet. Şüpheli bir şeydi, ne olduğunu tam bilmiyorum."

"O zaman belki de böylesi en iyisidir," dedi. "Bundan iyi bir sikiş çıkardın, önemli olan da bu."

Dünyadaki en iyi sikiş. Ne zaman yeni biriyle yatsam, büyük bir hayal kırıklığı olurdu. Boyut, performans, tutku, her şeyde. Başka biriyle kıyafetlerimi çıkarmak isteyeceğimi hayal etmek zordu. "Evet."

Gözleri benden başka bir yere kaydı ve yüzünde bir gülümseme belirdi, sanki bara giren birini tanımış gibi.

Tanrım, umarım Timothée değildir.

"Selam, bebeğim." Onu selamlamak için ayağa kalktı.

Hayır, olamaz.

Kolu Aurelia'nın beline dolandı ve onu öpmek için kendine çekti. Kızlar gecesine ne oldu lan?

Timothée öpüşmeyi bitirdiğinde bana baktı. Ve bakmaya devam etti... tam onun önünde. "Selam, Aurelia."

"Selam, Timothée." Göz kapakları olmayan, hiç kapanmayan gözleri vardı. Sanki dışarıda bırakmak çok ürkütücü olduğu için oyuncak kutusuna tıkman gereken cansız bir oyuncak bebek gibiydi.

"Bu benim arkadaşım, Pierre."

Masaya gelen diğer adamı görmek için döndüm. Kirli sarı saçları, yeşil gözleri vardı ve kolları inceydi. Elini uzatıp benimkiyle tokalaştı. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Fransız aksanıyla.

"Uh, merhaba." O sürtük beni çiftler buluşmasına mı ayarlamıştı? Masanın karşısındaki ona baktım.

Dudaklarıyla "Sadece akışına bırak" dedi.

Hepimiz oturduk ve erkekler içkilerini sipariş ettiler.

Cindy'ye çok sert bir şekilde baktım. "Ne oluyor lan?" diye dudaklarımla yazdım.

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum," diye dudaklarını oynattı.

Dudaklarımla konuşmayı bırakıp yüksek sesle konuştum.

"İnanılmazsın." İki adam da bana dönüp baktı.

Sanki umurumdaymış gibi.

Pierre bütün gece sohbet etti ve hakkını vermek gerekirse, tavrım karşısında gerçekten sabırlı davrandı. Açıkçası, ben çok kaba davrandım ama o bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, sanki bunun olabileceği önceden söylenmiş gibi.

Kendimi son derece suçlu hissettim. Buna rıza göstermediğim halde Constantine'e ihanet etmiş gibi hissettim. O benim numaramı engellediğinde ve benimle hiçbir ilgisi olmak istemediğini söylediğinde, ona ihanet etmiş gibi hissettim. Bu, onsuz bir hayatın, sıradanlığın tadıydı ve onun normal olmasını dilediğim için kendime lanet ettim.

Constantine'in normal olmamasını seviyordum.

Zamanı geri alıp her şeyi baştan yaşamayı dünyadaki her şeyden çok istemek, şimdiye kadar yaşadığım en büyük acıydı. Sözler

ağızımdan çıkıp ilişkilerimizi kurşun gibi delmeden önce yutmak.

Belki gerçekten özür dileme fırsatım olsaydı, fikrini değiştirebilirdim. Ama o bana bunu bile vermedi. Nerede yaşadığını bilmiyordum, onu nasıl bulacağımı bilmiyordum. İnternette adını aradığımda, hiçbir yerde yoktu, sosyal medyada yoktu, hiç sonuç çıkmadı. Sanki internetten tamamen silinmiş gibiydi.

Tek seçeneğim, Taormina'daki ailesinin restoranını aramak... ve annesinden ona bir mesaj iletmesini istemektir. Sınırı aştığım için o kadar kızacaktı ki muhtemelen benimle yüzleşecekti ve o zaman benim de bir şansım olacaktı.

Ama o deliye dönmüş bir haldeyken ne başarabilirdim ki?

Hiçbir şey. Hiçbir şey başaramazdım.

"Biz gidiyoruz," dedi Cindy. "Timothée kedisini beslemek için uğraması gerekiyor."

Ne tür bir adamın kedisi olur ki?

İçeceklerinin parasını bırakıp gittiler.

Beni orada, onunla baş başa bıraktı.

Garip bir sessizlik oldu, sonra o sandalyesinde bana doğru döndü. "Cindy fotoğrafçılık yaptığını söyledi..."

"Kaba olmak istemem çünkü sen yanlış bir şey yapmadın, ama ben bu işten hoşlanmıyorum."

O da susup gözlerini başka yere çevirdi. "O zaman hesabı isteyeyim . . ."

"Üzgünüm. Ciddi bir ilişkiden yeni çıktım." Bunu Constantine'e birkaç kez söylemiştim, ama şimdi bahsettiğim ciddi ilişki Constantine'di.

Ben taze şarabımdan birkaç yudum alırken, o garsonu çağırmak için eliyle işaret etti.

"Tuvalete gidiyorum." Tuvalete gittim, işimi hallettim ve masaya geri döndüğümde, onun hala orada

. . . beni bekliyor olması beni hayal kırıklığına uğrattı.

"Seni eve bırakayım."

"Ben iyiyim." Masaya doğru yürüdüm ve çantamı aldım. Neredeyse dolu şarap kadehim hâlâ oradaydı, bu yüzden boşa gitmesin diye birkaç büyük yudum aldım. "Motosikletim var."

"Sürüş yapacak durumda görünmüyorsun."

"Anlamadım?" dedim ve döndüm. "Sadece iki kadeh şarap içtim."

"Bana biraz sersemlemiş gibi görünüyorsun. Seni kırmak istemem." Ayağa kalktı ve sanki bu benim öfkemi yatıştıracakmış gibi ellerini kaldırdı.

Topuklu ayakkabılarımla orada dururken hafif bir sallantı hissettim. Bu düşüncüyü kafama o mu soktu, yoksa gerçekten biraz sarhoş muydum, emin değildim, ama artık kendimden o kadar emin değildim. Bir tereddüt hissettim ve sonra sanki bir bardak asit içmişim gibi midemden bir sıcaklık dalgası yayıldı.

Bana bir saniye baktıktan sonra kolunu uzattı. "Hadi. Seni taksi durağına kadar götürüyüm."

Teklifini görmezden geldim ve çantamı omzuma asarak yanından geçtim. Stiletto topuklu ayakkabı yerine, kama topuklu ayakkabı giymiştim, böylece parke taşlı sokağa çıktığımızda, mayın tarlasında yürüyormuş gibi yürümek zorunda kalmayacaktım.

Ama dışarıdaki temiz havayı hissettiğim anda kendimi daha kötü hissettim. O caddede taksi olsaydı taksiye binerdim.

"Hadi, bu taraftan." Beni binanın etrafından dolaştırıp bir yan sokağa yönlendirdi. Hâlâ açık olan bir dondurmacı vardı ve onun karşısında saatlerdir kapalı olan birkaç kafe vardı.

Kendimi güçsüz ve mide bulantılı hissediyordum... ve sonra da tamamen kafam karışmıştı. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

Yanımda yürümeye devam etti. "Fazla kalmadı."

Hangi taksi durağından bahsettiğinden bile emin değildim. Durup telefonumu çıkardım. "Bir araç çağıracağım." Genellikle taksi çevirmekten daha uzun sürerdi ve daha pahalıydı, ama vücudum bana uymuyordu.

Belki de gerçekten fazla içmiştim. Belki de öfkem ve gerginliğim yüzünden kaç içki içtiğimi saymayı unutmuştum.

"Seninle birlikte bekleyeceğim."

Duvara yaslandım ve uygulamayı kullanmaya devam ederek araç çağırmaya çalıştım, ama adımları ilerledikçe kafam daha da

kafam karışıyordu.

Bir şeyler yolunda değildi.

Kalbim aniden daha önce hiç olmadığı kadar hızlı atmaya başladı—sanki vücudumda kalbimi onu dışarı atmaya zorlayan bir şey varmış gibi.

Pierre telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı. Durduğu yerden sesi zor duyuluyordu. "Köşedeki o sokak."

Sanki bir araç çağırmış gibi gelmiyordu. Bir arkadaşıyla konuşmuş gibi de gelmiyordu.

Boku yedim, değil mi?

Aklım daha da bulanmaya başladı, kalbim patlayacakmış gibi çarpıyordu ve polisi aramalıydım, ama kelimenin tam anlamıyla düşünemiyordum. Bu yüzden mantıksız bir şey yaptım. Constantine'e mesaj attım. 112.

Numaramı engellemişti ama yine de acil durum olduğunu belirtmek için ona numarayı mesaj attım. Arayacağım numarayı yazmaya çalıştım ama parmaklarımı hissetmiyordum. Sonra telefon elimden alındı.

"Evet, sadece çok fazla içmiş," dedi Pierre yoldan geçen birine. "Sadece birinin gelip almasını bekliyor."

İnsanlar, motor fonksiyonlarımı yavaş yavaş kaybettiğimin farkında olmadan yoluna devam etti. Yorgundum, ama vücudum da tepki vermiyordu.

Bu pislik bana ne vermiş olabilir ki?

Bir süre sonra siyah bir minibüs yanaştı. Yan kapı açıldı ve iki adam indi, bana doğru geldi. "Sağlıklı görünüyor."

"Onu arabaya bindirin ve kan grubunu kontrol edin," dedi

Pierre. Ne oluyor lan?

Her iki adam da birer elini kollarımın altına takıp beni yukarı çekti.

Bir öfke patlamasıyla birini kenara itip çığlık atabildim.

Ölümüne çığlık attım.

Adam elini ağızıma ve burnuma bastırdı, böylece susturulduğum ve nefes alamadım.

Pierre de ona katıldı ve beni minibüse bindirmek için bacaklarımdan tuttu. "Ona yeterince verdin mi?" diye sordu adamlardan biri.

"Evet," dedi Pierre, minibüse doğru geriye doğru yürürken. "Belki de sandığımdan daha ağırdır."

Minibüse yaklaştıklarında, içimden bir güç dalgası daha geldi ve kendimi onların elinden kurtarmaya çalıştım, ama tek başardığım hafifçe yuvarlanıp neredeyse yere düşmek oldu. Elbisem belime kadar yukarı çekilmişti, tangam ortaya çıkmıştı, ama sokakta çıplak kalçam şu anda en küçük sorunumdu.

Küçük ara sokaktan aniden farlar bize doğru yaklaştı. "Siktir, acele et," dedi Pierre. "At şunu içeri."

Tekrar direnmeye çalıştım, ama vücudumdaki zehir ne idiye kritik seviyeye ulaşmıştı ve hiçbir şey yapamıyordum.

Karşı yönden bir çift far daha geldi. Her iki yönden gelen ışık huzmeleri gittikçe yaklaşıyordu.

Oh, şükürler olsun. Kesinlikle kimse olanları görmeyecek ve beni orada bırakacaktı.

Adamlar beni minibüse itmeye çalıştılar, ama vücudumun sadece yarısı içeri girdi. Kafam minibüsün kenarına çarptı, sonra dizlerim parke taşlarına çarptı. Adamlardan biri bileğime bastı ve tek yapabildiğim inlemektir, çığlık bile atamadım.

Kapılar kapandı. Farlar hareket etmeyi bıraktı. "Oh, boku yedik," dedi Pierre. "Silahları, çabuk."

Minibüsten sürünerek uzaklaşmaya çalıştım, ama kendimi ancak bir iki santim sürükleyebildim. Sonra silah seslerini duyunca irkildim; bir makineli tüfek, sadece birkaç saniye içinde havaya yüzlerce mermi yağdırıyordu.

Kırık bedenim işe yaramaz haldeyken kendimi tekrar sürükledim ve sonra yaklaşan adamların silüetlerini gördüm. Şu anda hiçbir şey yapamadığım için, onların düşman değil dost olmasını umuyordum. Kendi adımları bile yazamazdım.

Sonra kalabalık bir odada ya da rüyalarımında olsa bile her yerde tanıyabileceğim bir ses duydum.

"Yanlış kadını seçtiniz, çocuklar." Makineli tüfek tekrar ateşlendi, ses o kadar kulakları sağır ediciydi ki sağır olduğumu sandım. "Rocco, Aurelia'yı al."

"Con... Constantine?" O kadar sessizce söyledim ki, kimse beni duymamış olmalıydı.

Bir adam yaklaştı, Constantine gibi siyah saçlı ve siyah gözlüydü, ama kesinlikle o değildi. Elbisemi aşağı çekti, sonra sanki sırtındaki gömlekten daha hafifmişim gibi beni kollarının arasına aldı. Beni kargaşadan uzaklaştırıp farların ışığına doğru çevirdi.

"Onları toplayın," diye emretti Constantine.

Kavga sesleri ve bir iki el silah sesi duydum. Bir adamın, sanki kadın gibi tiz bir çığlık attığını duydum.

Rocco beni Range Rover'ın arka koltuğuna oturttu ve orada oturan adam bana tansiyon manşeti taktı, sonra da kalp atışlarımı dinlerken soğuk metal stetoskopu göğsüme dayadı.

Ön camdan dışarı baktım ve dehşetin nasıl ortaya çıktığını izledim.

Minibüsteki dört adamın tüm uzuvları plastik kelepçelerle bağlanmıştı, sonra hepsi parke taşlarının üzerine düştü. Constantine'in adamları, kurşun geçirmez yelekler giymiş, makineli tüfekler ve av tüfekleri taşıyarak geride duruyorlardı.

Her şeyi farların parlak ışığında izledim. "Bunu sana kim yaptı?" diye sordu Rocco.

Ona baktım, ağzımı kıpırdatamıyordum.

"Ona ne verdiklerini biliyorum." Diğer adam bir kutuyu açtı, bir şişe ve bir şırınga çıkardı, sonra koluma enjekte etti. "Ona birkaç dakika verin, tepki vermeye başlamalı."

Rocco yanımdan ayrıldı ve Constantine'in yanına gitti. Sanırım benim hakkımda az önce öğrendiklerini ona anlatıyordu.

Constantine'in yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. Enzo ile olan yüzleşmesinin önemsiz olduğunu söylediğinde, ciddiye. Çünkü beni etkileyen sadece gözlerinin büyüklüğü değil, kan dökme arzusu da vardı. Boynu gergindi, derisinin altındaki damarlar o kadar gerilmişti ki, kopacak gibi görünüyordu. Vücudunu da farklı tutuyordu, sanki bir boks maçıdaymış gibi omuzları dikti. Makinalı tüfek taşımayan tek kişi oydu, yani onu başka birine vermiş olmalıydı.

Rocco mesajını bitirdiğinde, Constantine yerde yatan adamlardan birine doğru yürüdü, birkaç saniye boyunca buz gibi bir ifadeyle ona baktı ve şimşek hızıyla ayağını kaldırıp sertçe indirdi; kemik kırılma sesi duyuldu.

Yerdeki adam ılık atmaktan çok ılık attı.

Constantine bir sonraki adama doğru yürümeye devam etti. "İlaçların etkisini gösterip, bu orospu çocuğunun hanginizin sorumlu olduğunu bana söyleyebilmesi için beklerken, bir oyun oynayalım. Beş dakika içinde kaç kemik kırabileceğimi görelim."

Düşüncelerim ve tepkilerim hl bastırılmıştı. Aksi takdirde, muhtemelen dehşet içinde ılık atmış olurdum.

Constantine yürümeye devam etti ve bir sonraki kurbanın yanında durdu. Adam yerde titriyordu ve Constantine'in saldırmasını bekliyordu.

Constantine hareketsiz kaldı, hiçbir şey yapmadan endişe ve korkunun onu felç etmesini izledi. Sonra bir sonraki adama doğru ilerledi ve hiç uyarmadan ayağını dizine indirdi ve eklemi kırdı.

"Ahhhhhh!"

Constantine, bir saniye önce işkence ettiği adama geri döndü ama ii uzatmadı. Sadece ayak bileğine yöneldi.

Constantine zerine ullandığında adam dehşet içinde ılık attı, ayak bileğini kırdığı anki kadar yüksek sesle ılık attı.

Sonra Constantine hızlıca hareket etti, her birine giderek bir kemik daha kırdı... ve sonra bir kemik daha. Altımızdaki eski parke talarını sarsacak kadar güçlü bir şekilde botuyla bastırdı. Bu, hayatımda gördüğüm en şiddetli şeydi, Constantine dolaşıp kıracak başka bir şey ararken tüm adamlar ılık atıyor ve ağlıyordu.

Polis hiç gelmedi. Kimse müdahale etmedi.

Rocco tekrar bana seslendi. "Hangisi, Aurelia?"

"ey..." Konuşabildiğime inanamıyordum. Kendime geldiğimi hissetmeye başladım. "Kirli sarı saçlı... yeşil gözlü... zayıf."

Range Rover'dan indi ve yerde kıvranan adamların yanına yürüdü.

Constantine işkenceye ara verdi ve Rocco'nun gelecekteki cesetlerden oluşan denizi incelemesine izin verdi.

Rocco birinin önünde durdu ve adamlara onu yerden kaldırmalarını işaret etti, böylece onu net bir şekilde grebilecektim. "Bu mu?"

"Evet," diye bağırdım arka koltuktan.

Adamlar onu hemen bıraktı ve o da kaldırım taşlarına çarptı.

Rocco, Constantine'in işini bitirebilmesi için kenara çekildi. "Benzini getirin," diye emretti Constantine.

Benzin mi?

Adamlardan ikisi minibüsün arkasındaki diğer Range Rover'a gidip bidonları aldılar. Sonra taş zemindeki tüm tutukluları ıslatmaya başladılar, o kadar güçlü bir benzinle ıslattılar ki, açık kapıdan kokusunu alabiliyordum.

Constantine arka cebinden bir kibrit kutusu çıkardı.

Bir tanesini koparıp kenarına sürterek yaktı.

Yerdeki tüm adamlar, ne olacağını anladıklarında yalvarmaya ve inlemeye başladılar.

İlkine doğru gitti ve onun üzerine eğilerek, yanan kibriti onun önüne tuttu. "Roma Cumhuriyeti'nin kanunlarını ihlal ettin ve Roma İmparatorluğu İmparatoru Constantine olarak, seni ölüm cezasına çarptırıyorum." Kibriti cesedin üzerine attı ve hemen alevler yükseldi.

Çığlıklar... Onları asla unutmayacağım.

Adam çaresizce yuvarlanarak ateşi söndürmeye çalıştı ve yuvarlanırken yanına düşen yoldaşına da ateş sıçradı. İkisi de diri diri yanarken, alevler derinin tüm katmanlarını aşana kadar gelmeyecek bir merhamet için çığlık atarak yeni bir çığlık dalgası patladı.

Çığlıklar azaldı, ama yanmaya devam ettiler.

Constantine üçüncü adama gitti ve aynısını yaptı. Kibriti çaktı ve cezasını okudu, ardından ateşi benzin yığınınına attı. Bir başka alev topu patladı ve kapalı dükkanların arasındaki sokağı aydınlattı.

Geriye Pierre kalmıştı.

Timothée'de bir terslik olduğunu biliyordum. O da başından beri biliyordu. Bana ilgi duyduğu için bakmıyordu. Beni mükemmel bir hedef olarak gördüğü için bakıyordu. Ailem yoktu. Erkek arkadaşım yoktu. Ve yalnız yaşıyordum. Kimsenin yokluğunu fark etmeyeceğini, çok geç olana kadar fark etmeyeceğini düşünmüştü.

"Kimin için çalıştığını söyle, merhametli olacağım." Constantine kot pantolonunun arkasından tabancayı çıkardı ve horozu kaldırdı. "Yoksa —yoksa yanarsın."

Cevap benim için açıktı.

"Bilmek istediğin her şeyi anlatacağım," dedi Pierre, yerden titreyerek. "Eğer beni bırakırsan."

Constantine ona gülümsedi, ama bu gülümseme lanet olasıca ürkütücüydü. Sonra silahını kaldırdı ve bacağına ateş etti. Silah sesi duvarlardan yankılandı ve tüm şehre yayılacak şekilde yankılandı.

Pierre sanki ateşe verilmiş gibi çığlık attı.

"Seçeneklerini sıraladım, şimdi seç."

Pierre kıvranmaya devam etti, kırık bacağından kan akıyordu, vücudu çoktan buruşuk, parçalanmış bir kemik yığınının dönmüştü. Yanındaki alevler onu terletiyordu. Zaten ölümün eşiğindeymiş gibi görünüyordu. "Adı Clement..."

"Onu nerede

bulabilirim?" "Onunla hiç tanışmadım."

"Emirleri nasıl alıyorsun?" "O arıyor."

"Onu nereye götürmen gerekiyordu?"

"Bir depoya. Adresi..." Bilincini kaybetmemek için çabaladı. "Via di Casal Boccone 283."

Constantine silahı kaldırdı ve onu başından vurdu. "İşbirliğin için teşekkürler, pislik." Rocco'ya döndü. "Depoyu şimdi ele geçireceğiz. Belki de çoktan haberleri vardır."

Rocco onaylayarak başını salladı. "Aurelia ne olacak?"

"İşimiz bitene kadar doktorun ona bakmasını sağlayacağım."

Rocco diğer arabaya doğru yöneldi. "Temizlik ekibini göndereceğim, orada buluşuruz."

Constantine benim Range Rover'ıma doğru yürüdü ve o yaklaşınca kalbim bir an durdu. Devasa vücudu açık kapıdan içeri girdi ve bir anda karşımda durdu, boynunu eğip bana baktı. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim."

"Ben bu işi bitirene kadar doktorum seninle ilgilenecek. Evde görüşürüz."

“Oh, tamam.” Ne beklediğimi tam olarak bilmiyordum, ama daha fazlasını umuyordum. Durum hiç de elverişli olmasa da, tutkulu bir öpücük gibi. Yoldaki cesetler hâlâ yanıyordu. Constantine, birkaç dakika önce sadece botuyla bir düzine kemiği parçalamıştı. Ve beni kurtarmış olması, benimle birlikte olmak istediği anlamına gelmiyordu. Isabella ile yatmıştı ve bu hiçbir şey ifade etmiyordu, o yüzden belki bu da hiçbir şey ifade etmiyordu.

Bölüm 23

AURELIA

Constantine evde buluşacağımızı söylediğinde, hangi evi kastettiğinden emin değildim. Onun mu, benim mi?

Ama şoför devasa bir kapının arkasına park ettiğinde ve sadece saray olarak tanımlayabileceğim bir villaya vardığımızda, kendi evini kastettiğini anladım. Güvenlik görevlileri, arazinin içinde, devasa on metrelik giriş kapısının her iki yanında, saksıdaki zeytin ağaçlarının yanında ve özel evini kalabalık şehrin geri kalanından ayıran sağlam duvar boyunca konuşlanmıştı.

Doktor diğer taraftan gelip, hâlâ zayıf olduğum için arabadan inmeme yardım etti. Sanki vücudumda kül yanıyormuş gibi hissediyordum. Kaslarım emirlere eskisi gibi tepki vermiyordu ve nefesimi bir türlü toplayamıyordum. Akciğerlerimin havaya olan ihtiyacı, vücudumun ihtiyacıyla uyuşmuyordu.

Güvenlik görevlisi çift kapıyı açtı ve ben bambaşka bir dünyaya adım attım. Giriş, tanrı Anubis'in iki Mısır heykeli tarafından korunuyordu. Heykeller devasa boyuttaydı ve evin bir sonraki bölümüne giden kısa merdivenin iki yanını süslüyordu. Geniş odanın ortasında, Horus'un Gözü'nün bir başka heykelinin bulunduğu uzun bir masa vardı. Duvarlar resim ve sanat eserleriyle kaplıydı ve bir taraftaki tavandan tabana pencereden bir tür bahçe alanı görünüyordu.

Hepsini iyice inceleyecek vaktim olmadı çünkü doktor merdivenlerden yukarı çıkarak bir sonraki kata geçti. Burası, birkaç farklı alana ayrılan başka bir karşılama alanıydı; solda büyük bir yemek odası ve lüks bir şekilde dekore edilmiş olmasına rağmen sık sık kullanılıyor gibi görünen bir oturma alanı vardı.

Siyah smokin giymiş, ellili yaşlarının başında, koyu renk saçları geriye taranmış bir adam ortaya çıktı. "Majesteleri az önce bana durumu bildirdi."

Majesteleri mi?

Smokinli adam bana yaklaştı ve hafifçe eğildi. “Ben Elio, Constantine’in uşağı ve bu evin bekçisiyim. Dinlenebilmeniz için sizi yukarıya götürüyüm. Bu taraftan.” Geniş bir merdivenden yukarı doğru önüme geçti; geniş derken, beş kişinin yan yana yürüyerek tepeye kadar çıkabileceğini kastediyorum. Beni villanın üçüncü katına götürdü; her katın tavanları inanılmaz derecede yüksekti. Koridorlarda heykeller, duvarlarda sanat eserleri, gerçek çiçeklerle dolu vazolar vardı.

Kendimi kraliyet konağında gibi hissettim.

Elio beni, kral boyu bir yatak, özel bir oturma odası ve kendi banyosu olan özel bir yatak odasına götürdü.

Bu evdeki her odanın muhtemelen kendi banyosu vardı.

Doktor beni bir koltuğa yönlendirdi ve çalışmaya başlamak için çantasını açtı. “Nasıl hissediyorsun?”

“Daha iyi... ama yine de berbat.”

“Sana verdikleri ilaçlar beyin ölümüne neden olmalıydı.” “Ne?”

“Merak etme, bunun olmasını engelleyebildim. Ama en az birkaç gün boyunca kendini iyi hissetmeyeceksin.” Kalp atış hızımı ve diğer hayati fonksiyonlarımı ölçtü. “Seni uyutacak bir şey vereceğim. Vücudunun etkilerini daha çabuk atlatabilmesi için dinlenmen gerekecek.”

Constantine ile konuşmak istedim ama ne zaman döneceğini bilmiyordum. “Tamam.”

Başka bir şişe ve iğne aldı ve bana iğne yaptı. “Yatağa uzanmana yardım edeyim.”

“Hayır, gerek yok. Ben hallederim.” Ayakkabılarımı çıkardım, sonra yatağa geçtim, elbisemi çıkarıp sadece iç çamaşırlarımla uyumaya tamamen hazırdım. İlacın etkisini hissetmeye başlamıştım bile. Bana battaniyeyi açmama yardım etti ve beni içine soktu. “İşte telefonun.” Nerede olduğunu unutmuştum, ama Con ya da Rocco onu kaçırmaya çalışanlardan geri almış olmalıydı. Doktor telefonu komodinin üzerine koydu. “Çabuk iyileş.”

O odadan çıkmadan ben uykuya dalmıştım.

Uyandıgımda, kapalı perdelerden ve göz kapaklarımdan sızan gün ışığını fark ettim. Harekete geçmem, kendimi iyi hissettiğimi ve zehirin kan dolaşımdaki o mide bulandırıcı hissinin kaybolduğunu fark etmem biraz zaman aldı.

Yan yatıyordum ve gözlerimi araladığımda, karanlık gözlerle karşı karşıya geldim. Ama Constantine'in karanlık gözleri değildi. Orada tüyler ve uzun bir burun vardı... ve köpek kokusu. Birkaç kez gözlerimi kırıştırdım, Alman çoban köpeğinin beni, üzerine atlamak üzere olduğu küçük bir fareymişim gibi incelediğini izledim.

Sonra onun kim olduğunu hatırladım: Medusa.

"Selam, bebeğim..." Sesim kısık ve çatallıydı, kolumu kaldırıp yanağını okşarken kolum güçsüzleşti. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Başını eğdi ve yanağımı yaladı.

Dilinin dokunuşuyla salyasının izini hissedince kıkırdandım.

"Sakin ol, kızım." Constantine'in sesi sessiz ve emrediciydi ama içinde bir parça şefkat de vardı ve ses arkamdan geliyordu.

Medusa yataktan atladı ve etrafta dolaşp gözden kaybolurken kuyruğunu yorganın kenarından gördüm.

Onun da benimle birlikte orada olduğunu fark ettiğimde, tüm vücudum dondu. Birkaç saniye önce çok sakindim, ama şimdi kaskatı kesilmiştim ve tetikteydim. Bir saniye öylece uzandım, sonra kendimi zorlayarak kalkıp yastıklı başlığa yaslandım.

O, kısa bir mesafedeki bir koltukta oturuyordu, onu son gördüğüm zamanki kıyafetleriyle, taktik yeleği hariç. Siyah bir tişört ve koyu renk kot pantolon giymişti, dizleri birbirinden geniş açılmıştı ve kolları kolçaklara yayılmıştı—tahtındaki bir kral gibi. "İyi misin?"

"Evet. Düne göre çok daha iyi hissediyorum." Üzerimde sadece sütyen ve iç çamaşırım vardı, ama o beni daha az giyinik görmüştü, bu yüzden neyin görüldüğü umurumda değildi.

Soğuk bir bakışla bana dik dik baktı. "Hâlâ normal olmayı mı diliyorsun?" Bu keskin bir iğnelemeydi ve orada oturduğu süre boyunca, belki de saatlerce, bunu

belki de saatlerdir bunu söylemek için beklediğini anlayabiliyordum. Gözlerinde, bu olaydan neredeyse hiç zarar görmeden kurtulduğum için bir rahatlama yoktu.

Sadece duygusal olarak sarsılmıştı.

Bu olayın aramızdaki ilişkiyi değiştirebileceğine dair sahip olduğum tüm umutlar yok olmuştu. Bana eskisi gibi bakmıyordu. Hâlâ çok kızgındı... *bu belliydi*. O kadar kızgındı ki, tekrar özür dileme zahmetine girmedim. Constantine'i ne kadar istesem de, hayatımın geri kalanında onu istesem de, her şeyin bittiğini biliyordum.

Yıkılmıştım... ve yenilmiş. "Teşekkür ederim... beni kurtardığın için."

"Benim işim bu."

Yavaşça başımı salladım, özel biri olmadığımı, arayan herhangi bir kadın için de aynısını yapacağını fark ettim. Sokaktaki bir yabancı kadar benim iyiliğime önem veriyordu. Yorganı çekip yataktan kalktım. Diğer sandalyeden elbiseyi aldım ve gitmek için giyinmeye başladım.

"Ne yapıyorsun?"

"Eve gitmeliyim." Bir şans daha istemek istedim, ama ona çok saygı duyuyordum, zamanını boşa harcamak istemedim. Kararı belliydi, benim yerime geçmeye hazır bir sürü kadın vardı ve aramızdaki her ne varsa artık bitmişti.

Çünkü onu ben öldürmüştüm.

"Acele ne?" diye sordu beni izlerken. "Bir saniye bekle."

Elbisemi başımdan geçirdim, sonra topuklu ayakkabılarımı giydim. "Ben iyiyim." Ona doğrudan bakmayı bıraktım. Onu son kez görüyordum ve ona bakamıyordum. O anıyı istemiyordum, hayatımın geri kalanında o hüznü görüntüyü kafamda taşımak istemiyordum. "Teşekkür ederim... tekrar." Topuklu ayakkabılarımla biraz sendeleyerek kapıya doğru yürüdüm.

Yolumu kesti — tıpkı fırtınada yola devrilmiş, kırık bir ağaç gibi.

Korkudan değil, yanlış bir umuttan dolayı içimden sert bir nefes aldığımı hissettim.

"Otur." Diğer koltuğa doğru başını salladı.

Oda, gerçek bir yatak odasından çok bir otel odasındaki süit gibiydi. Temelde bir villa içindeki bir daire. Çıkışım

bir adım geri çekilip isteğine uymak zorunda kaldım.

Oturdum ve bacak bacak üstüne attım, bir araba çarpmış gibi görüldüğümün acı farkındalığıyla. Makyajım tamamen mahvolmuş olmalıydı. Pierre ve yandaşlarından kurtulmaya çalışırken dizlerim tamamen sıyrılmıştı. Bütün gece uyuduğum dağınık yatağa baktım, sonra da çenesini patilerine dayamış Medusa'nın yattığı yere baktım.

Ondan başka her şeye baktım.

O, sanki benim konuşmamı bekliyormuş gibi dakikalarca yüzümün yan tarafına bakakaldı. "Kızgın olan benim, ama sen buradan bir an önce gitmek istiyorsun."

"Evet, çünkü hala benden nefret ediyorsun." "Senden *nefret* etmiyorum."

"Her neyse. Ne demek istediğimi biliyorsun. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyorsun ve son on gündür telefonunu aralıksız aradım ama hiç cevap alamadım. Mesajın oldukça açık ve ben daha fazla vaktini boşa harcamak istemiyorum." Hâlâ ona bakmıyordum, çünkü bu bir veda gibi geliyordu. Gözlerimden gözlerine bir veda. "Belki bir şeylerin değişmiş olabileceğini düşünmüştüm çünkü... Ölebilirdim, ama belli ki hiçbir şey değişmemiş."

"Son o sözü söylememeliydim," dedi. "Ağzımdan kaçtı." "Evet, anlıyorum."

"Hayır, az önce yaşadıkların göz önüne alındığında, oldukça berbat bir şeydi."

Odanın diğer ucundaki bir tabloya, Roma Forumu'nun renkli bir eskizine bakıyordum.

"Tatlım, bana bak."

Tatlım. Bana bir daha böyle sesleneceğini hiç düşünmemiştim. Göğsümde umut yeşerdi ve ona döndüm.

Gözlerinden tüm öfke ve kin kaybolmuştu. "Bu ayrılık bana tüm olaya farklı bir bakış açısı kazandırdı. Ben de batırdım. Zehirli erkekliğimle kapını kırdım ve ortalığı ateşe verdim. Eğer bunu yapmasaydım, eminim sen ve Enzo sıradan bir sohbeti bitirirdiniz, o giderdi ve

her şey orada biterdi. Ama oraya bir psikopat gibi girdim
... ve seni kıskırttım.”

Onun herhangi bir şey için sorumluluk alacağını beklemiyordum.
“Yine de bunu söylememeliydim...”

“Evet, bu hala canımı sıkıyor. Ama daha önce, ben senin oğlun olsaydım gurur duyardın demiştin, o yüzden söylediklerinde tam olarak ciddi olduğunu sanmıyorum. Sadece kısmen. Ama kısmen de olsa bu beni incitmeye yetiyor. Artık yaptığım işi ilk elden deneyimlediğine göre, neden öyle hissettiğimi anlayabileceğinden eminim.”

Başımı salladım. “Evet.”

Orada oturdu, kolları kolçaklarda rahatça duruyordu, dizleri birbirinden geniş açılmıştı. Konuşmadan önce birkaç saniye gözleri başka bir yere kaydı. “Oradan ayrıldığımdan beri zor zamanlar geçirdim. O kadar kızgın olduğumda, o kişinin varlığını unutmak benim için genellikle oldukça kolaydır. Ama Medusa ile kanepede çok zaman geçirdim ve o, incindiğimi anlayabilmişti. Sanki bulamadığı bir yaram varmış gibi bana bakıp duruyordu.”

Kalbim acıdan sızladı ama aynı zamanda umutla doldu. Bu adamı geri kazanabileceğime dair umutla.

“Hakkımda belki çoktan fark etmiş olabileceğin bir şey var: Ben ikinci şans tanımam. Birisi sana bir kez ihanet ederse, ikinci kez de eder. Ama bu konuda benim de suçum olduğu için, bunun bizim için geçerli olduğunu sanmıyorum.”

Yastıklı bir sandalyede oturuyor olmama rağmen, kalbim sanki tam hızda koşuyormuşum gibi çarpıyordu.

"Ve öyle olmasa bile, sana olan hislerim değişmedi."

Gerçekleşiyordu. Gerçekten gerçekleşiyordu.

“Ama eskisi gibi olabilmemiz için biraz zamana ihtiyacım var. Çünkü tanıştığımız günden beri kendimi tamamen bu ilişkiye adadım ve sürekli gidip gelmelerden, hayatımın getirdiği her şeyle başa çıkıp çıkamayacağından emin olamamandan yoruldum. O yüzden biraz zaman ayırıp düşün...”

"Bunu düşünmeme gerek yok, Constantine."

Bana bakarken tüm vücudu hareketsiz kaldı.

"Ben varım."

“Öyle mi?”

“Evet. İyİ günde, kötü günde. Karşıımıza ne çıkarsa çıksın.”

Beni bir süre daha inceledi. “Şunu netleştirelim, işte bu kadar. Ya görev başında öleceğim ya da emekli olana kadar yaşayacak kadar şanslı olacağım. İkimiz için de ne kadar tehdit oluşturursa oluştursun, bu görevden asla istifa etmeyeceğim. Eğer evlenirsem, bunun ikimizden de daha büyük bir şey olduğunu anlayan bir kadınla evleneceğim. Bundan asla vazgeçmeyeceğim, ne onun için ne de sahip olabileceğimiz çocuklarımız için. Yani zamanla önceliklerimin değişeceğini düşünüyorsan, değişmeyecek. Eğer çocuklarımız olursa vazgeçeceğimi düşünüyorsan, vazgeçmeyeceğim. Son birkaç haftadır sana karşı nazik ve sabırlı davrandım, çünkü lanet olsun, hiç bu kadar çok bir kadını istemedim. Ama bu hoşgörü bitti. Ya benimle tam olarak bu işin içindesin, ya da şimdi çekip gidersin.”

Bu konuşma beni korkutmalıydı, ama Constantine'siz bir hayatın çok daha kötü olacağını biliyordum. “Sert olmaya hazırım.”

Bakışları sert kalmaya devam etti, ama dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Aferin kızım.”

Artık mesafemi koruyamazdım. Sandalyeden fırlayıp kucağına atladım, kollarımı boynuna doladım ve dudaklarımı dudaklarına yaklaştırıp onu öptüm. Onu sadece rüyalarımnda öptüğüm gibi öptüm. Sert göğsünü tuğla duvar gibi göğsüme dayandığını hissettim ve bunun gerçek olduğunu hatırladım. Hayal değil. Fantezi değil.

Bir elini saçlarımın arkasına kaydırırken, diğer elini popoma götürdü. Elbisemi yukarı çekti, sonra popomun bir yanını kavradı ve sertçe sıktı, ardından sertçe tokatladı ve elbiseyi yerine bıraktı. Bir an sonra ayağa kalktı ve beni yatağa taşıdı.

Aman Tanrım, bunun gerçek olduğuna inanamıyordum.

Beni yatağın kenarına oturttu, sonra gömleğini başından çıkardı. "Oh evet..." Sanki çoktan içime girmiş gibiydi.

Kot pantolonunu çıkarırken sırıttı. "Beni özledin mi, tatlım?" "Uh-huh." Onu görünce neredeyse salya akıtıyordum.

Çıplak kaldığında, topuklu ayakkabılarımı çıkardı, sonra elbisemi belime kadar sıyırdı ve tangamı tutup çıkardı.

Kimsenin beni çıplak göreceğini beklemediğim için bir haftadır tıraş olmamıştım. Koyu renkli tüylerim her yerdeydi, bakımsız bir

karışıklık. Utanç beni bir balon gibi doldururken ciğerlerimdeki sıcaklık kayboldu.

Uyluklarımın üst kısmını kavradı, sonra kıcıımı yatağın kenarına doğru çekti. "Tatlım, ben seçici değilim." Elini sırtımın altına kaydırıp ve beni kalçalarına doğru kaldırdı; yatağın yüksekliği, 1,95 metrelik boyu için yetersizdi. Kendini içime itmek yerine beni onun üzerine yönlendirdi ve ben de onu güzelce ve sıkıca sarmaladım.

Son on gündür sikiinin etrafında tek şey eliymiş gibi inledi. "Siktir, bu amcığı özlemişim." Kendini içime soktu, sonra elbisemi yukarı çekip göğüslerimi ortaya çıkardı. Kocaman eli belimi kavradı, başparmağı göbek deliğimin üzerinde, parmakları kalçamın üzerindeydi. Kalçalarını ileri itti ve beni kendine çekti, beni yatağın kenarına çiviledi, düşünceli davranacak havada değilmış gibi tüm uzunluğunu içime soktu.

Her fazla derine girdiğinde acıyordu, ama bu şimdiye kadar hissettiğim en güzel acıydı. "Constantine . . ."

"Bu sikimi özledin mi?" diye sordu, içime girip her itişinde beni iniltmeye zorlayarak.

"Evet."

"Ne kadar özlediğini göster bana." Beni biraz daha kendine çekti ve hiç olmadığı kadar sert bir şekilde içime girdi.

Acıdan çığlık atmam gerekirdi, ama bunun yerine boşalmaya başladım. "Constantine... Tanrım... evet."

Bölüm 24

AURELIA

Misafir odasından çıkıp koridordan ilerledik ve yatak odasının çift kapısına vardık. Kapılar beş metre yüksekliğindeydi ve saf altından yapılmış gibi görünüyordu. Dışında, antik Romalılar zamanında olduğu gibi Roma Forumu'nun bir resmi oyulmuştu. Palatine Tepesi'nin yanındaki Titus Kemerî, tanrılara adanmış tapınaklar, her binada kullanılan Roma kemerleri. Arka planda Kolezyum'un bir parçası da görünüyordu.

Kapının kendisi bile bir milyon euro değerinde olmalıydı.

Kapıyı açtı ve hareket o kadar yavaştı ki, görüldüğü kadar ağır olduğunu anlayabiliyordum. Duvara takılı bir dizi menteşeyi inceledim. Kapıyı açık tutmak için otuz tane vardı.

İçeri girdiğimizde, giriş holünde ortada çiçek vazosu duran bir masa olduğunu gördüm. Masa parlak mavi ve sarı renkteydi, bana Taormina'nın her yerinde gördüğüm, Etna Dağı'nın taşından yapılmış masaları hatırlattı. Masa parlak bir halının üzerindeydi ve masanın arkasındaki duvarda yerden tavana kadar resimler ve tablolar vardı, tek bir sanat eseri gibi görünecek şekilde düzenlenmişti.

Korkmuş olduğumu itiraf etmekten utanmıyordum.

Onun ve Medusa'nın arkasından ilerledim; pahalı bir halının üzerinde birkaç kanepenin bulunduğu, bir duvarda devasa bir televizyonun asılı olduğu geniş bir oturma odasından geçtik. Odada iki heykel vardı; biri aşk ve güzellik tanrıçası Venüs, diğeri ise bilgelik tanrıçası Minerva'ya benziyordu. Konutunun her yerinde heykeller, çömlekler ve tablolar gibi, replika gibi görünmeyen sanat eserleri fark etmiştim.

Onun arkasında ilerlerken, bir odada on kişinin oturabileceği dolu bir yemek masası gördüm ve sonra, kesinlikle bir kral yatağından daha büyük bir yatağın bulunduğu gerçek yatak odasına vardık. Özel

yapılmıştı, böylece kendisi, köpeği ve misafirleri için bolca yer vardı. Odanın bir köşesinde, şöminenin yanında, duvarda bir televizyonun bulunduğu daha küçük bir oturma alanı vardı. Yatak çerçevesinin ahşabına doğrudan Roma askerleri oyulmuştu ve uyumlu şifonyerlerde de aynı tasarım vardı.

Banyoya göz attığımda, büyük bir duş, daha çok küçük bir havuz gibi bir küvet, özel bir sauna ve odanın zıt taraflarında iki ayrı makyaj masası bulunan bir oda gördüm.

İş hayatımda zaman zaman zengin insanlarla karşılaştım. Bentley ve Ferrari'lerle etkinliklere geldiklerini görürdüm. Pahalı saatlerini görürdüm, giydikleri lüks markaları tanırdım. Ama Constantine kadar zengin biriyle hiç karşılaşmadığımı biliyordum. Zengin, doğru kelime bile değildi.

Pencereye doğru yürüdüm ve dışarıya bakarak mülkünün büyüklüğünü gördüm. Duvara kadar uzanan geniş bahçeleri vardı ve içinde bulunduğumuz binanın diğer bölümlerini de görebiliyordum, ama başka, ayrı binaları da vardı. Biri Pantheon'a tıpatıp benziyordu, sadece daha küçük ölçekte, diğeri ise Roma Forumu'ndaki Satürn Tapınağı'na benziyordu.

Roma'nın tam kalbinde yer alan bu mülkün değeri ...bir milyar avro değerinde olmalıydı.

Ve tek bir adama aitti.

"Hadi duş alıp öğle yemeği yiyelim."

Pencerelerden uzaklaşıp ona baktım. Bu milyarder nasıl bu kadar... bu kadar normal olabilirdi? Nasıl bu kadar ayakları yere basıyordu? Bu kadar zengin biri, hayatını tehlikeye atacak kadar başkalarına nasıl bu kadar değer verebilirdi? "Uh, tabii."

"Başka planın mı var?" Yatağın yanından geçtiğinde, Medusa sanki her gece orada uyuyormuş gibi yatağın üzerine atladı. Constantine dalgın dalgın onu okşadı, sonra kafasına bir öpücük kondurdu—sanki bunu o kadar sık yapıyordu ki, üzerinde hiç düşünmüyordu.

Hiç köpeğim olmamıştı, ama ona davranışını görünce kalbim eridi. "Hayır."

"O zaman neden tuhaf davranıyorsun?" diye sordu bana doğru yürürken açık sözlü bir şekilde.

"Garip mi davranıyorum?"

Başını hafifçe eğdi. "Biraz." "Şey, dürüst olmak gerekirse..."

"Bana karşı her zaman dürüst ol. Asla lafını esirgeme."

"Sanırım tüm bunlar beni biraz bunaltıyor."

"Tam olarak neyin?"

"Belki sen buna alışkınsındır, ama ben değilim."

Kaşını kaldırdı.

"Sen bir sarayda yaşıyorsun. Hem de bir Roma sarayında..."

Sonunda ne demek istediğimi anladığında, gözlerinde bir farkındalık belirdi. "Korkma."

"Korkmamak zor. Sadece sanat koleksiyonun bile..."

"O *benim* koleksiyonum değil. Mirasım. Gördüğün her şey, bana geri dönmeden önce aileme aitti."

"Nasıl geri aldın?"

Omuz silkti. "İstedim. Ve insanlar benimle iyi geçinmek istedikleri için, isteğimi yerine getirdiler." Banyoya girmeden önce gülümsedi. "Hadi, tatlım." Yolda gömleğini çıkardı ve omurgasını saran sert kaslarını ortaya çıkardı. Uyandığımda çok acımasız ve soğuktu, ama şimdi yine kendisiydi.

Onunla duşa girdim ve sabunu vücuduma sürmesini izledim. Sanki temiz yatağında değil de çamurda bulunmuşum gibi her yerimi okşadı. Beni öpmeden önce iki eliyle kalçalarımı sıktı, sonra akan suyun altında dururken bana gülümsedi, eskisi gibi bana baktı.

Kurulanıp giyindik ve giyecek hiçbir şeyim olmadığı için bana kendi kıyafetlerinden verdi; kalçalarımdaya durması için paçalarını kıyırmam gereken bir eşofman altı ve tişörtlerinden birini.

Odadan çıktığımızda, o şekilde giyinmiş olarak koridorda dolaşmak bana saçma geldi çünkü kendimi evimdeymiş gibi hissetmiyordum. Sanki otel odamızı terk edip tesisin geri kalanına girmişiz gibi hissettim ve ben de evsiz gibi görünüyordum.

Villasının geri kalanı da aynı derecede görkemliydi; her koridor sanat eserleri ve heykellerle doluydu, tek bir toz zerresi bile yoktu, oysa muhtemelen evin neredeyse tamamına hiç dokunulmamıştı. Her

katın tavanları çok yüksekti, hepsi kasetli ve altın ve çiçeklerle süslenmişti. Kendimi tamamen ve tamamen buraya ait hissetmiyordum.

Aşağı kata indiğimizde, Roma kemeri şeklinde devasa cam kapılardan geçip bahçelere çıktık. Ağaçların gölgesinde ve büyük bir şemsiyenin altında dairesel bir masa ve dört sandalye ile küçük bir vazo dolusu çiçek vardı.

Yerimize oturduk ve hemen biri gelip bize servis yaptı. Bize bir sürahi buzlu su ve soğutulmuş bir şişe şarap verildi. Masaya bir sepet taze ekmek ve bir kase marine edilmiş yeşil zeytin konuldu. Ama daha bunları yemeye vaktimiz bile olmadı ki, salatalarımız önümüze kondu; yapraklı ve yeşil, domates ve mozzarella peyniri ile üstüne kızartılmış bir parça somon balığı eklenmişti.

Kimse Constantine'e tek kelime etmedi. Sanki beni arabadan aldığında arabadaki adamlar gibiydiler. Benim için o sadece Taormina'da tanıştığım bir adamdı, ama diğer herkes ya ona saygı duyuyordu... ya da ondan korkuyordu.

Keten kumaşı kucağına bıraktı ve yemeye başladı. "Ee, dün gece ne oldu?"

Onunla geçirdiğim sabah o kadar büyüleyiciydi ki, dün geceki kabusu neredeyse unutmuştum. O anı beni çökertmeliydi, ama bir kez daha Constantine beni hayata döndürdü. "Arkadaşım Cindy ile dışarı çıktım. Onun erkek arkadaşı ortaya çıkana kadar ikimiz olacağımızı sanıyordum..."

"Sevmediğin adam."

"Evet," dedim. "Ve o da arkadaşını getirmişti. Cindy ve Timothée gittiler, ben de o adamla baş başa kaldım. Tuvalete gittiğimde, içkime açıkça bir şey kattı. Gitmeye çalıştım, ama taksi bulmama yardım etmekte ısrar etti. Belli ki bu bir tuzaktı."

"Cindy ile konuştun mu?" "Hayır."

Kimseyle konuşmamıştım.

"Timothée ile konuşmam gerektiğini biliyorsun, değil mi?" "Evet. Bu işin içinde olup olmadığını bilmiyorum."

"Rüşvet almış olabilir. Hedef kişiyle buluşmayı ayarladı ve payını aldı."

"Umarım öyle değildir."

"Ondan kötü bir his almanın bir nedeni var."

İçgüdülerim alarm veriyordu ama ben onları dinlememiştim.

"Teklif ettiğim gibi benimle kalabilirdin, belki de bunların hiçbiri olmazdı." Sesi, sanki yine kızmış gibi alçaldı.

"Evet... geriye dönüp bakınca." Keşke Constantine'in yanında kalsaydım. Keşke başından beri paketin içindeki her şeyi kabul etseydim. Onun işinde sevmediğim pek çok şey vardı, örneğin her an öldürülebileceği gerçeği gibi, ama onu romantik anlamda kaybetmek zaten bir ölüm gibi hissettirmişti, o yüzden...

"Umarım bu geriye dönüp bakmaktan ders almışsındır."

"Öğrendim." Bir lokma almadan önce salatamı karıştırdım ve o, hayatımda yediğim en lezzetli salata oldu.

"Güzel," dedi. "Şimdiye kadar, bunun neden yürümeyeceğine odaklanmakla o kadar meşgul olduk ki, aslında bir ilişki kurmayı başaramadık. Yani, sen bunun neden yürümeyeceğine odaklandın. Ben ise sadece birlikte olacağımız için heyecanlıyım. Bunun nereye varacağını görmek için. Neye dönüşeceğini görmek için."

"Evet, ben de." Tüm tehlikeler ve endişeler artık hiç önemli değildi. Bu ilişki beni öldürebilirdi, ama ben bu sonuçları kabul etmeye hazırdım. Artık çok derine dalmıştım. Her halükarda ölecektim — birçok açıdan. "Peki, eğer Timothée de bu işin içindeyse... ona ne olacak?"

"Ona ne olacağını biliyorsun, tatlım."

"Aslında kimseye zarar vermedi ya da kimseyi öldürmedi, ama yine de ölecek mi?" "O cinayetin suç ortağı, yani evet."

"Sadece cezayı nasıl belirlediğinden emin değilim."

"Şiddet içeren suçlara pek müsamaha göstermem," dedi. "Bir banka soyarsan, vergilerini ödemezsen, sokakta uyuşturucu satarsan, umurumda değil. Hatta arkadaş bile olabiliriz," dedi gülümseyerek. "Ama masum insanlara karşı şiddet içeren suçlar işliyorsan, işin biter."

"Evet..."

"Ve sen benden istesen bile Timothée'ye merhamet etmeyeceğim."

Başımı salladım. "Söylemem. Sadece... Cindy için üzülüyorum."

"Sence o bilmiyordu mu?"

"Tanrım, hayır," dedim hemen. "Bazen biraz sersemdir ama asla böyle bir şeye karışmaz. Eğer onun bu işin içinde olduğunu bilseydi

, onun aletini keserdi. Hayır, bilmiş olma ihtimali yok. Ama öğrendiğinde kalbi kırılacak.”

“İstersen, sanki o kaçmış gibi gösterebilirim.” “Evet, belki de en iyisi budur.”

“Tamam, bunu yapabilirim.” Salatasından birkaç lokma daha aldı, sonra bardağına su doldurdu. Sürahiye masaya koymadan önce benim bardağımı da doldurdu. “Bir süredir bu işvereni bulmaya çalışıyorum. Umarım Timothée bir şeyler bilir.”

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Ne istersen, tatlım.” Dirseklerini kol dayama yerine dayadı ve bana baktı.

“Belli ki çok zenginsin...” O kadar zengindin ki, bunu kabul etmekle bir sınırı aştığımı hissettim. “Peki, neden bunu yapıyorsun? Neden tanımadığın insanlar için hayatını riske atıyorsun? Neden zamanının çoğunu çalışarak geçiriyorsun, oysa süper modellerle dolu bir yatta, sırayla penisindeki güneş kremi yalamaktan mutluluk duyacak kadınlarla vakit geçirebilirdin?”

Sanki bunu söyleyeceğimi beklemiyormuş gibi, kısa ve sert bir kahkaha attı. “Bu oldukça ilginç bir tablo.” Elleri öne doğru uzandı, parmakları birbirine kenetlendi. “Hepimizin kişisel bir kaderi olduğuna inanıyorum ve bu da benim kaderim. Başkan Barsetti sivilleri yönetiyor. Papa kiliseyi yönetiyor. Ve ben suçluları yönetiyorum. Üç ayaklı bir sehpa gibiyiz ve ayaklardan biri eksik olursa devriliriz. Geçmişimle ve atalarımın kökleriyle gurur duyuyorum, ülkeme ve halkıma hizmet etmekten gurur duyuyorum. Bir ressam ya da şair gibi, işime tutkuyla bağlıyım. Ve açıkçası, kimse bunu benden daha iyi yapamaz. Para herkes için önemlidir, ama aile ve amaç daha önemlidir.”

Onaylayarak başımı salladım.

“Ücretsiz yapacağım bir işim olduğu için şanslıyım.” Şarabını alıp bir yudum içti. “Ama bol bol para kazandığım için mutluyum.” Gülümsedi, kadehi masaya koydu, sonra tekrar çatalını aldı.

“Konutunuz... Roma’da bunun gibisi yok.” “Villa Aurora var,” dedi. “Ama evet, bu Roma’daki en büyük özel konak. Ben satın almadım. Bana miras kaldı, hizmetlerimin karşılığında hükümet tarafından bana hediye edildi, ama aynı zamanda haklı olarak bana aitti.”

“O zaman bu, kız kardeşinizin ve ailenizin geri kalanının da buraya hak iddia edebileceği anlamına gelmez mi?”

"Evet, ama onlar istemedi. Hayatları Taormina'da ve hiçbir şey için oradan ayrılmayacaklar — ki ben buna saygı duyuyorum."

Onu daha önce tanıyormuşum gibi hissetmişim, ama şimdi onu gerçekten tanıyordum. Bir süredir gizli kalmış bir yönünü keşfetmişim. Sonunda perdenin arkasına ve sahne dışındaki her şeye tanık oldum. Bu adamla Taormina'da tanışmışım ve tek bir gece geçirmeyi umuyordum. Ama o tek gece bir haftaya dönüştü... ve sonra da daha fazlasına.

"Yine uzaklaşıyorsun."

Gözlerim tekrar onun gözlerine kaydı. "Hayır, uzaklaşmıyorum."

"Uzaklaştığını hissedebiliyorum." Eşsiz bir sezgiye sahipti, hiçbir şey göstermediğim anlarda bile beni okuyabiliyordu.

"Sadece... senden korkuyorum."

"Korkuyor musun?" diye sordu inanamayan bir ifadeyle ve gülümseyerek. "Tatlım, korkacak hiçbir şeyin yok."

"Gerçek bir imparatorun huzurunda oturuyormuşum gibi hissediyorum." Modern zamanlardaydım, ama sanki antik Roma'daymışım gibi hissediyordum, bir şekilde Roma İmparatoru'nun dikkatini çekmişim gibi. Onun takıntısı haline gelmişim... açıklanamaz bir şekilde.

"Gerçek bir imparatorun huzurundasın," dedi ciddi bir şekilde. "İmparator II. Konstantin. Ama dünyadaki tüm insanlar arasında, benden en az korkman gereken kişi sensin."

"Neden?"

Bana uzun süre baktı, gözleri odaklanmış ve sert, yüzümde benim göremediğim bir şey görüyordu. "Çünkü Taormina'da arkadaşlarıyla kayalıklardan atlayan adamı tanıyorsun. Mutfakta annesine akşam yemeği hazırlamada yardım eden adamı tanıyorsun. Herkes gibi olan adamı tanıyorsun. Çünkü beni ben olduğum gibi tanıyorsun."

PENELOPE SKY'IN DİĞER ESERLERİ

Başka Bir Cumhuriyet'teki Golden Retriever

Beşinci Cumhuriyet Serisi

[Kasap.](#)

[Oymacı.](#)

[Aziz](#)

Mafya Romantizminde Golden Retriever

İhanet Serisi

[Beni Öldürüyor](#)

[Beni](#)

[Parçalıyor](#)

[Beni](#)

[Mahvediyor](#)

[Bana Acı](#)

[Veriyor](#)

[Bana Acı](#)

[Çekti](#)

[Beni Mahvediyor](#)

Organize Suçta Ahlaki Olarak Gri Kahraman

Düğmeler Serisi

[Düğmeler ve](#)

[Dantel Düğmeler ve](#)

[Nefret Düğmeleri ve](#)

[Acı Düğmeleri ve](#)

[Utanc](#)

Düğmeler ve
Suçlama Düğmeler
ve Zarafet

Sınırları Umursamayan Ahlaki Olarak Gri Kahraman

Kafatası Serisi

Kafatası Kralı

Kafatası Ezici

Kafatası

Hükümdarı

Alfa Koruyucu ile Görüşülmüş Evlilik Kurt

Serisi

Kurt ve Koyun

Kurt ve Karısı Yalnız

Kurt

İlk Düşen Alfa

Bankacı Serisi

Bankacı

Diktatör Zorb

Görüşme Evliliği Yoluyla İntikam Almak İsteyen Alfa Erkek

Nişanlı Serisi

[Eş Koca](#)

[Aşık](#)

[İlk Adımı Atan](#)

[İkincisi](#)

[Sonsuza](#)

[Kadar](#)

[Yalan](#)

[Gizli](#)

[Gerçek](#)

Ahlaki Gri Alfa Erkek

Daha Az Kötü Serisi

[Daha Az Kötü](#)

[Daha İyi Adam](#)

[Daha Zor İhanet](#)

Altın Retriever Mafyası Romantik

İmparatorluk Serisi

[Bartholomew](#)

[Barbar](#)

Romantik Gerilimde Ahlaki Olarak Gri Bir Anti Kahraman

Şato Serisi

[*Şato Kamp*](#)

[*Patron*](#)

[*Saray*](#)

Romantik Gerilim Filmindeki Alfa Erkek Koruyucu

Kült Serisi

[*Kült*](#)

[*Katakomplar*](#)

Alphahole Captor Falls First Kraliçe

Serisi

[*Kraliçeni Koruyun.*](#)

[*Kraliçeni Sevin.*](#)

[*Kraliçene Tapın*](#)

Buttons Serisinden Barsetti Klanı, Buttons Serisinin

Ötesinde Devam Ediyor

[*Düğmeler ve İntikam*](#)

[*Düğmeler ve İhanet*](#)

Düğmeler ve Bağlılık
Düğmeler ve Güç
Düğmeler ve Nefret
Düğmeler ve Güzellik
Düğmeler ve Sadakāt
Düğmeler ve Kan -
Düğmeler ve Ölüm
Düğmeler ve Yalanlar
Düğmeler _____ ve
Aldatma Düğmeler
ve Umut Düğmeler
ve İnanç Düğmeler
ve Arzu
Düğmeler ve Gölgeler

PENELOPE SKY PENELOPE BARSETTİ ADIYLA YAZIYOR

Ahlaki Olarak Gri Alphahole Necromancer

Ölüm Serisi

[Ölüm Kralı](#)

[Ejderhaların Kanı](#)

[Ejderha Kralı](#)

[Ejderha Kraliçesi](#)

[Ölüm Prensesi](#)

[Ölüm İmparatorluğu](#)

İntikam Peşinde Olan Alphahole Terk

Edilmişler Serisi

[Terk Edilmiş Kral](#)

[Kırk Kraliçe Üç Kral](#)

Takıntılı Golden Retriever Vampir Kirli Kan

Serisi

[Isırık Besleyen Kadın](#)

[Besleyen Dehşeti Isır Besleyen](#)

[Gücü Isır](#)

Terk Edilmiş Vampir
Kırık Prens
Krallıkların Çatışması

Yazar Hakkında

Penelope Sky, uluslararası bir fenomen ve Amazon Charts, *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today*'in en çok satan yazarlarından biridir. Karanlık romantizm, mafya romantizmi ve romantik gerilim romanlarıyla tanınan Sky'ın kitapları dünya çapında düzinelerce dile çevrilmiş ve dünya genelinde beş milyondan fazla satmıştır. Sky, Penelope Barsetti takma adıyla fantastik romantizm romanları da yazmaktadır. Yazarı Instagram veya TikTok'ta [@penelopeskyauthor](https://www.instagram.com/penelopeskyauthor) adresinden takip edin ve onunla bağlantı kurun.

- -
